EMILLY PALTON

NÉMA BŰNÖK

1. kötet

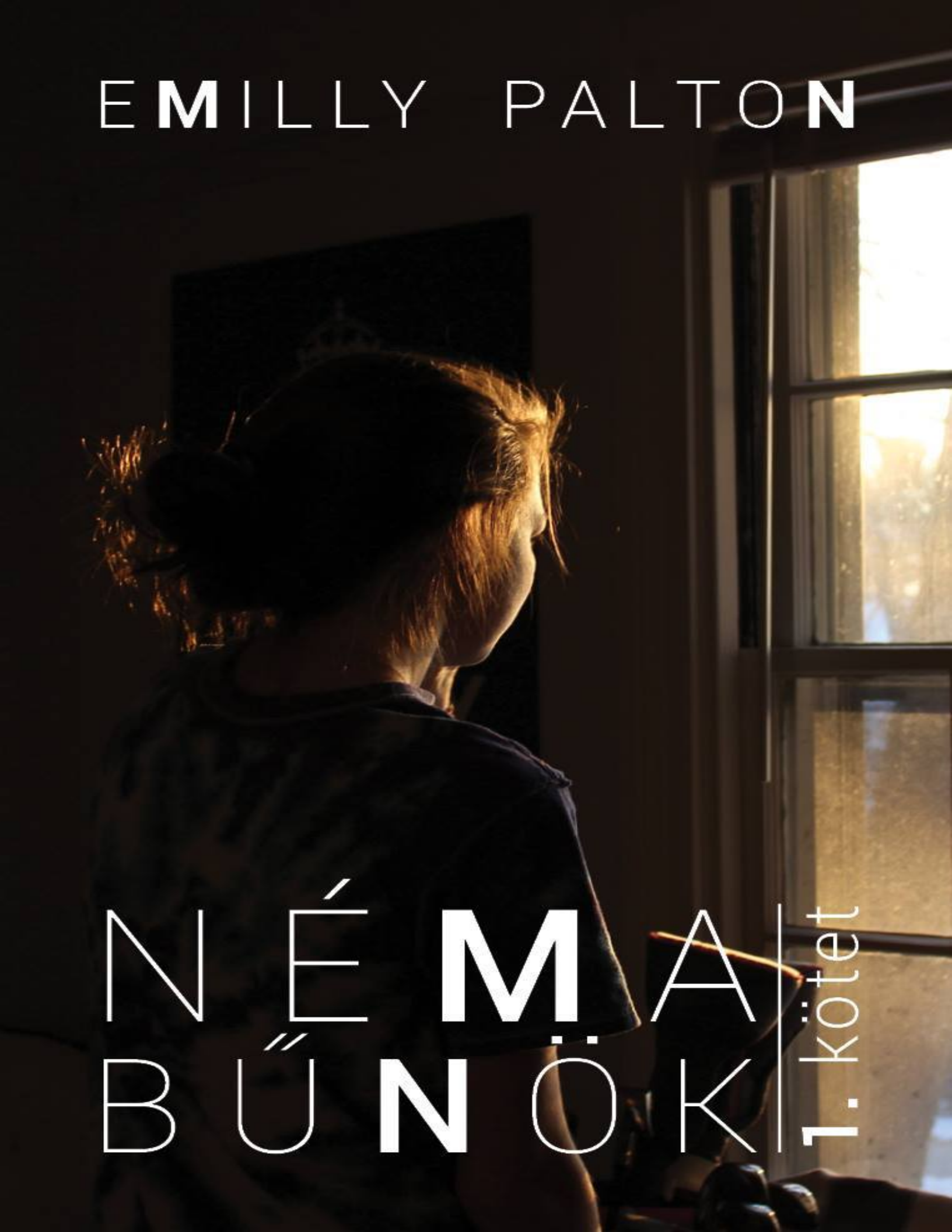

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás
Előszó
1. A legelején
2. A nővérek költözése
3. Ricsi
4. Elveszíteni valakit
5. A pokol előszele
6. Egy szerencsétlen nap
7. Változások
8. Egyedül
9. Váratlan segítség
10. Ballagás
11. Első szerelem

Néma Bűnök

Emilly Palton

© 2018 Emilly Palton
Néma bűnök-sorozat 1. kötet

Minden jog fenntartva!

Magánkiadás
Felelős kiadó: Emilly Palton
Szerkesztő: Váczy Ludmilla
Korrektor: Sebők Balázs, Virágh Máté
Borítóterv és tördelés: Szabó Borka
Nyomda és kötészet: Europrinting Kft.

ePub ISBN 978-615-00-4186-5
mobi ISBN 978-615-00-4187-2

Emilly Palton írói oldala:
www.aranypenna.hu

„Mert a saját világom sokkal fontosabb annál, hogy mások mit gondolnak rólam, vagy hogyan tudom őket kihasználni, ezért leszarom a hatalmat.”

Tanley Milet

„Van egy mag, akiknek megvan a lehetősége a változásra és a változtatásra. Ők azok, akik soha nem bíznak magukban, de bármilyen iskolában, munkahelyen megállják a helyüket, kérdés nélkül segítenek apróságokban és nagy dolgokban is az utcán vagy bárhol. Ultraérzékenyek szociálisan, tehetségük pedig szerteágazó. Általában nem fejezik be az iskolát, mégis olyan újításokat hoznak, melyek alapjaiban változtatják meg a világot. Nem sikerül nekik semmilyen rendszerbe vagy vallásba túlságosan belemenekülniük. Valahogy zsigerből érzik, hogy mi igaz, és mi a szemfényvesztés.”

Tanley Milet

Köszönetnyilvánítás

Annyi embernek mondhatnék köszönetet azért, hogy ez a könyv megszülethetett. Volt, aki tevékenyen részt vett benne, és akadt olyan is, aki magával a lényével járult hozzá. Ezen felül azért mégis kiemelnék pár személyt, akinek szívből köszönöm a segítségét. Ha nagy leszek, meghálálom. Valahogy.

Legelső helyen említeném meg a páromat, akivel tizenegy éve el tudjuk viselni egymás szellemi és testi kivetülését. Ő az, aki mindig bátorított, ha kellett, mögöttem állt, és ha az élet úgy hozta, akkor előttem. Támogatott, ha összeomlottam, elviselte a hisztimet, és egyetlen hang nélkül tűrte minden egyes baklövésem. Nincsenek rá szavak, amivel ki tudnám fejezni a hálámat, szeretetemet, szerelmemet.

Az én kedves pótanyukámnak is köszönettel tartozom. Nemcsak azért, mert fontos szerepet vállalt e könyv létrejöttében, hanem azért is, mert tíz éve anyám helyett anyám. Ő az, aki mindenre megtanított, mely nem az ő, hanem a vérszerinti anyám feladata lett volna. Szeretett, támogatott, magyarázott, tanított és türelemmel viseltetett irántam. Anyák napján nem azt hívom fel, aki megszült, hanem Őt. Mert megérdemli.

Radványi Dórának annyi, de annyi mindenért hálás lehetek. De legfőképp azért, hogy a barátnőmnek mondhatom, tudhatom magam mellett. Két éve bukkantunk egymásra, rögtön megtaláltuk a közös hangot. Nemcsak emberi kapcsolat szintjén, hanem az írás terén is. Egymást segítve haladunk tovább az úton.

Tanley Milet írónőnek is nagyon sok mindennel tartozom. Kezdve a megértésért, a támogatásáért, az írói tanácsokért. Emellett egy nagyszerű ember, akire bármikor támaszkodhatom, hívhatom, barátomnak mondhatom. Felnézek rá, mert olyan dolgokat valósított meg, melyekről én csak álmodom.

Szabó Borka. Neki mivel is tartozom? Hát, leírni is sok lenne. Az ő személye nélkül ez a könyv elbukott volna a megírás és a kiadás rögös útján. Egyszerűen hihetetlen a csaj. Annyi, de annyi energiája, türelme van hozzám, hogy megemelem a kalapom előtte. Ő az, aki bevezetett a kiadás világának mikéntjébe. Ha ő nincs, akkor, kedves

olvasó, nem tarthatnád a kezedben e könyvet. És hogy ne csak a szakmai rátermettségét dicsérjem, álljon itt példaként minden ember előtt az óriási nagy szíve, az embersége és humorérzéke. Imádlak, drága!

Az írásnak köszönöm, hogy megnyugtatott, engedte felfedezni önmagam és segített feldolgozni azt, ami velem történt. Hálás vagyok azért, hogy az írásnak köszönhetően rengeteg kivételesen tehetséges embert ismerhettem meg, akik közül többen a barátaim lettek.

És legvégül, de nem utolsósorban nagyon nagy köszönetet szeretnék mondani Istennek, hogy az utamba küldte (na jó, rugdosta) az én személyes angyalomat. Megengedte, hogy megismerjem, és az elvesztett hitemet újból megtaláljam. Az én angyalomnak köszönhetem, hogy újból tudok hinni, remélni, élni. Innen is üzenem az angyalkámnak: ne lázadj! Arra ott vagyok én.

Előszó

Ez a könyv az életemről fog szólni, mit és hogy éltem át. Vannak, akik azt mondanák, még fiatal vagyok, de szerintem nem jelent semmit, hogy ki hány éves. Az számít valamit, ki hogyan élte vagy éli meg a maga korát.

Sok mindent le fogok írni, és nem mindig lesznek időrendben, inkább kiemelek az életemből egy-egy mozzanatot. Ezek mind külön kis fejezetek, amikben szerepelni fognak szomorú, elkeserítő, és vidámabb részek is.

Mesélek majd a balhékról, ordítozásokról, félelemről, szökésről, gyermekéveimről, tinédzserkoromról, suliról, szerelmekről, terhességről tizenhét évesen, szülésről, lányszöktetésről, költözködésekről, a betegségemről, és végül a megtalált nyugalomról.

Nemrég az egyik „kedves” férfi politikusunk azt nyilatkozta, hogy Magyarországon nincs családon belüli erőszak. Szerinte. Aki nem élt meg bizonyos dolgokat, az nem tudja, vagy tudja, csak nem akar odafigyelni arra, hogy ez igenis létezik. Ma, a XXI. században.

Később kiderül, a családom nem igazán sorolható az átlagosnak vélt többi családhoz. Legalábbis az elmúlt harminc évem alapján erre jutottam. Miért?

Menet közben erre is fény derül majd.

Kendőzetlenül őszinte leszek, mindent elmondok. Olyat is, amire azt mondanák az emberek, hogy ez nem történhetett meg, esetleg felháborítónak vagy viccesnek tartanák. Mindenki döntse el saját maga.

Egy dolgot még az elején szeretnék tisztázni: minden egyes szó igaz. Ez az én szemszögem, akinek nem tetszik, annak ott a lehetőség, hogy megírja a sajátját. Amiket én leírok, az mind-mind személyes tapasztalat, nem mondták, nem mesélték, nem hallottam. Átéltem.

1. A legelején

Valamikor a nyolcvanas évek elején, egy nyári napon születtem, ez biztos. Meleg, verőfényes napsütés fogadta az utcán sétálókat aznap, ezt gondolom. A hét második felében jártunk, a naptár csütörtököt mutatott. Arról sejtelmem sincs, hogy pontosan hány óra, hány perckor láttam meg a napvilágot. Valamikor a tinikorom küszöbén megkérdeztem erről az anyámat. A válasza önmagáért beszél:

– Talán – gondolkodott egy darabig – éjjel.

Akkor, ott lelkileg egy picit összetörtem. Nem tudtam, vagy inkább nem akartam elhinni, hogy akinek a legfontosabbnak kellene lennie az életemben, az egy ilyen – számomra – fontos eseményre ne emlékezne. Aztán később rájöttem, hogy nem csak ezt, de más fontos dolgot sem tud, vagy nem akar feleleveníteni. Némely esetben sikerült neki, de nem úgy és olyan módon, ahogy az valójában megtörtént.

Fiúnak vártak, de a család nagy csalódására lánynak születtem, ezt tudom. Legalábbis most már tudom, mert az életemben voltak olyan szakaszok, amikor ebben a tényben kételkedtem.

Egy középosztálybeli családba érkeztem harmadik lányként, édesapám nagy bánatára, hisz' már két lánygyermeket nevelt anyám első házasságából. (Ekkor az idősebbik a hetedik, míg a kisebbik testvérem a hatodik évét taposta.) Így hát igazán nem bánta volna, ha egy hímnemű gyermeket köszönthetne kis családjában. Erről még egy családi anekdota is született, amit életem folyamán rengetegszer hallottam. És nemcsak én, hanem mindenki, aki közelebbi kapcsolatba került velünk.

Amikor kisgyermekként hallgattam a történetet, még viccesnek találtam, de ahogy idősebb lettem, egyre jobban úgy éreztem, hogy nem kellene mindenhol, mindenkinek ezt elmondani. Valahol szégyelltem, és megalázónak tartottam.

Számtalanszor hallottam már a születésemmel kapcsolatos történetet. Mivel apám abban a tudatban élt, hogy neki fiúgyermeket rendelt el a sors, ezért ezt a nézetét mindenhol, minden körülmény közt hangoztatta. Ebbe beletartozott a kórház is, ahol anyám a

világra hozott. Nem létezett olyan alkalmazott az intézményben, aki, ha csak hírből is, de ne ismerte volna hitvallását.

Mikor megszülettem, öregemet a kórház bejáratánál a portás már úgy köszöntötte, mint egy régi jó ismerőst. Ekkor megragadta az alkalmat, hogy felkészítse a harmadszor is szülői örömök elé néző férfit arra, hogy meggyőződése ellenére lánygyermeket kapott az égiektől. Persze ő nem hitte. Kár volt.

Szerinte csak és kizárólag tévedésről lehetett szó, így hitetlenül, fejét ingatva indult el anyám kórterme felé, mert arra a következtetésre jutott, hogy a portás valamit félreértett. Amikor felért az emeletre, végigsétált a folyosón, majd belépett a kórterembe. Az ajtófélfának dőlve figyelte, amint anyám épp visszatesz az ágy végén lévő kis kosárba. Odalépett az ágyhoz, és nyakát nyújtogatva próbálta kifürkészni az igazságot. Életében először, abban a pillanatban találkozott velem, mely megrázó élmény lehetett számára, ugyanis amikor meglátott, nem szólt egy szót sem, csak megdermedve állt egyhelyben, és nézett rám. Arckifejezése sem lehetett valami szívderítő látvány, mert anyukám rögtön elkezdett sírni.

– Kislány. Így már nem is kell? – kérdezte zokogva.

– De, hazavisszük.

Valahogy így kerültem ebbe a családba. Aztán lassan elérkezett az idő, hogy újdonsült rokonságommal együtt elhagyhattam a kórházat. Soha nem kérdeztem meg, de mindig motoszkált a fejemben a gondolat, hogy anyunak támadtak-e kételyei afelől, hogy a férje tényleg hazafelé veszi-e az irányt, és nem ajánlja fel az árvaházat, mint legközelebbi úti célt. Mivel nem így történt, ezért kerek huszonnégy évig élvezhettem a társaságukat.

A kocsi megállt a ház előtt, és míg a szüleim azzal foglalkoztak, hogy végre a lakásba érjenek, addig a két nővérem az ablakból kukucskált kifelé nagymamám mindennemű tiltása ellenére. De apám még a lépcsőházban is kétszer megkérdezte a feleségét, hogy biztos jó gyereket adtak-e a kezébe? Még mindig nem akarta elfogadni a megmásíthatatlant, hogy lánya lett. Nem. Ő csak fiút tud nemzeni. Legalábbis, ezt gondolta ő.

Beléptek az ajtón, és első útjuk a nappaliba vezetett, ahol lefektettek az ágyra. Körbeálltak, és minden egyes családtagom

bontott egyet az engem takaró apró ruhácskán. Mindezt csak és kizárólag a biztonság kedvéért, hogy nem tévedtek-e mégis az orvosok, esetleg valamit félrenéztek. Rá kellett jönniük, hogy nem. Nem tévedtek, tényleg nincs semmi a lábam közt, vagyis van valami, csak nem az, amit szerettek volna. Ennek ellenére úgy döntöttek, hogy megtartanak, és többé-kevésbé lányként nevelnek fel.

Úgy érzem, itt az ideje, hogy pár szóban bemutatkozzak. A kinézetem az elmúlt évek során sokszor, sokféleképp változott. Fél éve hosszú, szőke hajjal, hátul, alul rózsaszín beütéssel büszkélkedhettem. Bár rohangáltam már a világban tiszta rózsaszín hajkoronával is. Azokat az arcokat látni kellett volna, amit az emberek vágtak, mikor megláttak. Esküszöm, nem egy fényképet, kész sorozatot megért volna.

Velem nem jó kötözködni, mert nem egy türelmes lélekkel ajándékozott meg a sors. Legalábbis egyesek ezt híresztelik rólam. Szerintem egészen jól bírom és tűröm a gyűrődést. Hogy édesapámat idézzem: „Engem Isten tökéletes embernek teremtett, csak roppant rossz természettel áldott meg.” Lesz még pár ilyen kincs, melyet ő mondott, melyek egytől egyig mind kész gyöngyszemek.

És akkor eljutottunk odáig, mint a kedves, aranyos, édes természetem. Könyörgöm, a plafon le ne szakadjon, vagyis leszakadhat, csak ne rám. Ez mind az, ami nem én vagyok, minden, csak ez nem.

Szerethető természetemet egy kis történettel tudnám bemutatni. Pár hónapja megyek hazafelé a közértből. Mint minden rendes polgártárs, akkor lépek le a zebráról, ha éppen a zöld jelzés ezt nekem engedélyezi. Persze, már a várakozási idő alatt egy picit feszült lelki állapotba kerültem, mert úgy éreztem, hogy feltartanak. Jó pár perc várakozás után váltott is a lámpa, ezért leléptem a zebrára, és elindultam úti célom felé.

Igen ám, de ezt nem mindenki gondolta így. Főleg az a barom nem, aki a zebra közepén el akart ütni. Ő is zöld jelzést kapott, de még nem indult el, helyette megvárta, míg elértem a zebra közepére, mert valami olyasmi ötlete támadt, hogy ott üt el. Türelmes ember vagyok, esküszöm, de akkor már elég rendesen felment a vérnyomásom.

És ha ez nem lett volna elég, nézett rám és mutogatott. Hát nekem ne mutogasson. A jó édesnek, annak lehet, de nekem nem. Persze, nem tudtam megállni, hogy ezt a véleményemet ki ne fejtsem egy szép, illedelmes, kerek mondatban.

– Mit mutogatsz, te majom? Sok van? Letörjem?

A válaszból egy szót sem hallottam, csak annyit láttam, hogy valamit nagyon magyaráz. Nekem! Egy ilyen kigyúrt, kopasz segg! És még mindig mutogatott és magyarázott. Egyszerűen nem tudtam elhinni. Újabb kedves kérdés hagyta el apró ajkam:

– Kiszedjelek a kocsiból? – kérdeztem a teljes 153 cm-es magasságommal.

– Nem kell kiszedni, kiszállok én magamtól is – üvöltötte felém.

Két másodperc nem telt el, és egy kétajtós szekrény tornyosult előttem. Hirtelen az jutott eszembe, hogyan fért el egy olyan kis Trabant méretű kocsiban. De végül is nem törődtem vele sokat, inkább már az újabb kedves kérdésemen törtem kicsi buksim, miszerint ki volt az a megátalkodott mandinkaharcos, aki ennek jogsit mert adni. Ezt meg is kérdeztem tőle:

– Hol nyerted a jogosítványod? Az állatkerti lutrin?

– Ne pofázz nekem, mert szájba vláglak!

– Na, azt megvárom. Úgysem mered!

– Miért ne merném? – kérdezett vissza flegmán.

– Mert hívom a rendőröket.

– Addigra én már itt sem vagyok. Szőke ribanc!

– Lehet, hogy nem leszel itt, lehet, hogy szőke vagyok, de rendszámot még tudok olvasni.

– Hülye picsa! – ordította felém, miközben hátat fordított nekem.

Visszapakolta magát oda, ahol előtte leledzett, és eltépett. Kár, hogy nem be, és nem neki az első fának. Ennyi, feladta a drága, nyertem, hihi. Ezután, nem kicsit örömittasan sétáltam haza. Otthon még boldogan meséltem el a páromnak, hogy mi történt. Egyetlen kérdést tett fel:

– És mi lett volna, ha tényleg megüt?

– Ottmaradok – válaszoltam egy percnyi gondolkodás után.

Csak ennyit tudtam mondani, mert ez volt az igazság. Tulajdonképpen csak ekkor esett le ejtőernyővel az a bizonyos tantusz. Belegondoltam, hogy konkrétan mi is történt, és

megborzongtam, mert rájöttem, hogy ez a szituáció egész másképp is végződhetett volna. Csak addig tartott ez az állapot, amíg megittam egy kávét, és elszívtam mellé egy szál cigit. Utána már sokkal nyugodtabban láttam a helyzetet, mert úgy gondoltam, hogy ennél rosszabb sose legyen. Ennyivel letudtam a dolgot.

Nem tudom, ki hogy van vele, de az én kedves édesapám arra tanított, hogy ha beszólsz valakinek, akkor vállald a következményt, akármi is legyen az. Egyetlen dolgot ne tégy, még ha meg is akarnak verni. Ne fuss el!

A rengeteg tanácsa közül, talán ez az egyetlen, amit egész életemben megfogadtam.

Igaz, mondott ő gyakran sok mindent. Például azt is, hogy olyan vagyok, mint ő. Ilyenkor a vérnyomásom, ami alapjáraton alacsony, pillanatokon belül az egekbe szökött. Miután észrevette arcszínem változását, akkor felvilágosított: az, hogy olyan vagyok, mint ő, annyit tesz, hogy egyszer tényleg el fognak verni a nagy számért. Igen, megeshet.

2. A nővérek költözése

Édesapámtól elég sok mindent tanultam. A szülők adják át az alapvető dolgokat az élethez, amihez több módszer létezik, hogy gyermekeik életét terelgessék. Azt, hogy egy szülő melyiket választja, csak magától a felnőtt embertől függ. Felmenőim a pszichológiai hadviselés érvényesítésében kezdtek el tapasztalatokat szerezni. Olyannyira jól ment nekik, hogy édesapám ezt az évek során tökélyre fejlesztette. Legalábbis ők úgy gondolták, hogy ennek a nevelési eszköznek minden formáját, válfaját tökéletesen ismerik, és alkalmazzák is. Az meg sem fordult a fejükben, hogy hét-nyolc éves koromra eljutottam odáig, hogy nem tudtam, mikor viselkedem jól, és mikor rosszul. Olyannyira elbizonytalanodtam ezzel kapcsolatban, hogy egyszer meg is kérdeztem erről Orsit, az idősebb nővéremet. Határozott választ ő sem tudott adni.

Ezen nagyon meglepődtem, mert hármunk közül ő volt a legmegfontoltabb, legfelelősségteljesebb és legőszintébb. Addig bármit kérdeztem tőle, mindig egyenesen és komolyan felelt, annak ellenére, hogy alig töltötte be a tizenötödik életévét.

Szeretett tanulni, még akkor is, ha a tankönyveit általában kispárnának használta. Amikor bement a szobájába, hogy felkészüljön a következő napra, elővette a könyveit, rászórta az ágyára, majd eligazgatta egy picit, hogy kényelmes legyen. Ezután fogott egy kispárnát, rátette az egész kupac tetejére. Mikor végzett, akkor egy halk, de mindent elmondó sóhajjal elterült az ágyon. Két perc múlva, már az igazak álmát aludta. Ezt a ceremóniát hagyomány szinten művelte. Apám meg szeretett mindig mindent leellenőrizni, mindennek a tudatában lenni. De mégis mindig jó jegyeket kapott. A dolgaira is mindig nagyon vigyázott, még a ruháit is pedáns rendben tartotta. Szüleinknek soha nem mondott ellent. Bármi történt, soha nem hallottam, hogy tiszteletlenül beszélt volna a szüleinkkel. Nem a tökéletes gyerekek sorába tartozott, csak okosan csinálta a dolgait. Ezért is tiszteltem és néztem fel rá, mint egy példaképre.

Talán ezért is volt apánk kedvence.

Így igen meglepődtem, amikor arra a kérdésemre, miszerint mikor jó vagy rossz valaki, csak annyit válaszolt, hogy ez a helyzettől függ. Kösz, ebből aztán sok mindent megtudtam.

Másnap apám szólt, hogy beszélni szeretne velem. A „szólt” azt jelenti, hogy üvöltötte a nevem, és akkor az ember fia, vagyis lánya tudja, hogy jelenése van. Ilyenkor nem biztos, hogy ez kellemes lesz, sőt, inkább előre érzi, hogy nem fogják megdicsérni. Legalábbis nálunk.

– Mit nem értesz azon, hogy jó vagy rossz? – kérdezte.

– Nem tudom, hogy mikor viselkedem jól vagy rosszul.

– Nem kell rossznak lenni, és nem lesz baj.

Ő is jól elmagyarázta, méghozzá példákkal ellátva, nem? Apám nem szeretett magyarázni, csak elmondani, hogy szerinte mit és hogyan kellene csinálni. Ha ő arról beszélt, hogy jó lenne kitakarítani a lakást hétvégén, ez azt jelentette lefordítva a mi nyelvünkre, hogy nagytakarítás lesz.

Még gondolatnak szánt mag sem voltam, amikor megtörtént egy viccesnek nem mondható, de annál inkább felháborító eset. Apám egyszer az éjszaka közepén hazaért a munkából, végighúzta kecses kidolgozású, gyönyörűen vastag ujjait a lambéria tetején, és ha az ujjbegyei porosak lettek, azon nyomban felkeltett mindenkit a családban egy kis éjszakai testedzésnek szánt portalanításra. Az nem igazán érdekelte, hogy ez a mutatványa nem töltötte el olyan nagy boldogsággal a család többi tagját.

Bár gondolom, azt a kurta beszélgetést is, amit az előbb leírtam, kedves nővérkémnek köszönhetem. Azt nem tudom, hogy csak alám akart tenni, vagy tényleg jót akart. Szerintem inkább az utóbbi, mert engem szeretett. A másik testvérünk, Kati állt mindig Orsi ötleteinek célpontjában. Ráadásul olyan ügyesen csinálta, hogy egy idő után bármi is történt, mindig a kisebbik lánytestvéremet vették elő.

Így lett Kati a család feketebárányа. Bár azt is be kell vallani, hogy volt is vele baj. Nem igazán kellett ahhoz sokat tennie, hogy e megtisztelő címet kiérdemelje. Kati nem igazán, sőt, egyenesen utált tanulni. Tulajdonságai közt szerepelt a nagyon szétszórt és rendetlen jelző. Míg nővére komoly, ő addig egy teljesen laza és lezser lányként élte az életét.

Egyszerűen imádta a divatot.

Ezért is történhetett meg, hogy amikor kikönyörögte és megkapta azt a méregdrága hosszú szárú farmernadrágot, egyszerűen levágta rövidnadrágnak. Mindkét fenékrészére rajzolt egy-egy tenyeret, és ha ez még nem lett volna elég, a levágott részt ki is rojtozta. Csak azért, mert azt gondolta, hogy az a divat. Szerinte.

Szerintem apám itt megkapta a sokadik, de egyben a legnagyobb szívinfarktusát. Anyám szokás szerint nem szólt egy szót sem, habár arcszínének hirtelen kifehéredése tanúskodott az első, igazi ájuláskörnyéki állapotáról.

Hát az biztos, hogy Kati nem a mindenki által megálmodott tökéletes leányka szerepét töltötte be a családban. Ezek után el lehet képzelni, mennyire lehetett meleg, kedves és udvarias a légkör ott, ahol a két, egymásra igencsak hasonlító testvér egy és ugyanazon szobán osztozik.

Megesett az is, hogy a lányoknak – mi a családban csak így hívjuk őket – az iskolában szavalóversenyt rendeztek, amire mindketten jelentkeztek. Együtt is tanulták a maguk kicsiny versét. Persze, hogy zavarták egymást, de egyiküknek sem jutott eszébe, hogy kimenjen a nappaliba tanulni. Ehelyett, már majdnem kiabálva magolták a számukra kijelölt verset. Odáig fajult a dolog, hogy Orsi felállt egy székre, hogy majd ő onnan szaval. Katinak se kellett több, elméjében megszületett a tökéletes terv. Hipp-hopp, megbillentette a kicsiny széket, amin imádott testvérkéje állt. Azt gondolta, ha a szék eldől, Orsi leugrik róla, és mérgében kimegy.

Gondolta ő. Igen ám, de a székkel együtt borult Orsi is, teljes testsúlyával rá a karjára. Ekképp bemutatta a családnak a gyors kartörési mutatványát. Hát igen, a testvéri szeretet már akkor is megvolt kettejük között.

A gyermekkoromból nem túl sok mindenre emlékszem. Gondolom, óvodába, iskolába jártam. Egy-egy részlet beugrik, de ha megkérnének, hogy meséljem el, mit csináltam nyolcévesen, nem tudnám elmondani. Többször gondolkodtam azon, hogy lehet, jó is ez így. Amit az ember nem tud, az nem fáj. Sok igazság van benne.

Az óvodai éveimből van pár emlékem. Ilyen, mikor alvás után a szüleim együtt jöttek értem. Talán ez volt az egyetlen alkalom. Nem tudom. Van egy jelenet, amire mai napig emlékszem. Az óvodában a teremben volt egy fal, erre föl volt akasztva egy kék tabló, azon volt

négy zseb. Mindegyik zsebbe heti váltással beleraktak egy-egy jelet. A jel tulajdonosa láthatta el azon a héten a hetesi feladatokat. Ez igencsak nagy megtiszteltetés volt. Egyik nap a körte került föl a tablóra. Ez volt az én jelem. Nagyon boldog voltam, hogy én lehettem a hetes. Csak álltam, néztem és fogadkoztam, hogy ezt nem fogom elfelejteni legalább negyedikes koromig. Mai napig megmaradt.

Én, mint kis óvodás, mit is érthettem még az életből! Szinte minden nap valamelyik nővérem hozott el az óvodából. Egyik nap Kati jött értem. Hazafelé egész végig azt kérdezgette, hogy anyu pénztárcájából nem vettem-e el pénzt. Persze, majd pont egy négyévesnek jut eszébe ilyesmi! Mikor beléptünk a lakásba, már javában tombolt a balhé. És igen, engem is faggatóra fogott apám. Nem volt nehéz neki, hisz' rendőr volt. A történet vége az lett, hogy nem került elő a tettes, pedig szüleim igencsak nyomoztak utána. Így, hogy nem tudták bizonyítani, hogy ki tette, nagyon igazságosak voltak, és mindkét nővérem kapott büntetést. Én nem.

Ez a pénzeltűnési eset nem egyszeri alkalom volt. A végén anyám betette a párnája alá a pénztárcáját, és úgy aludt. Mint utólag kiderült, nem mindig a „lányok" voltak. Volt rá példa, hogy anyám nyúlt le pénzt a családi kasszából, és mikor apám gyanakodni kezdett, jött a kézenfekvő megoldás. Neki. Már akkor is szeretett minket.

Az előbb jól olvastátok, igen, bizonyítékot írtam, mert mindig az alapján kaptuk a büntetést. Általában a bizonyíték abból állt, hogy apám úgy kérdezett minket, hogy az neki jó legyen, és általában jó is volt. Neki. Szépen a nappaliba felsorakoztatott minket, a legidősebbiktől a legfiatalabbikig, és kezdődött a kérdezz-felelek. Jó volt. Úgyszintén neki. Aki elkövetett valamit, az mindig le is bukott ezzel a módszerrel. Aki pedig bevallja azt, amit tett, azt meg kell büntetni. Akárhogy is fájt neki jobban, mint aki a bűnt elkövette. Mondta ő.

Néha nem tudom, mit is gondoljak anyámról. Fizikailag mindig ellátott minket, szép tiszta ruhákban jártunk, mindig mindenünk megvolt, ami az iskolába vagy bárhova kellett. Sokáig otthon dolgozott, így mire hazaértünk az iskolából, mindig meleg étel fogadott. De soha nem éreztem, hogy szeretne. Egy ölelés nem sok,

de ennyi sem jutott. Nem is rémlik, mikor ölelt meg utoljára. Talán, ha egy alkalomra emlékszem. Éppen egy borzalmas rémálmomból ébredtem fel, amelyben elveszítettem. Gyorsan felkeltem, megkerestem, és a nyakába borulva zokogtam, hogy ne haljon meg. Akkor is én öleltem meg, ő meg csak állt. Két kezét maga mellett tartva, mintha leprás lennék. Nem ölelt vissza. Én meg zokogtam a vállán.

A két nővéremmel sokat beszélgettünk erről, és abban teljesen egyetértettünk, hogy soha nem éreztük az anyai szeretetet. Ha valamit szerettünk volna, vagy kérdésünk volt, mindig apukámhoz fordultunk. Pedig mindig ő volt a szigorúbb. Anyámtól bármit kérdeztünk, két választási opció állt fenn: választhattunk a „nem" szócska és a „kérdezd meg apádtól" mondat között. Igazán kecsegtető kilátások voltak. Így már hagytuk is az egészet. Nagyon ritkán mondott igent. Mi pedig örültünk, mint a majom ama bizonyos testrészének. De, és itt kezdődött a balhé.

Ha már balhéról beszélünk, megosztanék egy kis történetet arról, hogyan is költözött el a kisebbik nővérem, Kati. Azt azért jegyezzük meg, hogy itt már udvarolt

Katinak Mátyás, a sógorom. Az én drágám általános után gimnáziumba ment, ott egy év után kibukott. Nem gond, mondta apám, próbáld meg máshol. Megtörtént. Ide meg egy teljes évig nem járt be. Évvégén pedig azt mondta a szüleinknek, hogy első évben még nincs bizonyítvány. Ezt azért már apám sem vette be. Gondolt egy nagyot, és beküldte az iskolába Katit, és vele együtt biztos, ami biztos alapon, az Orsinak udvarló pici Ricsi fiút.

Bementek, ott közölték a pici Ricsi fiúval, hogy aki egy tanév alatt nyolc tanítási napot tölt bent az iskola területén, annak sajnálják, de a legnagyobb jóindulattal sem tudnak bizonyítványt adni. De ha nagyon szeretné, akkor kitöltenek egy igazolást, hogy azt a nyolc napot bent töltötte az iskola területén. Mit volt tenni, vissza a családi fészekbe, apósjelölttel közölni a tényeket, és várni a következményt. Nem is maradt el.

Apám rövid szónoklatot tartott. Eszerint Kati lánya mától nem iskolás, büszkén kijelenti, hogy immáron felnőtt ember, és mint ilyen, beléphet a felnőtteknek szánt világba. A munka világába. Tehát Kati elkezdett dolgozni. Egy idő múlva azért megesett rajta „kedves"

édesapám szíve, és megengedte, hogy munka mellett estin letegye az érettségit. Azért ezt sem bízta a véletlenre.

Orsi akkor már estin végezte a gimnáziumot. A legkézenfekvőbb ötlet valósult meg. Katit is oda kell beíratni, egy osztályba a komoly és felelősségtudatos testvérével, aki majd odafigyel, hogy az ő kicsi bárányka el ne tévedjen. Talán ekkor történt meg a két testvér között először, hogy ha nem is puszipajtások lettek, de kijöttek egymással.

Kitalálták, hogy egyik nap Kati, a másik nap Orsi jár be az órákra, és átadják egymásnak a jegyzeteket. Szép és jó volt minden, működött is. Egy darabig. Orsi lelkiismeretesen jegyzetelt az órán, míg Katinak ez esze ágában sem volt. Minek koptassa ő a kezeit, amikor a tankönyvben már úgyis le van írva. Itt kezdődtek meg újfent a problémák a két testvér között.

Egyik délután elkezdett esni az eső.

Az elején még csak szemerkélt, és egy ideig úgy tűnt, nem is lesz belőle semmi. Ám aznap Isten nagyon sírhatott, mert nemhogy elállni nem akart, még inkább egyre jobban esett. Később már villámlott, és dörgött is az ég. A szobából nem sok mindent lehetett látni a sötét felhőktől és a vízfüggöny mögül. Néha egy-egy villanásnál, mikor a ménkű lesújtott a füves földre – mintha Isten haragja lenne –, lehetett látni, amint a panelrengeteg elfoglalja a teret az üde növényzettől. Nem marad más utána, csak a kopár föld és a néhol még föltűnő, régen lombos fák kiszáradt, elkorhadt törzsei. Mintha az ég is megérezte volna az elkövetkezendő időket. Eközben apámnak, csak mert áldott jó szíve volt, támadt is egy remek ötlete. E tervét megosztotta leendő vejjelöltjével is, a pici Ricsi fiával. Ő már nem díjazta ezt az elképzelést olyan nagyon. Próbálta is lebeszélni apóspajtást a haditervéről, persze sikertelenül.

– Gyere, Ricsi fiam, meglepjük a lányokat! Elmegyünk értük az iskolába – invitálta majdani unokáinak szánt apját.

– De Feri bá’!

– Nem megmondtam neked ezerszer, hogy ne „bázz” engem! Inkább tegezz, de ne „bázz”! Megértetted?

– De Feri, hazatalálnak ők egyedül is, nem kell nekik kísérő.

– Gyere már, esik az eső! Még a végén megfáznak.

– Nem cukorból vannak.

– Jössz vagy sem, én megyek. Remélem, tudod, hogy lelketlen vagy. Ha nem kedvelnélek annyira, most kitekerném a nyakad.

– Jó, meggyőztél. Csak meg ne bánjam.

Így indultak el a lányok elé. Bár pici Ricsi fiú számára nem volt olyan meglepő, mint apámnak, mikor az iskolához érve kiderült, hogy egyik leánygyermeke eltűnt. Bezzeg ő igen bőszen kereste az iskolában, de hiába. Középső gyermeke aznap még kívülről sem látta Magyarország eme csodás építményét, nemhogy belülről. Így három gyönyörű leánygyermeke közül az elsőszülöttet szólította fel, hogy lehetőleg e szent pillanatban közölje vele a középső lánygyermek tartózkodási helyét. Ám legidősebb leánya nem tudott információval szolgálni a számára oly becses kishúga felől. Döntés született. Hazamenni, otthon megvárni az elveszett báránykát.

Szépen haza is mentek, és vártak. Kis idő múltán a mi kis drágánk megjelent a családi fészekben, ahol már kimondhatatlanul várták. A középső leány vette minden bátorságát, és belépett az oroszlán barlangjába, mögötte a hősiesen

megbúvó udvarlójával egyetemben.

– Hol voltál? – hangzott az első és legfontosabb kérdés az oroszlán szájából.

– Iskolában.

Itt csattant el az első pofon.

– Még egyszer megkérdezem, hol voltál?

Választ nem kapott, csak egy hirtelen megnémult leányt. Apám odafordult az eddig leendő vejének vélt hímegyedhez, és közölte:

– Te pedig takarodj, öcsém!

– Igenis, Feri bácsi – válaszolt sógorom, majd egy mély meghajlás közepette távozott a lakásból.

– Várj, Matyi, megyek én is! – szólt utána a nővérem.

Apám odafordult Katihoz, és csak ennyit mondott:

– Hogy legyen miért.

Ezután már csak a pofonok csattanását hallottuk. Orsival a nappali kanapéján ültünk, és összeölelkezve sírtunk. Egyikünknek sem volt bátorsága odamenni. Bár a két nővérem között mindig is megvolt a testvéri féltékenység és rivalizálás, de ilyet soha nem kívántak volna egymásnak.

Nem tudom, hogyan, de apám és Kati valahogy a lányok szobájába kerültek. Ide már utánuk ment Ricsi is. Azt, hogy ott bent mi történt, már csak az ő elmondásából tudtuk meg. Állítólag mire beért, Kati már a földön feküdt, és tiszta vér volt. Apám meg, ahol érte, ütötte vagy éppen rúgta. Ricsi szedte le róla. Szó szerint.

Ahogy Kati fel tudott kelni a földről, kimenekült az ajtón. Matyi, a sógorom, mintha megérezte volna, hogy mi lesz ennek az egésznek a végkifejlete, a lépcsőházban, az ajtó előtt várakozott. Átvitte magukhoz nővéremet, ahol le tudott mosakodni, mert mindene tiszta vér volt. De még előtte megjelent sógorom anyukája. Ahogy észrevette Katit, rögtön el akart menni a rendőrségre feljelentést tenni. Nővérem ezt nem szerette volna, így nem is lett belőle semmi.

Persze anyám, jó szokásához híven, az egészet a háttérből nézte végig. Egy szó, egy megmozdulás, szemrebbenés nélkül. Pár hónap elteltével Kati mégiscsak felvette a kapcsolatot anyámmal, mivel szó szerint annyit vitt magával, ami éppen rajta volt. Így anyám – apám háta mögött – apránként kicsempészte a nővérem ruháit. Nem sokkal később az is kiderült, hogy Kati terhes. Rá kilenc hónapra megszületett az unokaöcsém. Sok gondolkodás és több barát, ismerős és családtag bevonásával sikerült elkeresztelni – nagyon szellemesen Mátyásnak. Bár már lassan tizenkilenc éves, de nekünk még mindig csak „kis Matyi”.

A másik nővérem, Orsi elköltözése a családi házból már nem volt ennyire véres. Itt inkább megint az anyai szeretet megnyilvánulása lelhető fel. Mint mindig, nővérem ekkor is számíthatott rá. Ez nem sokkal Kati elköltözése után történt, talán ha egy év telt el a két költözés között.

Kati a költözés után otthagyta az iskolát, míg Orsi folytatta. Sikeresen letette az érettségit, utána még elment szakmát tanulni.

Kanyarodjunk vissza oda, hogy az idősebbik nővérem elköltözött. Orsi akkor ismerkedett meg a mostani férjével, Lacival, amikor elkezdett egy közértben dolgozni, mint eladó. Apám nem messze dolgozott onnan, így sűrűn megfordult az üzletben. Laci abba a közértbe szállított kenyeret. Itt ismerkedtek össze.

Ahogy az lenni szokott, először csak beszélgettek, és az idő múlásával vált egyre komolyabbá a kapcsolatuk. Már az egymásnál alvásnál tartottak, de Orsinak még mindig engedélyt kellett kérnie,

ha ott akart aludni náluk. Hiába múlt el már tizennyolc éves, és hiába rendelkezett saját, önálló keresettel. Persze ennek a felét le kellett adnia rezsire. De mivel még a szülői házban lakott, ha el akart menni valahová, el kellett kéredzkednie.

Egy nap, mikor végzett a munkával és hazajött, kereste apámat, hogy megkérdezze, átmehet-e aludni Laciékhoz. Egész hétvégére ott szeretett volna maradni. Mivel apám nem volt otthon, így anyámat kérdezte meg, aki csak annyit mondott, hogy „tőlem”. Orsi el is kezdett összepakolni, szólt anyunak, hogy akkor elmegy, majd vasárnap jön.

Vasárnap viszont meglepetés érte, mikor hazajött, mivel apám vészjósló tekintettel várta. Megkérdezte tőle, ugyan merre járt, mert már két napja nem tudnak felőle semmit. Orsi elmondta, hogy Lacinál volt egész hétvégén, mert anyám elengedte. Anyám ezt tagadta. Szerinte Orsi hazajött, összepakolt, és egy szó nélkül elment. Neki nem szólt egy szót sem. Apám pedig naná, hogy a feleségének hitt.

Orsinál itt telt be az a bizonyos pohár, és kijelentette, hogy saját keresettel rendelkezik, és amúgy is elmúlt tizennyolc éves, oda megy, ahová akar. Erre apám sem volt rest, szépen megkérte, hogy akkor keressen magának albérletet.

Pár nap múlva mentem haza az iskolából, és látom, hogy apám a sétálóutcában jár-kel. Megkérdezem tőle, hogy miért van ott, mert nem szokása kirakatokat nézegetni. Orsi talált albérletet, és pont akkor költözködött. Ezért nem szeretett volna otthon maradni.

Ekkor maradtam teljesen egyedül. Mindenki, aki eddig számított is valamit az én kicsiny életemben, vagy meghalt, vagy elköltözött. Egészen addig teljesen egyedül voltam érzelmileg, lelkileg, míg meg nem találtam a párom.

Ameddig a két nővérem otthon lakott, addig ők voltak porondon, én mindig a háttérbe szorultam. Bár ezt nem bántam, soha nem szerettem a középpontban lenni, és most sem szeretek, főleg azok után, ami ezután következett. Innentől kezdve – ekkor lehettem talán tizenkét éves – az életem száznyolcvan fokos fordulatot vett, és pokollá vált.

3. Ricsi

Szeretném, ha mások is megismernék azt az embert, akit szinte a bátyámnak tekintettem. Talán így könnyebb megérteni, miért is fáj még ma is az elvesztése. Az ember életében nem a szavak, hanem a tettek beszélnek. Ezért pár apró történeten keresztül szeretném jobban bemutatni, hogy milyen életet élt.

Ricsi az idősebbik nővéremnek, Orsinak udvarolt. Nem tudom, hol és milyen körülmények között ismerkedtek össze. Az első találkozása apámmal mégiscsak maradandó élményt nyújtott. Nemcsak nekünk, hanem mindenkinek, aki szem- és fültanúja volt az eseményeknek.

Egyik nap Orsi átment a barátnőjéhez, hazafelé pedig már társasága is akadt, mégpedig Ricsi. Testvérem felhozni már nem merte, ugyanis nálunk elképzelhetetlen lett volna, hogy egy hímneművel állítsunk haza. Ezért a nővérkém megkérte, hogy várja meg a lépcsőházban. Persze Ricsinek más tervei voltak, dehogy akart órákat várni, főleg nem ott, ahová azt neki megparancsolták. Inkább kiállt az ablak alá, hadd lássa őt mindenki. Ha már egyszer úgyis ott van.

Telt-múlt az idő, és úgy gondolta, most már azért elég legyen, ennyit eddig egy nőre sem várt, és nem most fogja elkezdeni megmutatni ezt a tehetségét. Hát a tettek mezejére lépett.

Teljes hangerőből kiabált a kedvesének, hogy most már ugyancsak szedje magát, hisz’ több mint két perce vár rá. Ez tűrhetetlen bánásmód egy olyan jól szituált, kedves, és nem utolsósorban jóképű sráccal szemben, mint amilyen ő.

A mi családunknak se kellett több, mindenki az ablakhoz rohant leskelődni, hogy mégis ki az a merész, aki fényes nappal ordibál. Ilyen még soha nem fordult elő.

Miután az én édes, kedves, türelmes apámnak leesett, hogy a kiabáló srác épp az ő legidősebb leánykájánál döngeti azt a bizonyos kaput, rögtön elfogyott az a kivételes nyugalma, mely sohasem létezett.

Közölte az önjelölt udvarlóval, hogy itt nem terem neki semmi, és ezt személyesen ő maga garantálja. Ezért – és még rengeteg ok

miatt –, meg lehet fogni az egyik édes kis kacsójával a másikat, és el lehet vezetnie magát valahova máshova. Ezt ő igencsak kecsegtető és elfogadható lehetőségnek gondolta az ifjú suhanc számára. Eme nézetét azonban csak ő vallotta.

Ricsit viszont nem ilyen fából faragták. Nem volt rest válaszolni, miszerint a neki felajánlott opció számára se nem kecsegtető, se nem elfogadható. És ha már itt tartunk, ő magának is lenne pár ötlete arra nézve, hogy ki, mit és mikor csináljon. Jelen pillanatban kérné az ablakból derékig kilógó úriembert, hogy most már igazán hajoljon egy kicsit visszább, mert a végén még kegyeskedik kiesni. Ebben az esetben neki kell majd mentőt hívni, amire se lelkiereje, se pedig ideje nincs, miáltal ő a csajához jött.

– Én nem tudom, hogy ki maga, de nem önhöz jöttem – kiabált fel a még mindig derékig kihajoló, leendő apósjelöltnek.

– Nem tudod, ki vagyok? Akkor elmondanám: Orsi édesapja vagyok, azé a lányé, akinek az előbb oly bőszen kiabáltál.

– Akkor elnézést, uram! Azt hiszem, rosszul kezdtük a remélem, hosszúra nyúló ismeretségünket. Bemutatkoznék: B. Richárd vagyok, az ön gyönyörű és kedves leányának az udvarlója. – Ahogyan a régi korokban szokás volt, meghajolt.

– Nem érdekel, ki vagy! Akkor sem kiabálsz az én ablakom alatt, megértetted?

– Elnézést, uram, többet nem fordul elő! Megtudhatnám az ön nevét, ha már ilyen kellemesen összeismerkedtünk? – Közben azért a testvérem se esett ki az emlékei közül. – Orsi, gyere már!

– Mégis mit képzelsz magadról, ki vagy te, hogy itt mersz kiabálni?

– Kedves uram, mint már említettem, B. Richárd a nevem, melyet a kedves szüleim akasztottak a nyakamba egész életemre. Esetleg az úr feledékeny?

– Feledékeny a jó édes anyukád, az, aki elfelejtett megtanítani téged, hogy mások ablaka alatt nem ordítozunk!

– Nem kellene kiabálnom, kedves apóspajtás, ha felengedne, hogy kicsit megsürgessem az én gyönyörűmet.

– Milyen após? Nem vagyok senkinek se az apósa, és egy ideig nem is leszek. Takarodj, különben lemegyek!

– Hát, az igaz, hogy még nem após, de majd lesz. És nagypapa is, persze ha addig nem nyírja ki a kedves vejjelöltet. Amúgy meg jöjjön

bátran, beszéljük meg, mint férfi a férfival!

– Te rohadék! Felcsináltad a lányom? Most már tényleg lemegyek!

– Nem csináltam én semmit. Bár ilyen apósjelölt mellett tízszer is meggondolom a dolgot, hogy megéri-e. Mondtam már, hogy itt vagyok, nem futok el.

– Gyere fel, nem kell a nézőközönség! Még a végén jegyet kell, hogy szedjek – enyhült meg a mindig paprikás kedvében lévő felmenőm.

Valahogy így történt apám és Ricsi első találkozása. A beszélgetés végére már nem csak a mi családunk, de a fél ház kint lógott az ablakban. Nem sűrűn esett meg, hogy szülőmnek bárki is ilyen stílusban mert volna visszaszólni. Talán ez tetszhetett meg neki.

Mikor Ricsi felment, apóspajtás leültette az asztalhoz, elé tett egy csésze kávét, és elkezdtek beszélgetni. Bezzeg ekkor már hibátlanul emlékezett a fiatal srác nevére. Ahogy telt az idő, egyre jobban kijöttek egymással. Szinte mindig mindent együtt csináltak.

Hőn szeretett hímnemű szülőegyedem mindenhová kocsival járt. A családból csak ő rendelkezett jogosítvánnyal, és nem egyszer volt rá példa, hogy egyszerre két autó is a rendelkezésére állt. Így munkába indulva eldönthette, aznap melyik legyen a kedvence.

Bátran kijelenthetem, hogy mióta az eszemet tudom, összesen két alkalommal történt meg az a szörnyűség, hogy ne lett volna kocsija, és ezért kénytelen volt használni a mások által oly jól ismert tömegközlekedést.

Az autónk épp a szerelőnél tartózkodott, így kénytelen volt busszal menni a munkahelyének mondott épületbe. Ez a tény már idegessé tette az amúgy sem nyugodt természetét. Általában, mikor belépett a munkahelye kapuján, két perc nem telt el, és máris sikerült fölidegesítenie magát. Édesapám az ilyen helyzetekre kidolgozott egy igen egyszerű és nyugtató módszert: kiabált. Ettől ő nyugodtabb, míg beszélgetőpartnerei idegesek lettek. De működött. Neki.

Az a fránya autó elég hosszú ideig rendetlenkedett, mert a szerelők nem jutottak dűlőre, hogy megjavítsák, vagy csak vontassák el a bontóba. Így aztán anyámtól szerzett némi információt, hogy mégis mi fán terem az a busznak nevezett valami.

– Az a nagy kék izé az úton, amin elöl és hátul is szám van, hogy ne tévedj el. Tudod, ami miatt ideges szoktál lenni, hogy már megint dugó van – okította anyám az édes kis férjét a busz, mint jelenség irányába. Hát, apám ettől nem lett nyugodtabb.

– Jó-jó, de hol szállok fel rá? – jött a következő logikus kérdés.

– Az ajtón.

– Azt én is tudom, te hülye! Földrajzilag kérdem.

– Akkor miért nem ezt mondod? A kisközért előtt áll meg, próbáld meg ott!

Így apám kibővült tudással és világlátással többször is megpróbálkozott a busz használatával, mielőtt kedves vejének megengedte volna, hogy elkísérje a munkahelyének titulált állatőrzőbe.

A család feje még gyalogosan vagy buszozva rótta az utakat, mikor meg akarta mutatni a vejének, milyen veszélyes egy rendőr munkája. Gondolt egyet, és meghívta leendő vejét egy kis éjszakai műszakra. Persze Ricsinek nem volt ellenére a dolog. Egyik este együtt indultak el. Apám büszkeséggel telve mondta újdonsült társának, hogy csak kövesse nyugodtan, mert ő tudja, hogy a busz merre jár, és mit is kell vele csinálni ahhoz, hogy oda vigye, ahová szeretné.

Persze rendőrként neki is voltak besúgói, és a rendkívüli éjszaka előtt nem sokkal kapott egy fülest. Eszerint egy bizonyos boltot éjjel egykor ki fognak rabolni. Gondolta, hogy Ricsinek ez jó lesz egy kis erődemonstrációnak. Rendőrkocsival éjfélre oda is álltak a bolt közelébe várakozni. Teltek a percek, az órák, de a betörő csak nem akart jönni. Apám meg dühöngött, hogy nem érti, miért pont most nincs rablás, mikor ő fülest kapott, és még vendége is van. Fél háromkor megállt mellettük az egyik munkatársa. Megérdeklődte, hogy mit keresnek erre. A rend hű őre elmesélte, mire is várnak, és most már igazán történhetne valami. Erre a vallomásra a kedves kolléga felvilágosította, hogy arra várhatnak, ugyanis azt a boltot már tíz órakor kirámolták. Mire ők odaálltak őrködni, addigra már a helyszínelésnek is vége volt. Ez pech.

Hazafelé is busszal kellett menniük. Pár megálló után felszállt egy kis hölgy. Odament Ricsihez, és köszönésképpen szájon csókolta. A

fiatal lány egy idő után leszállt, ekkor apóspajtás kérdő tekintettel nézett a kedves vejjelöltjére.

– Távoli unokatestvér – jött az unott válasz.

– Idefigyelj, eccsém! Én mindig elhiszem, amikor nem mondasz igazat, de te is hidd el, amikor én hazudok!

Ennyi, a témát ezzel lezárták. Erről az esetről a nővérem is csak évekkel később szerzett tudomást. Hát igen, mikor két férfi összetart.

Mind apám, mind Ricsi nagyon szerettek horgászni. Szüleim vettek egy telket a Duna partján, melyhez egy stég is tartozott. Magán a telken csak egy kis faház volt, és ide jártunk majdnem az összes hétvégén füvet vágni, gazolni, ásni, veteményezni. Szinte csak dolgoztunk rajta. Néha megesett az is, hogy csak pihenni mentünk le, de ez volt a ritkább.

Egyik nyár elején anyám kitalálta, hogy a telket el kellene választani egy kis kerítéssel, hogy a kutyák ne gumizzák össze a hátsó, füves részt. Így édesszülőm és Ricsi igen sűrűn lejártak kerítést építeni. Annyira, hogy már Orsi is megsértődött, mert szerinte a barátja több időt tölt az apósával, mint vele. Ez mégsem tartotta vissza őket. Ha Judit néni azt mondta, hogy oda kerítés kell, akkor ott kerítés is lesz.

Ezért, amint az idejük engedte, mindig a telken „dolgoztak”. Így telt el egy vagy két hónap. Amíg a munkálatok folytak, nem engedtek minket a telek közelébe, azzal a címszóval, hogy meglepetést akarnak szerezni nekünk. De eljött az a nap, mikor a kis család felkerekedett, és elindult a telekre egy kicsit pihenni. A terv szerint a lányok napozni, sétálni, míg a fiúk horgászni fognak.

Mikor megérkeztünk, és kiszálltunk a kocsiból, anyám elhűlve látta, hogy nemhogy a kis kerítés, de még az alap sincs megépítve. Emiatt mert élni a felháborodás jogával.

– Hol a kerítés, amit kértem? – hangzott a legkézenfekvőbb kérdés.

– De hát, anyukám, most mész be rajta – nyitotta előtte a kaput a férje.

– Nem ez, hanem az elválasztó, amiért már vagy egy hónapja lejártok!

– Tetszik tudni, Judit néni, az úgy volt… – kezdte volna Ricsi, de anyám beléfojtotta a szót.

– Igen, az úgy volt. És úgy is lesz. Most azonnal nekiállni!

Szegényeknek nem volt mit tenni, nekiálltak dolgozni. Anyám persze nem tudott arról az egyszerű tényről, miszerint az ő kedvese odarendelte egy nagy horgászhaverját is. Azzal a szlogennel lett meghívva, hogy majd csapnak egy jó bulit. Az asszony főz, ők horgásznak, eliszogatnak, és közben megfejtik az élet rejtélyeit. Persze időközben a haver is megérkezett. Nőnemű szülőm, nemhogy nem engedte be, szabályosan kitiltotta, amíg az ő piciny kerítése kész nincs.

A fiúkat pedig nem engedte ki, mert ugye most munka van. Neki megígérték, és ha törik, ha szakad, ma kész lesz.

A kis házban anyám az ebédet készítette, abban a hitben, hogy most már igazán megkapja azt a hőn áhított kis kerítést. Dolgoztak is a fiúk rendesen. Gondolta ő.

Dél körül kiment szólni nekik, hogy kész az ebéd. Ekkor olyat látott, amit már tényleg megbocsáthatatlannak tartott az ő kis lelkivilága. A kerítésnek még híre-hamva sincs. Nem találta sehol, pedig nagyon meresztgette mindkét szemét, hátha csak megvakult. Akármerre és akárhogy nézelődött, kerítést nem talált. Ehelyett lelt két részeg férfit, akik már állni sem tudtak segítség nélkül, így az oldalsó kerítést kérték fel eme megtisztelő címre. Ismét balhé volt. Majdnem válás lett a vége. Általánosságban, mint mindenről, erről is utólag derült ki a teljes igazság. Míg ő főzött, addig apám és Ricsi mit is csinált valójában.

A haver, aki ki lett tiltva, nemcsak horgászfelszerelést, de piát is hozott magával. Ráadásul nem kis mennyiségben, nehogy még véletlenül szomjan haljanak a végén. A meghívott barát leült horgászni, és mikor inni támadt kedve, szólt a szegény rabszolgamunkára fogott, hímnemű egyedeknek is. Nekik se kellett kétszer mondani. Csak volt egy apró probléma. Hogy jutnak el addig a szerencsétlen, felbontatlan piás üvegig. Szegény pici üvegecske nem érdemli meg, hogy veszni hagyják, így vagy úgy, de ki kell szorítani belőle az alkoholtartalmat.

Haditerv született. Kommandósat kell játszani. Konyhaablak előtt hasra feküdni, alatta átkúszni, pár kortyot inni, visszakúszni. A végén hátrasétálni a fa árnyékába, az átélt izgalmakat kipihenni. Amikor a szomjúság megint kezdi az életüket veszélyeztetni, az akciót újfent

sikeresen végrehajtani. Így mutatták be a családnak a „pár óra alatt részegre inni magunkat” képességüket.

Ricsi, a szakmáját illetően ácsként tengette mindennapjait, ebben a munkakörben is dolgozott. Már amikor. Egyik nap az egész családnak sikerült egy időben az asztalhoz ülnie. A fatert, mint jó kopóhoz illik, kivételes szimattal áldotta meg a sors. Így neki is feltűnt a vejjelölt túlontúl sok szabadideje. Már nagyon szúrta édesapám oldalát ez a talány.

– Eccsém, te mióta nem dolgozol? – kérdezett rá.

– Megvan az már két hónapja is.

– Miért? – érdeklődött tovább.

– Tudod, tériszonyom van, és legutoljára úgy megszédültem, hogy elküldtek orvoshoz. Így most táppénzen vagyok.

– Az más. Értem. – A család szép csendben eszegetett tovább. Eltelt már vagy öt perc, mire apám felkiáltott:

– De hát te ács vagy!

– Ez igaz, de szerintem a kettő nem zárja ki egymást – jött a nyugodt felelet.

– És mégis hogyan írt ki az orvos? – hitetlenkedett édesapám.

– Bementem hozzá, elmondtam, mi történt. Mikor megvizsgált, és elkezdte felfelé húzni a vállam, kiáltottam egyet, hogy ez fáj. Három hónap táppénz.

– Engem nem tudnál elvinni hozzá?

– Dehogynem.

Nem telt el kis idő, és Ricsi szólt apósnak, hogy van időpont a dokihoz. Azért, mielőtt elindultak volna, a vejjelölt felvilágosította, hogy mit és hogyan csináljon. Ebbe beletartozott az is, hogy nem ártana, ha izzadna a tenyere.

Adott időpontra el is mentek az orvoshoz. Mivel fater kezének izzadnia kellett, hát nyár közepén felvette a téli szőrmés kabátját, kezét pedig annak a zsebébe dugta. Számára már csak a váróban derült ki, hogy egy dilidokihoz lesz szerencséje. Átkozta a sorsot, Ricsit és mindenkit, aki az eszébe jutott. Ezt a véleményét nem épp a leghalkabban, ki is nyilvánította ott a helyszínen. A váróban mindenki hallotta, de csak egyvalaki méltatta őket figyelemre, aki felismerte egy régi kedves ismerősét.

– Ricsi, hát te itt? De rég nem láttalak! – kiabálta.

– Igen rég, de mesélj, veled mi van?

– Képzeld, megválasztottak tűzoltóparancsnoknak. De mikor kivonultam tüzet oltani, valami barom rám hívta a rendőröket. Ők meg szépen bekísértek ide. Nem kedvesek az urak?

– Igen kedvesek. Mégis, ki gyújtotta a tüzet?

– Hát én. Tudod, ha nincs tűz, nincs tűzoltó.

Apámat pont behívták, ezért csak ennyit hallott a beszélgetésből. Lehet, hogy jobb is.

A rendelőben a doki bemutatkozott a kedves, leendő ápoltjának egy kézfogás keretében. Egyből megérezte, hogy izzad a legújabb páciense tenyere, ezért rögtön a tárgyra tért. Megkérdezte, hogy mi is az úr gondja. A beteg pedig elkezdte sorolni, ami Ricsi szerint kell egy három hónapos táppénzhez. Az agyturkász egy ideig csak bólogatott, majd megkérte betegét, hadd nézze meg a karját. Megfogta apám vállát, és elkezdte felfelé húzni a kezét, ő meg kiabált, hogy ez fáj. Az eredmény egy pszichológiai kivizsgálás és beutaló a reumatológiára.

Ezután nem épp a legtürelmesebben jött ki a rendelőből, ahol a kedves és aranyos ötletgazda már várta. Apám nem volt beszédes kedvében, annak ellenére sem, hogy kedves vejjelöltje igencsak sűrűn érdeklődött a végeredmény felől. Mire kiértek az utcára, az újdonsült lelki betegnek megjött a hangja. Elképedve csak ennyit mondott:

– Téged még itt is ismernek.

Ez a története annak, hogyan is lett apámnak olyan szép, sárga színű kiskönyve. Ezután mit tudott tenni, otthon maradt két hónapig táppénzen, mellette eljárt gyógytornára. Közben a lehetőséget is kihasználta, és Ricsivel horgászni jártak.

4. Elveszíteni valakit

A két nővéremmel jókat tudtam beszélgetni, mindig figyeltek rám. Nyugodtan mondhatom, hogy ők neveltek. Pelenkás koromban csak a hónuk alá csaptak, amikor lementek a játszótérre. Így utaztam velük. Ha éhes lettem, vagy épp tele lett a pelus, felkiabáltak a szülőnknek, hogy lenne egy kis dolga velem. Akkor még a kilencedik emelten laktunk, így mire anyám leért, addigra a szomszédok már rég elrendezték a sorsomat. A kisebbik testvérem, Kati, imádott velem babázni. Ha nem volt iskolában, ő etetett, játszott velem, fürdetett. Szinte mindent ő látott el.

Anyám állandóan mosott, főzött, takarított, igazából ennyiből állt az élete. Csinálta, mert apám szerint ez egy nő dolga. Ő meg nem akart, vagy nem mert ellentmondani neki, inkább struccpolitikát folytatott. Ez még nem is lett volna akkora gond, de még fokozta azzal is, hogy ha látta, hogy apámnak rossz kedve van, akkor beárult minket. Így rengetegszer miatta kaptunk ki. Soha nem állt ki értünk, nem támogatott minket.

Imádtam a nővéreimmel lenni. Velük tudtam szórakozni, és mókásnak tartottam, amikor marták egymást. Ezen csak mosolyogtam, bár néha már kezdett elegem lenni belőle. Ilyenkor megfenyegettem őket, hogy nem fogom egyikőjüket sem szeretni. Ez hatott, mert egyből szent volt a béke. Persze, nem tartott sokáig, legfeljebb öt percig, majd kezdődött minden elölről. Most már nevetek rajta, de akkor nagyon is komolyan gondoltam.

Már hat-hét éves koromban is írogattam apró verseket. Ezeket Orsinak mondtam fel, ő meg biztatott, hogy folytassam. Igazából sosem folytattam, mert mire megírtam volna a végét, elfelejtettem az elejét. Orsi állandóan okított és tanított, én meg köszönetképp megajándékoztam egy pársoros versikével. Szerette őket, mert mosolygott, miközben szavaltam neki. Mindig azt mondta, hogy olyan gyermekiek. Hát milyen legyen egy hatéves gyermek verse?

Egyik nap apám egy kölyökkutyával állított haza. Sötétbarna szőrétől, fekete orrától, teljesen elütött a nyakán lévő fehér csík. Az egész kutyus nagyjából tizenöt centi hosszú lehetett, és ami a

legjobb, nem is nőtt sokkal nagyobbra. Annyira édes volt, egyből a szívünkbe zártuk. Igen kreatívan választottunk neki nevet: Taccsi.

Apám akkor látta meg, amikor egy kétszer akkora faágat cipelt a szájában, mint amekkora az egész kutya volt. Azt mondta, hogy haza kellett hoznia. Persze csak akkor maradhatott, ha sétáltatást elvállaljuk. Elvállaltuk.

Később Kati hazahozott egy zsemleszínű, Taccsihoz hasonló törpetacskót. Anyámnak azt mondta, hogy apám megengedte. Apámnak meg azt, hogy anyám engedte meg. Így maradhatott nálunk, kizárólag addig, míg nem találunk neki másik gazdát. Ez a mi feladatunk lett volna, de valahogy nem siettük el, és nálunk maradt. Amikor Kati hazahozta szegényt, a bal szemén volt egy csúnya hályog, amit meg kellett műttetni. Ahogy meggyógyult, kijött a másik szemén is. Azt is eltávolíttattuk. Ekkorra már apám is belátta, hogy nem megy ez a kutya innen sehova, így már illő lenne elnevezni. Megint a kreativitásunk győzött, ő lett Lizi.

Imádtuk őket. Persze egy idő után, ha le kellett vinni sétálni, már nem voltunk akkora rajongással feléjük. De a lányok, mint mindenből, ebből is a legjobbat hozták ki.

Ez idő tájt kezdtek el érdeklődni a fiúk iránt, a két kutyuli pedig megfelelő indokkal szolgált, hogy egy kicsit ellógjanak otthonról. A szüleink is voltak gyerekek, és sejtették eme hirtelen előkerült rajongásukat a kutyasétáltatás iránt. De a nővérkéimet se kellett félteni. Ha tudtak, magukkal vittek, mint tanút, hogy semmi rossz nem történt. Ennek persze azért árat szabtam, semmit nem adtam ingyen. Szegények hol játszottak velem, hol pedig kedves és hálás közönséget alakítottak a kedvemért. Én meg cserébe elmentem velük „kutyát sétáltatni”. Az üzlet, az üzlet. Nekik is, nekem is. Aztán eljött annak az ideje, mikor összevesztek azon, hogy ki vigye le a kutyákat sétálni. Ilyenkor olyan jókat tudtam nevetni. Persze erre is találtak megoldást. Az az ötletük támadt, hogy mivel a kutyák és én is jó ürügyek vagyunk egy kis szabadságra, elkezdtek osztozkodni. Egyik a kutyákat, a másik pedig engem vitt magával. Probléma megoldva. Bármit el lehet mondani a családomról, hogy flúgos, idegbeteg, nem normális, de azt nem, hogy hülyék lennénk. Már akkor is megvolt mindenkinek a maga kis stiklije.

Ricsi. Ő volt a legjobb barátom. Tudom, nehéz elképzelni, hogy egy kilenc-tíz éves kislánynak egy tizenkilenc éves fiú legyen a legjobb barátja, mégis így volt. Vele bármit meg tudtam beszélni. Mindent meg mertem kérdezni tőle. Olyan dolgokat is, amikről még a testvéreimet sem. Nem küldött el, hogy még kicsi vagyok ehhez, nem röhögött ki. Csak válaszolt.

Kitaláltunk egy saját kézfogást is, amit minden találkozáskor és minden búcsúzáskor végigcsináltunk. Ez csak a mienk volt, a mi szertartásunk. Az élet minden területén segített a tanácsaival. Például ő világosított fel szexuálisan. Senki ne értsen félre, szimpla kérdezz-felelek játékot tartottunk. Igaz, mikor elé álltam, hogy megpróbálkozzam erről a témáról beszélni vele, kellett vagy negyed óra, mire kinyögtem az első kérdésem. Szegénykém meg pislogott, mint hal a szatyorban. Az ő szemében még egy kislány voltam. De hát az ember kíváncsi.

Tényleg bátran kijelenthetem, hogy ő állt hozzám a legközelebb. Rengetegszer védett meg apámtól, amikor már a két nővérem sem tudott. Velem a nővéreim és

Ricsi is mások voltak, annak ellenére, hogy hármuk között mindig adódott valami konfliktus. Állandóan marták egymást. Ha Orsi és Kati összevesztek, ami szinte napi rendszerességgel előfordult, kikérték Ricsi véleményét. És itt kezdődtek a problémák, mert ha Orsinak adott igazat, akkor Kati sértődött meg, és fordítva. De ha rólam volt szó, kérés nélkül mellém álltak. Mindig óvtak, védelmeztek mindentől és mindenkitől. Egyszer még a suliba is bejött helyrerakni pár arcot, mert beszóltak nekem. Nem tudom, hogyan, csak sejtéseim vannak a felől, de elmagyarázta nekik, hogy nem ajánlatos velem ujjat húzni. Később pedig ő volt az, aki megszerettette velem a küzdősportokat.

Ricsi és Orsi kapcsolata, finoman fogalmazva is, elég szenvedélyes volt. Hol együtt voltak, hol nem. Az egyik nyáron épp kis mosolyszünetet tartottak. Senki nem aggódott, mind tudtuk, hogy ez csak átmeneti állapot. Ezúttal is a szokásos történt: összeveszés után Ricsi jött könyörögni az ő gyönyörűjének, hogy fogadja vissza.

Egyik nap meg is beszélték, hogy találkozzanak, és újfent megbeszéljék a dolgaikat. Ricsi ott volt nálunk, mikor csöngettek.

A nagybátyja, Miklós csengetett, mert el akarta hívni magával. Vett egy kocsit, amiért vidékre kellett lemennie. Arra kérte az unokaöccsét, hogy menjen vele, és visszafelé az ő régi kocsiját vezesse. Nagyon nagy szívvel, rengeteg bátorsággal, és nemes lélekkel rendelkezett. Bárki bármit kérhetett tőle, mindig segített. Akkor is úgy történt. Otthagyta a nővéremet azzal az ígérettel, hogy pár óra, és újra látják egymást. Soha többé nem találkoztak…

Vidékre az autópályán mentek, Miklós vezetett. A mellettük lévő sávban száguldó BMW-ben egy házaspár utazott. Elkezdtek versenyezni, és Ricsiék autója durrdefektet kapott. A nagybátyjának szerencséje volt, azon nyomban szörnyethalt. Ricsi a szélvédőn keresztül repült ki a kocsiból, és az arca állítólag csúnyán roncsolódott. Amikor a mentők odaértek, még élt.

Értitek? Még élt!

A mentőkocsiban halt meg. Egy embertelen mentőkocsiban, tele csövekkel és drótokkal, összeroncsolódott koponyával. Az orvosok azt mondták, ha túléli, akkor is csak egy emberi roncs maradt volna. Nem biztos, hogy tudott volna beszélni, mozogni. Lehet, hogy így van, de még élne, és ez a lényeg. Huszonkét éves volt. Még kimondani is szörnyű.

Az egész lényét átjárta az életszeretet.

Ő nemcsak megélte, hanem élvezte, imádta az életet. Szinte állandóan mosolygott, és csalt mosolyt az emberek arcára. Négyen voltak testvérek, és ahogyan rám, úgy rájuk is vigyázott. Jó ember volt, igazán jó. Nem ezt érdemelte a sorstól, az élettől, Istentől! Mindenki úgy hívja, ahogy akarja.

Bezzeg a másik autó utasai, a házaspár, túlélte. Tisztában vagyok azzal, hogy nem csak az ő hibájuk, de még embert nem láttatok úgy gyűlölni, mint ahogy én gyűlölöm őket. Tudom, hogy nem lenne szabad így éreznem, de nem tehetek róla, már a puszta létük is indulatot kelt bennem.

Azóta annyiszor feltettem a kérdéseket, melyekre nincs válasz: Miért ők élték túl? Miért nem Ricsi? Miért? Csak kimondhatatlan szomorúságot, keserűséget és bánatot hagynak maguk után. Nagyon fájt az elvesztése, és úgy érzem, hogy ezen soha nem fogom magam túltenni. A mai napig ugyanúgy belém hasít az az

éles, mélyről jövő kín, mint abban a pillanatban, mikor megtudtam, hogy mi történt.

Próbálok nem gondolni rá, de ez képtelenség, mert szinte mindenről ő jut az eszembe. Látok egy mobilt, és rögtön arra gondolok, hogy akkor ez még nem létezett, és soha nem is érhette meg, hogy neki is legyen. Néha mosolygok az emlékére azon, miket is művelt, néha meg sírok, hogy miket hagyott ki, mi mindenről maradt le.

Akkor nem tudtam sírni. Fájt, mart, égetett, de sírni azt nem, nem tudtam. Talán még most se igazán tudom felfogni. Nem tudom, vagy inkább nem akarom elhinni a történteket. Akkor és most is úgy hiszem, hogy valahol nyaral, vagy csak elutazott, hiába mondja az eszem, hogy ez a valóság. Lehet, sőt biztos, hogy így könnyebb nekem. Már nagyon régen történt, több mint tíz éve, és a mai napig nagyon hiányzik.

Sajnálom, de a temetés körülményeiről csak kevés emlékem van. Nem igazán emlékszem konkrét dolgokra. Olyanokra gondolok itt, mint a koporsó, a pap beszéde. Ezek a részletek nem maradtak meg. Sok más viszont igen. Apró részletek, melyek másoknak nem mondanak sokat, de nekem rengeteget jelentenek.

Mások szemében talán ugyanolyan szép, nyugalmas nyári napnak indult az a nap is, mint a többi. Számunkra, akik akkor ott voltunk, nem volt más, csak maga a fájdalom. Az elhagyatottság, üresség, hitetlenség érzése. Megtörve, megalázkodva könyörögtünk a csodáért, apró reményért, bármiért, mely tudtunkra adja, hogy ez csak egy rossz álom, melyből nemsokára felébredünk. Mégis a szívünk mélyén éreztük, tudtuk, hogy ez nem más, mint maga a valóság. Nekünk ennyi maradt. Ez maradt meg, és még egy valami. A kérdés, mely mindannyiunkban ott van: miért? Egyetlen kérdés, melyre keressük a választ, tán majd' egész életünk folyamán, de az nincs. Mert tán nem is létezik.

Azon a délelőttön fényesen tűzött a Nap, szinte már vakította az ember szemét. Apránként szórta szét melegét a sír körül állókon, hogy az utolsó gyöngyfoszlányai a földbe ásott, leendő sírnak mondott gödörben törjenek szét milliónyi apró darabra. Ahogy a mi szívünk. Lelkünk egy darabkája, ami már az övé, a sötét, hideg

földbe lett eltemetve vele, hogy ez kísérje utolsó földi útján; a melegség, a szeretet, melyet akkor érzünk, ha rá gondolunk.

És mégis mind tartottuk magunkat, hogy méltóképp, erősnek mutatkozva vehessünk oly méltó búcsút, mely lehetetlen. Eltemetjük lelkünk legmélyebb zugaiba a minket ért, szívünket marcangoló bánatot, gyászt, keserűséget, fájdalmat. Mindent. Csak azért, hogy hozzá méltóan állhassunk az előtte már biztos kikövezett út egyik felén, várva a feloldozást, hogy talán Ő már jó helyen van. Hisszük, hinni szeretnénk benne, hogy létezik mennyország, ahonnan lenézve ránk, büszkén emeli tekintetét a nagykapu felé, amin épp belépni készül. És a Nap, mintha nem akarta, vagy nem tudta volna abbahagyni, megtörhetetlenül pazarolta ránk kellemes melegét. Mintha az égiek is kegyetlen játékot űztek volna velünk. Mégis az volt az ember érzése mindezek ellenére, hogy nem a Nap süt, hanem

Ricsi mosolyog le ránk.

A mi Ricsinket csukott fedeles koporsóban temették el. Rengetegen voltak.

A családunk ment a gyászoló rokonok után. Már a sírhoz értünk, amit a temető végébe helyeztek, mikor volt egy belső érzésem, hogy valaki szólongat. Annyit kért, hogy forduljak meg. Megfordultam. A bejáraton még mindig jöttek az emberek. Nem hazudok, ha azt mondom, hogy százas nagyságrendben lehetett volna mérni. Amerre a szem ellátott, mindenhol csak emberek voltak. Az egész temetőben. Ismét éreztem, valaki szólít, mintha Ricsi lett volna, hogy ne bánkódjak, ő sem teszi, hisz’ most látja igazán, mennyien is szerették.

A szertartás egyetlen mozzanatát sem tudnám felidézni. A következő kép, amire emlékszem, hogy apám bökdös, hogy menjek oda Ricsi anyukájához részvétet nyilvánítani. Aztán már csak az anyukája könnyes arcát látom. Az édesapja magas, nagytestű férfi volt. És ez a nagy, erős ember zokogott. Nem sírt, zokogott. Apám meg csak suttogott a fülembe:

– Mondd, hogy részvétem! Gyerünk, mondd már! – Nem mondtam, képtelen voltam. Álltam némán, és figyeltem őket.

– Nem. Ő él. – Három rövid szó. Ennyit tudtam mondani abban a pillanatban.

– Igen, él. A szívünkben – válaszolt mosolyogva az anyukája.

Én csak néztem rá elkerekedett szemekkel, mint aki hiszi is, meg nem is, amit mondanak neki.

Akkor sem, és a mai napig sem tudom, hogyan sikerült ott, akkor, olyan körülmények között kedvesen beszélni, és mosolyt csalni az anyukája arcára.

Most már nekem is van gyermekem, és… Bele se merek, és nem is akarok gondolni. Szerintem ott őrülnék meg. Most is csak tisztelettel tudok gondolni az anyukájára, hogy mekkora lelkierővel rendelkezett. Nemcsak elviselte a fájdalmat, hanem elrejtette mások elől, és ő mondott pár vigasztaló szót. Én nem lennék rá képes. Őszintén csodálom.

Egy ideig még összejártunk Ricsi családjával, de sajnos ez idővel megszakadt. Talán nem is baj. Hagyni kell, hogy mindenki másképp gyászolja meg a számára kedves embereket.

Mára már csak az emlékeink maradtak, melyeket, míg élünk, kincsként őrizgetünk lelkünk legtitkosabb, legféltettebb rejtekein. És ha eszünkbe jut, mert nem tudunk, nem akarunk felejteni, elővesszük, és emlékezünk az együtt töltött szép időkre, hogy lelkünket lágy szellőként simogassa, megfagyott szívünket megmelengesse, majd lángoló tűzgolyóként becsapódva forró boldogsággal töltsön el, hogy ismerhettünk egy ilyen kivételes lelket. Bár a szomorúság átjár, ha rá gondolok, de a boldogság és a büszkeség is részese az érzéseimnek, hogy elmondhatom: ismerhettem. Hiszek benne, hogy ő már egy jobb helyen van. Boldogsággal, békességgel, nyugalommal telt szívvel.

Elvettek tőlem mindent. Mindent, ami valaha is számított valamit. Kiraboltak, kizsákmányoltak. A lelkem mélyén csak az üresség tátongott. Már nem akartam semmit, senkit, csak csöndben, hangtalanul eltűnni ebből a rideg világból. Minden éjjel imára kulcsoltam a kezemet, és kértem Istent, hogy adja meg nekem ezt. Részesítsen abban a kegyben, hogy magához hív.

Az életben nem a halál a legrosszabb, ami történhet. Az élet az, melyben nem jut az ember számára hely. Nincs szeretet, törődés, kötődés, nyugalom, boldogság. Ezek mind-mind csak üres, lelketlen szavak maradtak. Helyette az élet egyet jelentett a dühvel, a gyűlölettel, a félelemmel. Szó szerint.

Szerettem volna megélni a jót, a szépet, de sajnos csak a fájdalom jutott osztályrészemül. Az élet is már csak egy szó maradt. Vágytam a halált. Vártam, mégsem tettem semmit. Már nem reméltem semmit senkitől és semmitől se. Nem hittem a mesékben, csodákban, emberekben. Szentül hittem, hogy ezek a dolgok nem is léteznek. Semmiben sem hittem.

Egyik napot a másik után éltem. Tettem, amit mondtak, és próbáltam nem gondolkodni, az érzéseimet elnyomni a lelkem legmélyebb zugába. Menekültem. Elmenekültem egy kis világba, melyet saját magam teremtettem. Szótlan lettem. Már maga a beszéd is fizikai fájdalmat okozott. Nem akartam mást, csak annyit, hogy mindenki hagyjon békén, hadd térjek meg oda, ahol jut számomra hely, élhetek minden félelem, fájdalom, gondolatok, érzések nélkül. Mégsem maradt más, csak a félelem.

Félelem. Az érzés, mely lassan, hangtalanul közelített. Alattomosan lopta be magát a szívembe, lelkembe. Nem hagyott maga után mást, mint gyötrő némaságot, ürességet, sötétséget. Féltem, rettegtem. Féltem mindentől és mindenkitől, nem bíztam meg senkiben. Rettegtem a másoknak oly kedves, ám számomra siralmas reggeli ébredésektől. De minden egyes áldott nap felébredtem, és ébredt velem együtt a megnyomorított lelkem, a sajgó szívem, a darabokra tört álmaim, szertefoszlott reményeim. Minden ébredt, amit nekem szántak.

Az életnek mondott világot csak borzalommal tudtam szemlélni. Vártam az éj sötét csöndjét, melyet már csak a hangtalanul folyó könnyeimen át láttam.

Az ablakon át bevilágító Holdra emeltem a tekintetem, és elmerengtem, hogy mit tettem, amiért ezt érdemlem. Megtörve, szótlanul könyörögtem, suttogtam imát Istenhez, hogy legyen kegyes hozzám.

Már nem akartam látni a Napot, már nem akartam hallani a tücskök ciripelését, a békák brekegését, a madarak énekét. Nem. A sötét, a csönd, az üresség után vágyakoztam, mely a nyugalmat hozná el. Lelkileg teljesen kimerültem. Elfáradtam. Kiraboltak, elvettek tőlem mindent, amiért létezni szerettem volna. Amiért létezni akartam.

Bárcsak vissza tudnám forgatni az időt, hogy mindent meg nem történtté tehessek.

A nővéreimet akarom látni, ahogy marják egymást. Velük akarok lenni, mikor beszélgetnek a nagyok dolgairól, megint kutyát akarok sétáltatni velük, verset írni és szavalni nekik. Ricsit akarom! Látni, ahogy rámosolyog a világra, veszekszik Orsival, beszélget apámmal, vezetés közben matat a műszerfal alatt, vagy épp a rádiót állítgatja. Ezen alkalmakkor apám nemegyszer mondta neki, hogy a kocsi lesz a halála. Akkor még ő sem gondolhatta, nem tudhatta, hogy milyen igaza volt.

Egyedül álltam a világban, a világgal szemben, és nem tudtam, mit is tehetnék.

Ricsi halott, a nővéremék elköltöztek. Nekem ez egyet jelentett a teljes magánnyal, az elhagyatottsággal. Minden, ami esetleg jó volt az életemben, megszűnt létezni. Azt hiszem, lelkileg ekkor haltam meg én is.

5. A pokol előszele

Miután a nővéreim elköltöztek, Ricsi meghalt, teljesen egyedül maradtam. Egyedül a gondolataimmal, érzéseimmel, életemmel, mindennel. Már nem volt, akivel beszélgetni tudtam volna, aki megmagyarázza a világ dolgait. Ezután már senkit sem akartam közel engedni magamhoz. Csak a csönd és a magány maradt, amit itt hagytak. Tudtam, innentől egyedül kell helytállnom mindenhol és mindenben.

Bezárkóztam az én kis világomba, és onnan figyeltem az eseményeket. Attól kezdve az életem már semmi másról nem szólt, mint a taktikázásról és a rengeteg hazugságról. Hazudunk mindenkinek, még saját magunknak is, egészen addig, míg el is hisszük, hogy ezek mi vagyunk. Magára vesz az ember egy maszkot, melyet mindig, minden körülmények közt fent kell tartania. Nem szabad senki felé semmilyen érzelmet kinyilvánítani, csak és kizárólag a felvett álarcot láthatja mindenki. Az embernek meg kell keményítenie a szívét, a lelkét, elméjét, mindenét. Keménynek kell lenni kívül-belül, mindenhogyan, ahogy emberileg ez lehetséges. Csak így lehet túlélni.

Tisztában voltam vele, hogy most már nem áll mellettem senki, és a szürke kisegér, aki eddig senkinek sem jutott eszébe, most előlép a reflektorfénybe. Eltűntek a porondról a főszereplők, akiket a nézőközönség árgus szemekkel figyelt, hogy mikor és hol hibáznak. Egyszerűen felmondtak.

Az eddigi mellékszereplő pedig megkapta azt a főszerepet, amit soha nem kért, és nem is szeretett volna. Kilépne ebből az egészből, de nem tud. Nem, még nem jött el az ideje, hogy ő is megtehesse, és átigazolhasson egy nagyobb, jobb társulathoz. Neki még itt kell maradnia, tanulnia kell elődjei hibáiból, hogy ő már ne kövesse el azokat. Idővel mégis elköveti őket, de erre majd csak az igen távoli jövőben jön rá. Tűrnie kell mindent, amit az elkövetkezendő évek tartogatnak számára. Kénytelen előlépni a háttérből, és kilépni a világot jelentő deszkákra, élete első főszerepében. Pedig nem akarja, egyáltalán nem, de nincs más választása. Remeg a keze, a lába, mindene, de meg kell tennie. Már előre látja, tudja, hogy nem

lesz hálás feladat, ahogy elődjeinek sem volt az, ezért próbáltak ők is minél előbb szabadulni. Így léptem előre a családi színpadon a porondra, hogy átvegyem azt, amit a két testvérem hagyott nekem örökül.

Nem kergettem hiú álmokat, reményeket, mert tudtam, hogy mi fog következni. Ugyanaz, amit a két testvérem is átélt külön-külön, én pedig megkaptam egyben. Vigyáznom kellett minden egyes mozdulatomra, gesztusomra, mosolyomra. Mindent, amit csak el tudtam tüntetni magamból a világ szeme elől, elrejtettem. Elbújtam. Talán már saját magam elől is. Már én is elhittem, hogy ez vagyok, egy érzelmek nélküli báb mások kezében, amit úgy rángatnak az előadás érdekében, ahogy az nekik jó.

Megváltoztam, mert meg kellett változnom a saját érdekemben. Ekkor lettem a mosolygós kislányból egy megtört, elhagyatott lélek. De nem adtam fel, nem adhattam fel. Ha megtettem volna, biztos vagyok benne, hogy ma nem lennék itt, és nem lennék az, aki.

Orsi és Kati költözése után, ha csak ritkán is, de tartottuk a kapcsolatot. A két idősebb testvér már akkor sem állt szóba egymással. Az okokat én sem tudom, csak így alakult. Ez viszont nem jelentette azt, hogy velem is megszakították volna a kapcsolatot. Épp ellenkezőleg. Ezek az alkalmak voltak, mikor, ha kicsit is, de ki tudtam szabadulni a testemet, a lelkemet, az életemet fogságban tartó béklyókból. Egy pici, üdítő színfoltot vittek a mindennapi életembe.

Amikor megszületett az unokaöcsém, nem mondom, hogy szent lett a családi béke, de Kati feljöhetett hozzánk. Apánk nagy kegyesen megbocsátott neki, és megengedte, hogy átléphesse a küszöböt. Néha át is jöttek, megmutatták a szülőknek az unokát, és mentek is. Az egész nem tartott tovább egy-két óránál. Ők se szerették hallgatni, ahogy valamiről, vagy inkább mindenről panaszkodnak, és engem ócsárolnak. Sajnos a beszélgetések javarészt erről szóltak.

Minden második héten, egy hétvégi napon megejtették ezt a látogatást. Tisztában voltak vele, hogy min mentem keresztül, ezért a maguk módján próbáltak segíteni.

Ezért sokszor hívtak át magukhoz aludni. Ez nem sok időt, szabadságot jelentett, de több volt a semminél. Egyik nap délután

mentem át, és másnap délelőtt mentem haza. Édesapám ezt az ötletet nem díjazta túlzottan, de ezt mégsem mondta meg nekik, mert akkor megsértődnének, és nem hoznák többet az unokát. Persze Katiék azt nem tudták, hogy evvel nem segítenek, hanem elmélyítik a családban lévő feszültséget.

Én persze szerettem volna menni, ha csak egy fél hétvégére is magam mögött hagyni a gyötrelmeket. A választás rám volt bízva. Elvileg. Ha nemet mondtam, akkor Matyiék kérdezgettek, hogy miért nem. Viszont ha igent mondtam, az apámnak nem tetszett, és ahogy hazaértem, ezt rögtön a fejemhez is vágta. Szerinte ott nem tanulok semmit, legfeljebb azt, hogy kell kurválkodni. Elég kényelmetlen helyzet volt. Sokszor kerestem kifogásokat, hogy miért is nem megyek át. Most tanulnom kell, versenyem lesz, vagy bármit, ami éppen az eszembe jutott. Egy idő után, már nem tudtam mit kitalálni, ilyenkor összepakoltam, és elmentem velük.

Míg náluk voltam, nem avval foglalatoskodtam, hogy jól érezzem magam, hanem csak feszengtem. Tudtam azt, amit ők nem, hogy mi vár rám, ha hazaérek. Miket fogok hallgatni az elkövetkezendő héten. De akkor nem érdekelt, szerettem náluk lenni. A szívem húzott. Se Kati, se Matyi nem bántott soha, semmilyen téren. Az igaz, hogy a véleményüket mindketten kendőzetlenül a szemembe mondták, legyen az jó vagy rossz. Szépen lassan a sógorom kezdte elérni azt nálam, amit Ricsin kívül még senki sem. Nagyon-nagyon lassan, hosszú évek után, de kezdtem benne bízni, rá is úgy tekintettem, mintha a bátyám lenne. Amikor csak tudott, segített, támogatott, és ha kellett, olyan fejmosást tartott, hogy a végén még én szégyelltem magam.

Kertvárosban laktak, az utca végén a legutolsó ház volt övék. Ahogy az ember belépett a zöldre festett kapun, egy járda vezetett a házhoz. Jobb kéz felől be volt füvesítve egy kis rész, és itt állítottak fel egy hintaágyat, hogy a kellemes, nyári melegben ki lehessen ülni. Mögötte kapott helyet a garázs, mellette lett kialakítva egy homokozó a gyerekeknek. A ház kétszintes, halványsárga vakolatú volt. A felső szinten két fakeretes ablak volt, olyan hatást keltve, mintha egy figyelő szempár lenne. És az is volt. Ha az ember felnézett, szinte látta a függöny mögött a kutakodó tekinteteket. A járda végénél lett kialakítva a bejárat, amelyen keresztül mindhárom

lakásba be lehetett jutni. Ahogy átlépte az ember a küszöböt, rögtön három különböző ajtót pillantott meg.

A szemben lévő volt anyósé, a bal kéz felőli Matyiéké, míg a jobb kézre eső a sógorom bátyjáé, Kálmáné és a családjáé.

Kálmánnak és a feleségének akkor már volt két lányuk, Luca és Szandra. Luca egy évvel volt fiatalabb nálam, de valahogy soha nem találtuk meg a közös hangot, így igazán nem erőltettük a dolgot. Bár abban az időben az lett volna a csoda, ha valakivel közös nevezőn lettem volna. Mindig csak kívülállóként figyeltem az eseményeket. Később született még két gyermekük. Ez nemcsak az ágybéli tevékenységük eredménye volt, hanem volt egy időszak, amikor Kálmán feleségét, Rozit elkapta egy vallásos őrület, mely szerint tilos volt védekezni, és elvetetni a magzatot. Ezzel az újonnan jött hobbijával teljesen kikészítette nemcsak a családját, de az egész környezetét is. Ahányszor átmentem Katiékhoz, nem telt el két perc, és engem is megtalált. Hogy megmentse a lelkem a pokol démonaitól, igen hosszadalmas és felettébb unalmas hegyi szöveggel készült. Komolyan, mintha előre, kimondottan az én érkezésemre írta volna. Persze csak ez kellett nekem! Még egy lökött! Volt már így is elég a saját környezetemben, és igazán nem állt szándékomban még egy közelebbi ismeretséget kötni. Szerinte a nővérem a pokol hírnöke volt a maga romlottságával. Abból jutott erre a következtetésre, hogy amikor az unokaöcsém született, még nem voltak összeházasodva Matyival. Ez pedig neki egyet jelentett azzal, hogy az én drága testvéremet megszállta a gonosz. Hogy milyen emberek vannak?!

Katiék egy másfél szobás lakásban éltek. Aki az ajtót átlépte, egy folyosón találta magát, ezen végighaladva jobbra nyílt az étkező. Innen lehetett eljutni a nagy-, illetve a kisszobába, a konyhába és a fürdőbe is. Nem volt nagy lakás, de nekik tökéletesen megfelelt. Az ebédlőben lévő asztal majdnem elfoglalta az egész helyiséget, de a nővéremék ezt nem bánták, mert mindig volt náluk valaki. Állandóan jöttek-mentek az emberek. Ha összeverődött a banda, akkor előkapták a kártyát, és majd’ reggelig játszottak. Közben ugratták egymást, viccelődtek. Ha valaki megunta vagy elfáradt, akkor életbe lépet a K. M. T. Magyarul szabad volt a vásár fekvőhely szempontjából: Ki Mit Talál. Nemegyszer voltam részese ilyen

spontán összejöveteleknek. Nagyon kellemes és vicces volt. Talán csak ilyenkor tudtam tiszta szívből nevetni. Persze azért arra vigyáztam, hogy időben nyugovóra térjek, mert akkor talán jutott még hely az ágyon is. De még itt is magamban kuncogtam, mert az ebédlőből behallatszott a sok hülyeség és marhaság. Másnap, ébredés után, akár egy rendes családnál szokás, leültettek reggelizni, majd testvéremmel, sógorommal és unokaöcsémmel együtt beültünk a kocsiba, és hazavittek. Ekkor már nem voltam olyan boldog, inkább vállaltam volna még pár előadást Rozi részéről.

Orsi is meglátogatott néha. Soha nem jött fel a lakásba, a ház előtt várt meg, és onnan vitt el magához, vagy valahova nézelődni, vásárolgatni. Akkor már a sógorommal, Lacival együtt lakott egy kis szobában, így oda nem tudott vinni.

Közben ők ketten közösen nyitottak egy pizzériát. Egy főút mellett volt, és tartozott hozzá egy lebetonozott rész, amin négy-öt fehér, műanyag asztal állt székekkel együtt. Az asztalokat a napsütéstől a fehér alapon sárga csíkos napernyők védték. A lebetonozott rész mellett egy pirinyó terület be volt füvesítve, de ide még rálépni sem volt szabad, mert tönkremegy a fű. A füvet csak nézni lehetett. Ki érti ezt? De erre nagyon odafigyeltek. És még sok másra is, mindent csak szabályosan lehetett csinálni, úgy, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Ezért is volt Orsi beceneve a családban a „szabályoska”. Ez persze nem tetszett neki, kinek tetszene, így jobbat nem tudott tenni, megsértődött.

Voltam én is a pizzériában, ilyenkor segítettem nekik. Lehet, hogy másoknak ez munka lett volna, de én örömmel végeztem el azt a feladatot, amit a nővérem rám bízott. Ezek csak apróságok voltak: sajtreszelés, vagy megengedte, hogy kivegyem a kemencéből a megsült pizzákat. Istenem, hogy milyen jó illatuk volt! Ahogy a sajt ráolvadt a paradicsomos, vagy a tejfölös alapra. Még most is élénken élnek bennem az akkori ízek és illatok. A legjobb mégis az volt, mikor saját magamnak készíthettem egyet. Olyan feltéttel, amivel csak akartam. Orsi elég érdekesen nézett rám, amikor meglátta, miket is tettem rá. De hát egyszer élünk, és nem minden nap adódik az ember életében ilyen lehetőség! Így bővült az étlapuk egy újabb pizzával, Hannával.

Amikor értem jött, az nekem kész ünnepnap volt. Már előtte való nap válogattam a ruháimat, hogy miben menjek, mit is vegyek fel, jó lesz-e ez a rövid ujjú egy farmernadrággal, vagy esetleg valami komolyabb kellene, mert olyan helyre megyünk. Soha nem mondta el, hogy éppen merre fogunk menni, mit fogunk csinálni. Ha kérdeztem, mindig azt mondta, hogy legyen meglepetés. Szeretem a meglepetéseket, csak nem vagyok egy türelmes lélek. Amikor megbeszéltük az időpontot, rég égő vágyban úsztam, és kértem, hogy mondja már meg, ne legyen ennyire kegyetlen. De az volt. Mindig. Nesze neked, testvéri szeretet.

A kitűzött napon korán keltem, hogy nehogy véletlen elaludjak, és esetleg itt hagyjon. Butaság, tudom, de akkor nagyon is komolyan gondoltam. Egy kis szabadságot szerettem volna, és csak ilyenkor kaphattam meg. Hát, felkeltem jó korán, felöltöztem, és mint egy óvodás, aki lesi a télapót, hátha láthatja az égen repülni a szánját, melyet a piros orral megáldott Rudolf húz, úgy tapadt az orrom az üveghez, maszatos foltot hagyva rajta.

Komolyan mondom, rosszabb voltam ilyenkor, mint a két törpetacskónk. Pedig ők is szerettek az ablak alatti radiátoron ülni, és onnan figyelni a kinti világot. Néha, ha egy olyan társukat látták, akivel már összetűzésbe keveredtek, olyan ugatást rendeztek, mintha nem két tacskónk, hanem két dobermannunk lenne. Minden alkalomkor az ő helyüket elfoglalva néztem, hogy a nővérem mikor jön már. Ez a két kutyulinak nem igazán tetszett, melyet erős gatyarángatással a tudtomra is adtak. De nem érdekelt, csak az, hogy Orsi érjen már ide. Tűkön ültem. Teljesen lefoglalt az út bámulása, mintha az úton, a kocsikon kívül valami érdekesebb is helyet foglalt volna. Például egy világoskék űrhajó landolt volna rajta, melyből majdnem átlátszó, halványrózsaszín űrtörpék repültek volna kifelé. Nem, kedves olvasó, tévedésben tetszik lenni, nem szívtam be. Én magamtól vagyok ilyen. Nekem egyedül is megy. Szóval minden egyes pillanatban reménykedtem, hogy a landoló és lebegő törpéken kívül mást is fogok látni. Végre megpillanthatom az én édes testvéremet, aki most fog befordulni a kocsival az útra, melyet már én is látok. Nem, most nem ő jött, de majd a következő, az már az övé lesz. És közben álmodozik az ember, hogy mit is fog csinálni.

Bár az is mindegy, csak egy kicsit el innen, el a borzalmaktól. Az állandó ordibálástól, az állandóvá vált rettegéstől.

Megérkezett, én meg ugrottam is el az ablaktól, hogy végre itt van. Sokat kellett rá várni, de mindegy, itt van. Már csak apám jó tanácsait kell végighallgatnom arról, hogy mit szabad mondanom, és mit nem. Ezután csak futni, rohanni tudtam Orsi és a félnapos nyugalom felé, hogy utána újult erővel tudjak szembenézni az életnek nevezett szörnyű valósággal. Egy-egy fél nap, sokáig csak ennyi jutott. De nem vagyok telhetetlen, ez is elég volt. Elég volt, hogy merjek hinni, hogy erről szól az élet, és nem arról, amit most élek.

Amúgy jó gyerek voltam én, igazán. Csak az a fránya tinikor. Gondolom, mindenki tudja, miről beszélek, amikor azt mondom, hogy hormonok tombolása. Mindenről az tehet, na, meg a média. És ne felejtsük el a szexis énekesfiúkat sem.

A selymes hangjukkal és édes nézésükkel együtt. Mindenkit megbolondítanának. Ez velem sem volt másképp. Beleestem én is a csapdájukba, és akárhogy is néztem, ez nem az én hibám.

Mint minden tininek, nekem is volt egy jó pár évem, amikor csak zenét hallgattam. Abban az időben éltem a nagy Backstreet Boysos korszakom. Minden újságot megvettem, amiben szerepeltek, lehetett az magyar vagy külföldi. Képes voltam azt az egy centiméteres képet is kivágni, amin rajta voltak, hogy utána egy külön mappába beletegyem. Az összes kazettájuk megvolt, ami létezett. Hol volt akkor még cd, vagy mp3-lejátszó, pendrive, internet? Sehol. Volt kazetta, meg walkman. Akkor még azt a korszakot éltük, mégis jó volt. Most meg még jobb.

Egy kicsit ismétlem magam, de a rajongói hajlamom átcsapott enyhe fanatizmusba. Azért, hogy egyszer valamikor a közelükbe kerülhessek, kitaláltam, hogy én márpedig énekes leszek. Ha törik, ha szakad. Az sem számított, hogy egyáltalán nincs hangom, a macska nyávogása, az kész Mozartként hatott hozzám képest. De mit nekem ily csekély akadály, nem számít, megoldjuk. Valahogy biztos. Hát az élet bebizonyította, hogy nem tudtam megoldani. Az első hang kiéneklése után úgy repültem az énekkarból, hogy még a NASA is megirigyelhette volna azt a szép röppályát. De még ez sem tántorított el. Mert ugye, aki tud, az tud. Mit akar nekem egy

énektanár olyan hülyeséget bemagyarázni, hogy nekem nincs hangom! Márpedig nekem van. Igaz, egy pirinyót hamis, de attól van. Ennek okáért, ha az énektanár kidobott az ajtón, akkor bemásztam ablakon. Addig ment ez a dolog, hogy csak felvett az énekkarba. Igaz, volt egy feltétele: csak és kizárólag tátoghatok. Ha egy hangot is hall tőlem, akkor már nem az ajtón, hanem az ablakon keresztül mutatja meg a kinti világot. Így történt, hogy énekkaros lettem, sőt még fellépni is elvittek. Mellém állított egy kicsit izmosabb lányt, hogy ha esetleg felőlem érkező morzejeleket fogna, engedélyezve van neki az évek óta elnyomott agresszivitása, ezáltal tiszta szívvel és lélekkel rugdosódhat. Azért azt a tanár a lelkére kötötte, hogy csak deréktól lefelé bánthat, mert a közönség azt nem látja. Hát, ezek után ki csodálkozik, hogy otthagytam őket? Gondolván, hogy ők nem érnek fel az én tehetségemhez. Aztán újabb briliáns ötlet kapott szárnyra az én kis agyacskámban. Ha nem lehetek énekes, hát leszek táncos. Gondoltam én. Azért itt előbb kiderült, nemcsak a számomra, hanem másoknak is, hogy nem tudok táncolni. Na jó, ez így téves megállapítás. Tudok, csak nem ütemre, és nem oly kecsesen, ahogy az egy lánytól elvárható lenne. Ezen a területen is próbálkoztam egy kicsit, de azért hamarabb beláttam, mint az éneklésnél, hogy nem vagyok egy istenáldotta tehetség. Jött a következő, nagyszerűnek szánt gondolat. El kell menni dolgozni, hogy pénzt spórolva kimehessek az egyik koncertjükre. Bár tudtam, hogy apám úgysem engedne el, de mint már említettem, mit nekem ily csekély akadály.

Így esett meg, hogy a hatodik osztályt kijárva, elmentem dolgozni a nyári szünetben. Kati nővérem akkor egy magánháznál dolgozott. A munkája abból állt, hogy vizes kulacsokra kellett matricát ragasztania, majd ezeket zsákokba raknia. Meg volt adva, hogy egy zsákba hány kulacs fér. Minden nap meg lett számolva, hogy aznap hány zsákot csinált meg, és így kapta a fizetést. Ezen a nyáron én is itt dolgoztam vele. Minden hétköznap reggel kilenctől, délután ötig. Ebből a kis pénzből már meg tudtam venni a kazettát, amit szerettem volna. A többi pénzt pedig félreraktam, és gyűjtögettem. Szépen gyűlt is a pénz, egészen addig, míg be nem szabadultam egy zeneboltba. Ott az összerakosgatott kilencezer forintomnak kerek fél óra alatt a seggére vertem. Már itt láttam, hogy ebből aztán

nem lesz koncert. Ennyit erről. Azért még nem adtam fel a dolgot. Továbbra is vettem a kazettákat, újságokat.

Akkor is így történt. Megjelent egy cikk az én drágáimról, rohantam is az újságoshoz. Meg is vettem, és a képeket szépen kivagdostam. Viszont abban a bizonyos újságban nemcsak egy cikk volt, hanem egy telefonszám is. Legalábbis én azt hittem.

Amerikai együttes amerikai telefonszámmal. Abban az időben még nem volt mobiltelefon, csak a jól ismert vezetékes. Ez még nem lett volna probléma, de az már igen, hogy árva egy kukkot se tudtam angolul. Azért ez még nem tartott vissza attól, hogy felhívjam az adott számot, és telefonon keresztül kézzel-lábbal mutogatva, próbáljam megértetni a vonal túloldalán lévővel, hogy kivel is szeretnék beszélni. Egy ilyen apróság nem tartott vissza. Engem nem, de a vonal túloldalán ülőt már igen. Számomra ez sem okozott gondot, mert eszembe jutott, hogy a szomszéd, aki most költözött ide, tud angolul. Ilyen szerencsés is csak én lehetek. Így illedelmesen elmondtam – persze magyarul – a vonal túlsó oldalán ülőnek, hogy várjon, egy perc és jövök. Átszaladtam a szomszédhoz, bekopogtam, és mondtam, hogy mi is az én nagy bajom. Ő meg jött segíteni. Amíg ő telefonált, én ott remegtem mellette, hogy úristen, én most mindjárt beszélhetek álmaim vágyával. Sajnos nem jött össze. Mikor a szomszéd letette a telefont, közölte, hogy ez csak egy rajongói klub száma. Hát így jártam. Én legalább megpróbáltam. Az vesse rám az első követ, aki ennek ellenkezőjét meri állítani. Valahogy itt fogyhattam ki az ötletekből.

Eltelt egy kis idő. Én már az egészet el is felejtettem. Igen ám, de a telefontársaság az nem felejtett el részletes számlát küldeni. Pedig milyen jó lett volna, mennyi kíntól megkíméltek volna! Volna, volna, volna…

A szobámban voltam, és a tanulásnak nevezett valamit imitáltam. Általában csak ilyenkor volt nyugtom. Hirtelen éktelen kiabálásra kaptam fel a fejem. Ki is lehetett más, mint az én szeretett apám. Gondoltam, kimegyek megnézni, hogy már megint mi van. És ez lett a vesztem. Rögtön letámadott. Megtudakolta, hogy esetleg nem voltam-e oly merész, hogy külföldre telefonáljak. Mit tehettem volna?

A legelső, észszerű dolgot: tagadtam. Én? Hogy? És mért tenném? Kit hívnék? Zúdítottam faterra a kérdéseim sorozatát, mire ő sem tudott válaszolni, ezért elkezdett hinni nekem. Persze próbáltam teljesen ártatlan, majd felháborodott arcot vágni, hogy engem ilyennel mer gyanúsítani. Magamban meg a jó Istenhez fohászkodtam, hogy csak ezt éljem túl. Könyörgöm, én még élni akarok. Még nem jött el az időm, túl szép, túl fiatal vagyok még a halálhoz. Higgye el, nekem nem állna jól.

Akkor a mi házunknál úgy oldották meg a vezetékes szolgáltatást, hogy az egyik lépcsőházban, egy pincében volt az elosztó. Ezzel még nem is lenne baj, de a közös képviselő ezt a bizonyos pincét kiadta bérbe egy házaspárnak. Ez a házaspár két gyermekkel büszkélkedhetett. Ikrek és fiúk voltak, csak épp két évvel idősebbek nálam.

Miután tagadtam az egészet, miszerint fogalmam sincs, hogy miről beszél, apám át akart menni ehhez a házaspárhoz, hogy számon kérje őket. Figyelhetnének egy kicsit jobban a fiaikra, hogy ne csináljanak másoknak számlát. Itt már azért éreztem, hogy ebből nem fogok jól kijönni. Egyáltalán nem. Fater elindult, már a nyitott ajtóban állt, amikor visszanézett, és megkérdezte:

– Biztos, hogy nem te voltál?

– Hát… – Rövid, tömör, velős válasz volt.

Ezután nem volt több kérdése, vagy mondanivalója számomra. Elcsattant az első pofon. Erre az egyre emlékszem, a többire meg már nem. Ez még fájt, a többi pofont, ütést, rúgást már nem éreztem. Az agyam valahogy kikapcsolt, és tényleg azon rimánkodtam, hogy ezt éljem túl. Összegömbölyödtem, hogy valamennyire védjem magam, aztán már csak arra eszméltem, hogy ott fekszem a saját mocskomban, miközben apám, még mindig csépelt. Mondják, hogyha ütik az embert, akkor egy idő után már nem érzi a fájdalmat. Addig nem hittem, hogy így lehet, de saját magamon tapasztalhattam meg. Egy idő után lehiggadt, és abbahagyta, majd fogta magát, és elment tévézni, én pedig még egy darabig ott feküdtem az előszobában. Próbáltam összeszedni magam annyira, hogy el tudjak vánszorogni a mosdóig. Egyszerre voltam bűntudattal teli és megalázott. Ennyi idősen az ember már

nem csinálja össze magát. Sajnos rá kellett jönnöm, hogy ez a megállapítás így nem teljesen igaz. Vannak helyzetek, amikor…

Anyám, legalábbis akit addig annak hittem, meg csak állt tőlünk pár méterre, és végignézte az egészet. Nem szólt, nem mozdult, nem csinált semmit. Amikor vége lett, akkor sem jött oda segíteni. Valahogy neki fontosabb volt az aznapi ebéd. Ekkor éreztem életemben először, hogy utálom, gyűlölöm őt. Az én szememben megszűnt anyának lenni.

A rákövetkező két hétben nem mentem iskolába, mert elvileg elutaztam a nagymamámhoz. Azt a két hetet a szobámban töltöttem, és volt időm gondolkodni, nézegetni az egész testemet beborító kék, lila, zöld, és még meg nem mondom, hányféle színben pompázó testemet. Nem volt olyan testrészem, porcikám, ami ne lett volna feldagadva.

Azt hiszem, egy életre megtanultam, hogy a telefon nem játék.

Hinni, hogy csak gyötrelmes álom, amiben élek. És ha reggel felébredek, mikor a Nap rám süt, kellemes meleget hozva magával, édesanyám jön be a szobámba mosolyogva, puszit nyomva a kipirosodott arcomra. Utána érkezne édesapám is, aki elmondaná, hogy kellek neki, szeret, majd ennek jeleként meleg, ölelő karok között találnám magam. Szép álmok, szép remények. És azok is maradnak. Ehelyett reggel, amikor a Nap rám süt, melegével ébresztve, én nem érzem. Fázom, állandóan csak fázom a mai napig is. Képes vagyok a negyven fokos melegben úgy dideregni, mintha Alaszkában sétálgatnék bikiniben. Ki sem akarok mászni a takaró kellemes melege alól, a fejemre szeretném húzni a paplant, mely alatt védelmet találok. Amíg rajtam van, nem bánthat senki, semmi. Enélkül soha nem tudtam, és most sem tudok aludni. A takaró kell. Megvéd. Egy védőburok, egy pajzs.

Sokáig hittem, hogy így van. Hittem, míg meg nem hallottam apám hangját, ahogy a hálószobából kiabál anyámnak, hogy: kávét! Akkor az ő kedves, aranyos kis nejecskéjének volt kerek három perce, hogy a férjének frissen főtt, még gőzölgő kávét prezentáljon. Ha mégsem így történt… Nem tudom, erre nem volt példa.

Hát igen, azok a mindennapi ébredések, amikor tudja az ember, hogy már csak pár perce van arra, hogy összeszedje magát testileg és lelkileg. Egyetlen napra. Csak egyre, többre nem is mer, nem is

tud gondolni. Felkel, és elkezdi azt csinálni, amit minden egyes ébredés után, mindenfajta izgalom, érzelem nélkül. Mert tudja, ez a nap sem tartogat számára újat. Állandóan ugyanaz: felkelni, ágyazni, majd átmenni a szülők hálószobájába, ahol már várják. Belépni a küszöbön a kis szobába, ami nem lehetett nagyobb hat-hét négyzetméternél. Az egész szobát világosbarna mintás padlószőnyeg takarta. Baloldalt a fal teljes hosszában hófehér, beépített szekrény húzódott. Az ajtóval szemben volt az ablak, melyet fehér műanyagkeret szegélyezett. Jobb kéznél állt az én régi heverőm, abból az időkből, mikor még itt hajtottam álomra a fejem. A heverő mellett alig egy métere a szüleim franciaágya állt. Mikor beléptem, ők már ott voltak. Anyám az ágy szélén, míg apám az ágyban ült, előtte egy tálcán a cigi, kávé, hamutál. A régi kis heverőmön helyezkedtem el, melynek narancssárga-fehér mintáiról valahogy mindig Vuk jutott eszembe. Csöndben hallgattam a beszélgetésüket, az aznapi tervüket, hogy mikor és mit kellene csinálni. Persze ilyenkor már tudta az ember, aki ismerte őket, hogy nem kellene csinálni, hanem az aznap meg is lesz csinálva.

Én meg csak bámultam ki az ablakon, néztem a kicsiny, fehér felhőket az égen, ahogy lassan tovalibbennek arra, amerre a szellő lágyan terelgeti őket. Néztem, és csak merengtem, milyen is lehetne rájuk ülni, és arra haladni, amerre kedvünk tartja. Lassan, súlytalanul libbenni velük együtt, beutazni az egész Földet. Rajtuk ülve letekinteni egy zöld rétre, vagy a csodálatosan kék víztükörre, melyben az ember látja saját arcát. Látni, ahogy mellettem elröppen szabadon a széllel szállva egy édes kis madárka. Repülni tudni, hogy a felhők közt, az égszínkék égen a Nap fényével kísérve fogócskázunk, majd elfáradva egy lombos fa árnyékos ágára megtelepedünk pihenni. Álmodoztam, míg meg nem hallottam a nevem, ahogy már egy ideje szólongatnak. Felébredtem a lelkemnek oly felüdítő révedezésből, és tudtam: ebből nem lesz semmi köszönet. Nem kellett csalódnom. Láttam apám tajtékzó dühtől eltorzult arcát, alig pár centire az arcomtól. Valamit biztosan akart, csak én nem tudtam, hogy mit, mert nem arra figyeltem. Hirtelen felrémlett előttem, hogy a múltkor akkora maflást kaptam, hogy a fal adta a másikat. Keresni kezdem azt a bizonyos falat, hogy betájoljam az irányt, amerre nem szándékozom esni. Nem kellett

ezen sokat gondolkodnom, mert még a gondolat végére se értem, már el is csattant az a bizonyos pofon. Igen, szép jó reggelt mindenkinek.

Otthon nem sok nyugodalmam volt, valamit állandóan csinálni kellett. Ezzel nincs is semmi baj. Avval már annál inkább, hogy ezt akkor és ott a szent minutumban véghez kellett vinni.

Már említettem, hogy volt egy kis Duna-parti telkünk. Az előbb leírt kellemes, hétvégi ébredés után, mert ezután már én is felébredtem, szedelőzködött a család, és indulás a telekre, mert munka van. Akkor egy platós Barkasunk volt, melynek az utasfülkéjében csak két ember fért el. Egyértelmű volt, hogy az utastérben utaztak a szüleim, én pedig a két kutyával a nyitott platón fértem el a csomagokkal együtt. Így utaztunk hármasban minden hétvégén. Útközben meg kellett állni a közértnél, és be kellett vásárolni.

Mikor megláttak az emberek a platón utazva a két törpetacskó társaságában, csak mosolyogtak, én meg próbáltam a talajszinttel egyenlővé válni. Általában nem sikerült, így más választás híján, büszkén emeltem fel a fejem, és néztem a szemükbe. Mintha ez nem kényszerű megoldás lenne, hanem én választottam volna, mert mekkora királyság már. És mit ad Isten, nekem is ilyenkor kell összetalálkozni az osztálytársammal. Na, ez már ciki volt. Persze, ahogy álltunk a közért előtt, ez a szerencsétlen még oda is akart jönni hozzám beszélgetni. Pont ez hiányzott az én lelkivilágomnak.

Kívülről persze nem látszott rajtam semmi más a felsőbbrendű nézésemen kívül, miszerint „mit képzelsz magadról, hogy mered venni a bátorságot ahhoz, hogy egyáltalán megszólíts?”. És amilyen az én szerencsém, ez sem tántorította el. Már előre láttam a szomorú jövőmet, ahogy hétfő reggel átlépem az iskola kapuját. Inkább be sem megyek. Megvan, addigra köhögni fogok, lázas leszek, és valami külföldi nyavalyám lesz, ami miatt hónapokig még az iskola környékét is kénytelen leszek kerülni. Nem, ez nem jó, a szüleim nem vennék be. Csak Szlovákiában voltam eddig, ott is télen a sítáborban. Miért pont most, nyáron jönne ki rajtam. Gondolkozz, gyerünk, megy ez neked, nem vagy te olyan elveszett kislány! Biztattam magam, pedig láttam, már csak pár méter, és itt van. Forogtak a fogaskerekek, először még nyikorogtak is, szinte

hallottam azt a fémes csikorgást. És „lőn” világosság: meghaltam. Igen, ez jó lesz. Megmásíthatatlan, végleges. Tökéletes.

Isten mégiscsak szerethetett valamennyire, mert a szüleim ekkor léptek ki a közértből. Az osztálytársam, gondolom én, ennek hatására elállt ama szándékától, hogy ő bizony most velem egy impulzív diskurálást fog lefolytatni. Hála az égnek! Azért ennek ellenére az ötletet, miszerint rendkívül gyorsan és csendben elhalálozom, nem vetettem el. Ha mégis, akkor hétfő kora reggel lesz egy kis beszédem a lánymosdóban a fent említettel. Remélem, elég lesz az a fodrásztudásom felajánlása, ami nem létezik, de rajta szívesen gyakorolnám. Hosszú, derékig érő, fényes, mézszínű haja volt. De nem sokáig. Olyan dús, nem kell az neki. Minek? Főleg, hogy nyár van, még a végén melege lenne miatta. A hosszával is kezdhetnék valamit, nehogy a játékos kedvükben lévő fiúk csengőzsinórnak nézzék. Nagyon hatékonyan és precízen meg tudnám oldani e problémáját. És még kérnie sem kell. Az én áldott jó szívem!

Persze mit tudtam akkor még én, hogy kár volt előre örülni. Alighogy apámék beszálltak a kocsiba, és elindultunk, már meg is álltunk. Annyit hallok, hogy apám kiabál:

– Hopp, hopp, hopp! Volt egy kerekünk.

Hát igen, erre csak ennyit lehetett mondani. Olyan gyönyörűen tudott gurulni az a szegény kerék. Csak evvel meg az volt a baj, hogy nem a szállítójárművünk alatt, hanem mellette, még minket is leelőzött, hogy pár másodperc múltán a mellettünk lévő kis erdőben térjen örök nyughelyére. Egészen addig, míg a kedves családom a keresésére nem indult. Mert ugyebár egy autógumi nem ott pihenhet meg, ahol ő szeretné. Erre törvény van.

Apám kiszállt a kocsiból, levette az állandóan a fején hordott, fekete, csúcsos sapkát. Esküszöm, ha piros színű lenne az ő kedves fejfedője, akkor nyugodt szívvel indulhatna a Törpapa-hasonmásversenyen. Már most biztosra mondom, hogy az első díjat hozná el. Mindenféle testi adottsága megvolt hozzá: az alacsony testmagasság, a „bukósisakot nyeltem le” has, mely mellesleg többfunkciós is, mert lehet tálca, sör és még morzsatartónak is használni. És még a sapka is stimmel, kivétel a színe, de apróságokon ne ragadjunk le. Szóval kiszállt a kocsiból, a földre

dobta a kedvenc satyeszát, és elkezdett rajta ugrálni, miközben fennhangon elkezdte sorolni nem túl finom és udvarias jelzőkkel illetve az elgurult kerekünk felmenőit.

A család eszének felszólítására elkezdtük keresni azt a bizonyos gumit. Kívülről nézve biztos mulatságos volt, ahogy anyám és én hajolgatva nézünk be minden fa tövébe, miközben apám a szép, magyar szlengtudását felhasználva utasításokat ad, hogy miként is kell keresni egy elgurult autógumit.

– Lányok, az Isten bassza meg, nem hiszem el, hogy még mindig nem találtátok meg! – kiabálta az út széléről.

– Ne a szád járjon, gyere, keresd meg te, ha már ennyire kell neked! – szólt vissza anyám.

– Persze, mert ti, nők még erre sem vagytok képesek!

Így lettünk anyámmal elküldve a legközelebbi autószerelő-műhelyig, hogy onnan hozzunk segítséget. Aznap nem jutottunk le a telekre. Ámen.

És persze ezt az egészet végigmozizta az én tisztelt, hőn imádott osztálytársam. De sebaj, majd hétfőn beszélgetek vele egy kicsit. Volt egy olyan sanda gyanúm…

6. Egy szerencsétlen nap

Volt egy olyan sanda gyanúm…

Miután nem kaptam el semmilyen külföldi nyavalyát, nem haláloztam el szépen, csendben, véglegesen, ahogy azt előre elterveztem, kénytelen voltam hétfő reggel iskolába menni. Nagy bánatomra.

Pár szót kellene itt arra fordítanom, milyen volt az iskolához való viszonyom. Különösebben nem utáltuk egymást, nem volt egymással semmi bajunk. Szerettem, imádtam tanulni. Egyetlen dolog volt, ami igazán elszomorított: ebbe a neves intézménybe nem egyedül jártam. Az osztálytársaimat egyszerűen nem szerettem. Valahogy soha nem találtam meg velük a közös hangot, és ez fordítva is igaz volt. Erről ki tehetett? Én.

Az első időkben még próbáltak közeledni felém. Ismerkedni, beszélgetni akartak, de sajnos erről engem nem kérdeztek, pedig ha megteszik, rengeteg kellemetlenségtől kímélték volna meg magukat. Meg engem. Ahogy idősebb lettem, és hallgattam, ahogy beszélgetnek, akkor kezdett derengeni, hogy a mi családunk valahogy nem olyan, mint ahogy annak elvileg lennie kellene. Teljesen eltérő az otthoni életem, mint nekik, más az értékrend, melyet a szüleink képviseltek. Persze eleinte azon agyaltam, hogy mi a baj velük. Végül rá kellett jönnöm: nem az ő kis életükkel volt a probléma, hanem az enyémmel. Ennek tudatában meg az elmúlt események fényében már nem tudtam, és nem is akartam közel engedni magamhoz senkit. Minden erőmmel azon voltam, hogy elijesszem magamtól a legelszántabb kísérletezőt is. Pedig eleinte akadt, nem is egy, aki be szeretett volna lépni a személyes szférámba. Volt pár jelentkező, de igazából egyik sem ért célt.

Ha az akkori énemet kívülállóként nézem, én sem barátkoztam volna saját magammal. Abban a pillanatban, ahogy láttam, éreztem az erre irányuló kísérleteket, teljesen átváltoztam egy bunkó, nagyképű, nagydumás csajjá. Persze ez is sok minden mással együtt csak a felszín, a külcsín volt. Az a bizonyos maszk, melyet magamra vettem. Szabályosan féltem, rettegtem már a gondolattól is, hogy bárki, bármilyen formában belelásson az életembe, ezért

minden egyes ilyen próbálkozást egyféleképp reagáltam le. Nagyon-nagyon bunkó voltam. De belül a lelkem semmit sem változott, maradtam ugyanaz a félénk, visszahúzódó lány, aki csak el akart tűnni a tömegben. Egy szürke kisegér szerettem volna lenni, aki nem hívja fel magára a figyelmet. És megint itt került képbe a szerencsém, mely köztudottan nekem nincs. Valamilyen formában mindig a középpontba kerültem.

Most sokan azt hihetik, hogy egyszerűen skizofrén vagyok, de azt hiszem, ez így, ilyen formában téves megállapítás lenne. Az évek során kitaláltam magamnak több személyiséget, amiket a megfelelő helyen és időben eljátszottam. Megfordult már az is a fejemben, hogy a legtehetségesebb színészek is valamilyen formában, de közelebbi ismeretséget kötöttek az erőszakkal. Hiszen minden egyes „ilyen” ember szinte egész álló nap csak színészkedik.

Az én kicsiny, drága, lelkemnek oly kedves volt az iskola, hogy ha tehettem volna, jó messziről elkerülöm. Mivel sportiskola volt, igen ösztönzőn, céltudatosan belénk nevelték, hogy többek, jobbak vagyunk az átlagnál. Mi hittük is, nem veszekedtünk, csak tudtuk, hogy így van. Igen ám, de ide nem mindenki járhatott. Már az első osztályba felvételizni kellett. A tantestület szerint így majd sikerül összeválogatni a környék legtehetségesebb diákjait – legalábbis ez volt a cél. Arra, hogy ez korántsem helyes megállapítás, az igazgató is csak évekkel később jött rá. Bezzeg akkor már fogta a fejét, és igen elgondolkozott azon, hogy kellett-e ez neki. Minden egyes alkalommal ugyanarra az egyszavas válaszra jutott: nem. Nem akarta. Vagyis akarta, csak nem így. Innentől kezdve mást sem tudott tenni, csak számolni. Először az éveket, majd a hónapokat, végül a napokat, hogy mikor is leszünk már hajlandók elballagni. Így tanulta meg a kedves igazgatónk azt a tevékenységet, melyet mi, átlagemberek csak egyszerűen úgy hívunk: számolás. Azt azért hozzátenném, hogy az utolsó két évben ezt a gyakorlatot intenzíven és sűrűn ismételte. Csak azért, mert nagyon aranyos, kedves, jó gyermekek voltunk.

A felvételit nem csak amiatt tartották, hogy fizikailag alkalmas gyermekeket toborozzanak. Nem, kérem szépen, itt többről volt szó. Akkoriban akarták bevezetni a Zsolnay-féle tantervet. Ennek a lényege annyi volt: ahogy a kedves gyermek már két értelmes szót

össze tudott olvasni, kibővült az órarend repertoárja a történelemmel és német nyelvvel.

Persze a nebulók örömére. Csakis azért, semmi másért. Így nem csak a fizikai, de a szellemi fejlődésre is odafigyeltek. Ezért is kellett megtartani azt a bizonyos felvételit, nehogy még véletlenül bekerüljön ebbe a közösségbe egy gyenge láncszem. Nem, az ki van zárva, ilyen nem eshet meg.

Ez a bizonyos vizsga arról szólt, hogy egy nagyon aranyos, édes, de roppant kicsi tornaterembe összezsúfoltak negyven-ötven gyereket. Amilyen szerencsém volt, köztük voltam. Velünk tartott egy fiatalember is. Mint később kiderült, elvileg az ő feladata lett volna a tornagyakorlatok bemutatása. Persze az elméleti és gyakorlati rész közt mindig egy átugorhatatlan mélység tátong. Egyesek szerint ezt a fiatalembert még az ég is erre a szakmára teremtette.

Fehér, rövid ujjú pólót és egy zöld rövidnadrágot viselt, az iskola hivatalos testnevelés-felszerelését. A nadrágból két piszkafa átmérőjű, és némely dzsungel aljnövényzetét megszégyenítően sűrű, fekete színű bozontos lábszár bukkant ki. A haja sötétbarna színű, fülközépig érő volt, melyet ráfésült a hallóalkalmatosságára. A szeme úgyszintén a barna árnyalataiban játszott, hol világosabb volt, hol meg sötétebb, attól függően, hogyan is vetette rá fényét világegyetemünk legfényesebb csillaga, a Nap. Ahogy az egész teste mozdult, úgy ugrabugrált a pólóján egy zsinóron lógó, kis fémszínű valami. Akkor még csak sejtettük e kis szerkezet mibenlétét. Pár órával később tudatosult bennünk, hogy ezt a valamit sípnak hívják, és tulajdonképpen mire is való. Ezen még nem akadtunk volna fönn, ez még megbocsátható bűn lett volna, de hogy nekünk meg úgy kellett ugrálni, ahogy ő fütyült! Nem, ezt már nem tudtuk megbocsátani. Próbáltuk, de nem, nem ment.

Persze a feladatokat nem csinálta velünk, mert a végén még elvesztette volna a fonalat, hogy ő miért is van ott. Meg amúgy is látszott, hogy már az nagy fizikai megterhelés alá helyezi az ő törékeny, százötven kilós szervezetét, hogy sípol és ordít. Hát igen, már ez is kifárasztotta szegénykémet. Mi ugráltunk, lihegtünk, ő izzadt. Helyettünk is. Egész végig csak fújta azt az átkozott kis szerkentyűt, mert nézetei szerint még nem voltunk elég süketek. A mi véleményünket nem kérdezte senki, pedig nagyon is volt, és

elárulhatom, nem épp a legilledelmesebb szavak tódultak volna kis ajkainkra, ha esetleg valaki megkérdezte volna tőlünk. Az ő szívszerelmével mindent el tudott mondani, bocsi, sípolni. Pedig ha tudta volna, mit tartogat neki az elkövetkezendő sok-sok év! Nem voltam benne biztos, hogy olyan intenzíven fújtatott volna abba a kis nyílásba. Később kiderült, hogy ő lesz a testneveléstanárunk kerek nyolc évig, ezért nem venné a lelkére, ha megbarátkoznánk az ő kis kedvencével és annak hangjával, mint kellemes zenei aláfestés effektussal.

Aztán pár év múlva – valami ismeretlen oknál fogva – egy teljes tanéven keresztül, csak olyan sípot sikerült vennie, ami két tanítási óra után bemondta az unalmast. Pedig mi segítettünk neki mindenben, amiben csak lehetett. Példának okáért: kitakarítottuk az ő szeme fényének számító szerkezetet, esetleg elvittük megcsináltatni, hogy rosszabb állapotban kapja vissza, mint amilyen eredetileg volt. Sok apró szívességet tettünk meg neki, és használt? Nem. Csak nem akarta elhagyni élete nagy szerelmét.

Kétfajta diákjelölt létezett: aki felvételt nyert, és aki nem. Azon gyermekek szülei, akik átmentek a vizsgán, igen mélyen hajolgatva, a porral, mint közellenséggel megküzdve csókolgatták a földet, és rebegtek hálát Istennek. Ezen egyedek közé tartozott az én két kedves felmenőm is.

Így kerültem ebbe a pedáns, minden téren kiemelkedő intézménybe. Legalábbis ezt mondták róla. Bár mai napig sem tudom, hogyan is kerülhettem be, mert még a mai napig nem tudok hátrabukfencet csinálni. Az előre-hátra szaltót, a szekrényugrást, a kötélmászást minden zokszó nélkül megcsinálom, de hátrabukfencet ne kérjen senki. Nem megy. Ez van.

Élénken élt bennem a hétvége emléke. És persze a kedves osztálytársé is. Látni kívántam, beszélni vele. Kimondhatatlanul tört elő a belső énemből ez az érzés.

Szorongatott, fogva tartott. És nem tudtam mit csinálni, csak várni. Várni az elkövetkezendő hétfőre. Kínzó lassúsággal telt az idő, egyszer mégis elérkezett a várva várt reggel. Volt rá teljes két napom és álmatlan éjszakám elgondolni, hogy mit és hogyan fogok az én drágámmal tenni. Minden egyes mondatot, szót, tettet előre megálmodtam, elterveztem. A terv tökéletesnek született, az

ütemtervtől nem csúszunk el. És ebben senki és semmi nem akadályozhatott meg. Gondoltam én.

Átlagos hétfő reggel volt, de nem nekem.

Mint minden hétköznap, felnyaláboltam az anyám által elkészített szendvicseket, és elindultam, hogy találkozzak az akkori szívem csücskével. Igen, kedves szülőm állandóan előre elkészítette az uzsonnát, hogy az ő lelkének kedves, legkisebb leánygyermeke nehogy éhen maradjon, miközben tágítják az amúgy sem kis fejecskéjét. Ezt azért tette, mert a színtiszta anyai szeretet vezérelte, és nem azért, mert kényszerítve volt rá. Persze, én meg mindent elhiszek.

Így indultam az iskolának nevezett egóneveldébe. Lelkem már nagyon kívánta ezt a felemelő találkozást, és egyre csak arra sarkallt, hogy minél előbb elérjem utam végcélját. De türelmes ember lévén, nemhogy nem siettem, még egy kicsit lassítottam is a lépteimen, hogy legyen időm mindent átgondolni vagy már ezredszerre, mert nem szerettem volna, ha hiba csúszik a tervbe. Nem, az nem én lennék. Mindennek úgy kell lennie, ahogy én azt elterveztem, hiba lehetősége nélkül. Alapelvem: biztos, ami biztos. Lassan, komótosan sétálgattam a tanintézmény felé, közben elmélkedve, álmodozva mindarról, ami a hétvégén az eszembe ötlött. Igaz, egy eddig számomra ismeretlen érzés kerített hatalmába: a kis szadista hajlamom. Ekkor elképzeltem, hogy mit és hogyan fogok vele tenni. És élveztem. Minden egyes percét. Csak picit tartozom e kivételes fajba. Egy csöppnyit.

Az épülethez érve nem nézelődtem, mint ahogy a regényekben szokás, nem emeltem tekintetem a gyönyörűen díszített, míves motívumokkal ellátott kapura, nem ámultam el a régi korok szokása szerint megépített, vastag kőből faragott szobrocskák láttán. Már csak azért sem, mert itt ilyen nem létezett. Csak egy egyszerű, kétszárnyú ajtó volt a bejárat, felül átlátszó, dróttal átszőtt üveggel, alul pedig sötétzöld színűre festett fémlapokkal.

Amint beléptem, rögtön azt a bizonyos, roppant aranyos osztálytársamat kezdtem el keresni. Sajnos nem láttam. Hogy is láthattam volna, hisz' apámtól örököltem jó pár testi adottságomat, ebbe többek között beletartozott a mélynövésű testalkat is. Míg mások vígan sétálgattak úti céljuk felé, én meresztgettem szép kék

szemeimet, hátha megpillantom Rékát. Csalódnom kellett, és mélységes bánat fogott el, mert nem leltem sehol, így a gyülekezőhely, az udvar felé vettem az irányt. Kiértem, de itt sem találtam az általam hőn keresett leányzót. Mint már említettem, türelmes lélek vagyok. Egy ideig. De ekkor már engem is elkapott a düh és a méreg, így letettem arról, hogy baráti csevejt fogok vele folytatni. Ebben a pillanatban alakult át célszeméllyé az illető. Bőszen nézelődtem, keresgéltem, még a legeldugottabb bokor mögé is bekukucskáltam, de sehol semmi. Nem találtam sehol. De én nem adtam fel!

Nem olyan fából faragtak. Legutolsó lehetőségként visszasétáltam a társaimhoz. Már félúton rázott a hideg, vert a verejték, és állt a nem létező szőr a hátamon, ha csak rágondoltam, hogy nekem most velük beszélnem kell. Egyszerre féltem és voltam csalódott. Megint magamra kell öltenem a jól begyakorolt és az iskola berkein belül ismert maszkomat.

Nem, ezt nem akartam, de ahogy mondani szokás, a cél szentesíti az eszközt. Mit volt mit tenni, odasétáltam hozzájuk, és a hozzám legközelebb állót szép illedelmes mondatban megszólítottam:

– Hé, te! Nem láttad Rékát?

– Van nevem is. Előbb avval próbálkozz!

Tudom, hogy volt neve, és emlékeztem is rá. De nem kérdeztem, és én csak olyat kérdezek, ami érdekel. Ennek a szerencsétlennek még ez sem jutott el a szürkeállományáig, ha egyáltalán volt neki. Ez hogyan jutott el a hatodik osztályig? Örök rejtély. Nem filóztam tovább az élet újabb nagy kérdésén, csak becsúsztattam a „később utánanézni” skatulyába. Még ma is ott van. Inkább elkezdtem jó mélyeket lélegezni, nehogy még a végén olyat tegyek vagy mondjak, ami akadályoz a célom elérésében. Információ kellett, és nekem pont ezt a lökött tyúkot sikerült kifognom. Szóval sűrű, mély légvételek árán sikerült higgadt hangnemben újból megkérdeznem:

– Zita! Nem láttad Rékát?

– Jé, tudja a nevem, ez már haladás! Beteg, a héten nem jön. – Közben az egyik kezét felemelve megsimogatta a fejem tetejét, pont úgy, ahogy egy kiskutyának szokás.

Itt már nem igazán kellett eljátszanom a szerepem, mert egy pillanat alatt irtózatos düh kerített hatalmába. Se kép, se hang, csak

a sűrű, lila köd lebegett a szemeim előtt. Így megalázni ennyi ember előtt, ezt azért már én sem tűrhettem, főleg nem tőle. Mit képzelt ez magáról? Közben én is, a kezemet felemelve, indítottam egy gyönyörűen kivitelezett balegyenest. Tökéletesre sikerült, pont betalált arra a helyre, ahová én azt megálmodtam. Szép, egyelőre világos lila színű szemfestéket hagyva kezem nyoma után. Jól állt neki, nekem tetszett, neki nem. Talán ezért is kezdett el a fülem mellett irritáló hangfrekvencián visítozni.

Legalábbis nekem annak tűnt, és egy időre azt hittem, hogy ha nem a tesitanár, de most ő megoldotta a hallásommal kialakult problémámat: megsüketültem. Persze az eddig sehol sem leledző tanári kar díszes társaságából, kapásból öt is a helyszínen termett. Ezek tudnak teleportálni? Újabb megfejthetetlen kérdés. És ha ez nem lett volna elég, a szemem sarkából már érzékeltem az újabb jövevényt az iskolánk igazgatója személyében. Pedig ő nem szokott ilyen korán erre a területre tévedni. Végül is egész életemben „szerencsés” voltam, miért most hagyna magamra? Egyetlen kérdése volt, és azt sem hozzám intézte:

– Mi a baj, kedvesem?

– Leütött – mutatott felém az egyik vékony ujjacskájával. Nem sokon múlott, hogy azt is kezelésbe vegyem, de hát az én áldott jó szívem! És ezt a pofátlanságot, úgy hazudni, mint a vízfolyás… Még hogy leütöttem!

– Még állsz, nem? – kérdeztem.

– De megütöttél!

– A pofon egy elhadart simogatás.

– Elég legyen, az irodámba! Mindketten – bődült erre az igazgató.

Csendben követtük e neves épület vezetőjét a folyosón, ami az ő kis rezidenciájához vezetett. A mi kis Zitácskánk azért tartott tőlem két lépés távolságot. Bár igazából nem is bántam, valahogy nem volt kedvem megint arcfestőset játszani, ezt meghagytam a barátnőinek.

A tanintézmény-vezetőnkön egy lila cipellőcske volt. Ahogy haladtunk, néztem ezt a valamit a lábán, és azon gondolkodtam, hogy tud benne menni? Meg a színe, Istenem! Nincs az a pénz a világon, hogy ilyenbe bújtassam kicsiny lábaim. Aztán megvilágosodtam. Színben teljesen passzolt a mellettem lépdelő társam újonnan szerzett sminkjéhez. És mit ad az ég, még kopog is

ez a számomra kirívó lábbeli. Tűsarkú volt, és ez is csak azért, hogy a mai nap már megtépázott idegeimen táncoljon még egy kicsit. Nagyszerű.

Beléptünk az irodájába, mely igencsak kicsi volt, hárman alig fértünk el benne. Az ajtóval szemben állt az íróasztala, mögötte az egész falat az ablak foglalta el, kétoldalt pedig végig könyvespolc, telis-tele könyvekkel, dossziékkal. Leült a számára oly becsesen fenntartott helyre. Nem mondom, hogy a Nap első, reggeli sugarai körülölelték törékeny testét, és mint angyali glória lengték körbe egész lényét, miközben a háttérben ugyanennek az égi csillagnak a narancssárga fényei voltak láthatóak. Nem mondom, mert akkor hazudnék. Jó nagyot. Oké, a felkelő Nap, az stimmelt, na meg az, hogy az ablakkal szemben álltunk, így az a szemünkbe fúródva megvakított minket. Persze próbálkoztunk az olyan egyszerű halandó lényeknek kitalált – mint amilyenek mi is vagyunk –, a jól bevált, ám most eredményt nem hozó hunyorgással. Így nem egész egy órán belül nemcsak majdnem megsüketültem, de meg is vakultam. Lehet, hogy ez volt az iskola saját akciója, az „egyet fizet, kettőt kap” kivitelben.

Álltunk, és vártuk, hogy kezdjen bele szokásos monológjába. Egyelőre nem tette, csak lehajtotta a fejét, mint aki gondolkodik. Végül is volt min. Pár perc néma csönd után lassan ránk meresztette zöld szemeit, melyekben már nem láttuk a harag egyetlen szikráját sem. Csak egy sajnálkozó tekintettel találtuk szemben magunkat. Megint volt egy kérdése, és újfent nem nekem szólt:

– Mi történt? – kérdezte Zitától.

Persze ez a szerencsétlen kis nyafka csaj nyávogós hangon elmesélte a történteket. Naná, hogy a saját szemszögéből. Nekem esélyem sem volt, nem kérdeztek. És ugyebár az emberek csak olyat kérdeznek, ami érdekli őket. Nekem a csönd jutott ebben a beszélgetésben. A végén döntéshozónk rám nézett, és kimondta az ítéletet. Igazgatói intőt ad. Remek. Na, ezt hogy magyarázom ki otthon?

És ezt mind miért? Mert ez a nyafogógép nem tud csendben szenvedni. Felháborító!

Aznap elérkezett az idő, hogy elinduljak haza. Ezek után másra sem vágytam, mint az otthoni, szeretetteljes légkörre. Megint volt

min gondolkodnom. Pont úgy, mint reggel, csak azért most már más volt a tét. Ez okból kifolyólag nem igazán szaporáztam meg lépteimet, valahogy nem volt kedvem. Mégis kinek lenne? Hát nekem nem volt. Csigalassúsággal haladtam a nekem kijelölt úton, és próbáltam szemügyre venni a már százszor, ezerszer látott üzleteket, épületeket, fákat, bokrokat. Mindent, ami egy perccel is késleltette a megmásíthatatlant.

Otthon megtanultam, hogy ha bármi is történik, nem szabad hangosan kiabálni, ordítani, mert az csak olaj a tűzre. Szép csendben, összeszorított foggal kell tűrni, elviselni mindent, amit az emberre mérnek. Hamarabb szabadul. Ezután tényleg nem értettem Zitát, hogy miért sipákolt oly nagyon. Vagy épp ez volt a normális, és a mi családunk kicsit más? Most melyik a normális viselkedés? Ennyire kilógtunk volna a sorból? Vagy esetleg náluk volt a baj, ők éltek másképp? Igazából nem tudtam válaszolni ezekre a kérdésekre, és már senki nem volt a környezetemben, akit meg tudtam volna kérdezni. Rengeteg kérdésem lett volna még, de kinek is tehettem volna fel?

A másik, amin nagyon agyalnom kellett, az, hogy én ezt a kis történetet hogyan mondom el otthon a drága felmenőimnek. Mert azt már előre gyanítottam, hogy nem fognak megdicsérni, nem fogják megsimogatni a kicsi buksim, hogy milyen ügyes, aranyos, okos gyermek voltam, mert igen, ezt így kell elintézni, illetve ugrálni sem fognak örömükben. Mégis, akárhogy erőlködtem a minél lassabb haladással, a fizika legyőzött, végül is csak az utam végére értem. Ott álltam a bejárati ajtó előtt, és még mindig teljesen tanácstalan voltam. Nem húzhattam tovább az időt, vettem egy nagy levegőt, és lesz, ami lesz alapon benyitottam.

Apám a konyhában épp az ebédnek szánt valamin dolgozott. Anyám jó szokásához híven a keze alá segített. Ekkor már tudtam, itt bajok lesznek. A főzés még hagyján, erre csak legyintettem volna, de ők ketten egyszerre egy konyhában? Inkább megyek, és felkötöm magam. Az is jobb délutáni elfoglaltság.

Nálunk a főzés egyenlő volt a családi balhéval. Állandóan sikerült összeveszniük e tevékenység gyakorlásának során. Minden egyes alkalommal ez történt, de újból és újból adtak maguknak egy esélyt, mert ők nem hitték, tudták, hogy tudnak közösen is ebédet

varázsolni az asztalra. Az már részletkérdés, hogy eközben hány szitokszó hagyta el csöppnyi szájukat, kinek hányszor, hányféleképp lett emlegetve még a legtávolabbi rokona is, és persze ne is számoljuk az olyan fogyandó tárgyakat, mint a tányér és pohár. Na jó, nem egymáshoz vagdosták, csak le a földre. Végül is mindegy, hol törik az édesapám által gyenge minőségűnek titulált étkészlet, csak törjön.

A békés családi háttér már megvolt ahhoz, hogy én is színt valljak. Akartam is, meg nem is. Akartam, mert legalább előbb túl vagyok rajta. De mégse, mert…

Az ember leánya sose tudhatta, fateron milyen bugyi volt aznap. Például, ha piros volt a színe, akkor minden megbocsátható volt, ha viszont zöld, senki sem lett volna a helyemben. Ezt a rejtvényt elég egyszerű volt megfejteni azoknak, akik közelről ismerték. Csak bele kellett nézni jó mélyen a szemébe. Két kérdése volt ezen alkalmakra. Az első, melyben arról érdeklődött, hogy az enyéim is ilyen szép tengerkékek-e, mert ha nem, akkor tuti biztos, hogy a postás hozott. Ilyenkor nem volt semmi baj, mindent lehetett. Majdnem mindent. A második lehetőség, amikor a felől kíváncsiskodott, hogy mi olyan érdekes rajta. Ilyenkor az is baj volt, ha az ember létezni mert, nemhogy még a levegőnek nevezett valamit szívni is.

Vettem a bátorságot, és jó mélyen a szemébe néztem, majd vártam az első vagy a második kérdést. Na, vajon melyik mer előbukkanni a vékonyra összeszorított száján? Mert abban a pillanatban azzal foglalatoskodott, hogy a Piros Aranyos tubusból most vagy öt perc múlva sikerül kiimádkoznia a benne elhelyezett tartalmat. A biztos nyerés tudatában az öt percre szavaztam volna. Jó, lett volna az tíz is, mert ugye előtte nemcsak a kupakot kell levenni, hanem ki is kell lyukasztani azt a szerencsétlent. Elvileg. Ezt a tényt ugyan anyám próbálta a tudomására hozni, több-kevesebb sikerrel. Inkább kevesebbel, mert ő férfi, mindent tud, egy nő ne magyarázzon bele, hogy kell ezt csinálni. Ezután nőnemű szülőegyedemmel egyetemben karöltve figyeltük a család eszének újabb főzési tudományát. Eltelt egy kis idő, és ezen a férfin, aki mindent tud, kifogott egy alig tíz centiméter hosszú tubus. Ekkor gondolt először arra, megérett, eljött az idő, hogy kérje a család

nőnemű tagjainak hozzáértését is. És sikerült egy nőnek az, ami neki nem. Hát nem hihetetlen?

Ezután már tényleg vágytam belepillantani az oly szép, kék szemeibe. Ez is megoldódott pillanatokon belül, miután leizzadva a legutóbbi tevékenységéből rám fordította minden figyelmét. A kérdés nem is váratott magára:

– Mi olyan érdekes rajtam? – kérdezte enyhén kipirosodott orcával és kicsit feldúlt állapotban.

– Semmi.

– Akkor mi az istent nézel úgy rám, mintha gyilkolni készülnék?

– Semmit.

– Akkor el lehet fáradni a szobádba, nincs itt semmi látnivaló!

Gondolataimba mélyedve indultam el oda, ahová küldtek. Ha tudta volna azt, amit én, hogy miért is nézek úgy rá, nemcsak bemutatta, de gyakorolta volna is, amit eddig a gyilkolászásról elméletben már tudott. De így nyertem egy kis időt – hittem én. Még ki sem értem a konyhából, amikor utánam kiabált.

– Gyere csak vissza egy picit! Hányast kaptál?

– Nem kaptam jegyet.

És ez igaz is volt. Mert jegyet nem kaptam. Igaz, mást igen, de azt nem kérdezte, és az ember csak arra válaszol, amit kérdeznek tőle. Ez nem hazugság, egyetlen hazug szó sem hagyta el vékony vonallá szorított ajkaim.

– Rendben. Figyelj, le kellene menni a közértbe, és egy kiló vöröshagymát hozni. De siess, mert már nagyon hiányzik!

Fogtam magam, és megindultam a közért felé. Vagyis indultam volna abban a tudatban, hogy most már az iskola téma elfelejtődött. Kár volt előre örülnöm, hogy megúszom a mai nap a dolgot, merthogy honnan, azt nem tudom, de feltűnt a színen az én édes jó anyám.

– Azért csak add ide az ellenőrződ!

Ebben a pillanatban tudtam, hogy végem. Kész, a kör bezárult. Megcéloztam a táskám, majd kelletlenül előhalásztam azt a pici könyvecskét, melyet aznap a szívem szerint elhagytam volna. Odavittem a szülőmnek, aki elkezdte lapozni. Kis idő elteltével meg is találta, amit keresett, majd fennhangon olvasni kezdte. Ezt nem hiszem el! A kedves asszonypajtás nem tud magában olvasni, csak

hangosan. Könyörgöm, engem biztos elcseréltek a kórházban! Legalábbis itt már igen rimánkodtam érte, hogy így legyen. De ez soha nem derült ki, ezért a mai napig a születésemkor rám akasztott nevet viselem.

Apám meg csak állt a fakanállal a kezében, és hallgatta, amit az igazgató volt oly kegyes kerek, egész, magyar mondatokkal megfogalmazva a már említett kis könyvecskébe vésni. Hitte is, meg nem is, amit hallott. Azért nem bízta a véletlenre dühének kiadását. Megkérdezett engem is a tényállásról. Az iskola vezetőjét utánozva, igaz, én csak tőmondatokban, de előadtam a saját álláspontomat. Eszerint szerény személyemet a becsületében megsértették, megalázták, és ezt az egészet végigmozizta a fél iskola. Ennek okáért mertem élni a visszavágás jogával. Ezt igazából az édes szülőm sem vetheti a szememre, mert ő mondogatta mindig, hogy álljunk ki az igazunkért, és soha semmilyen körülmények között ne hagyjuk magunkat megalázni. A kicsi lánya pedig csak azt tette, amire az ő hőn szeretett, példaképének tekintett apukája tanította. Az igaz, elismertem, hogy nem feltétlenül a legjobb módszerhez folyamodtam, de erről a kedves felmenő nem adott semmilyen tájékoztatást. Tettem, amit abban a pillanatban jónak láttam.

A család feje állt, bámult maga elé. Látszott rajta, hogy nagyon dolgoztatja azokat a már kicsit rozsdás tekervényeket. A kedves gyermeke meg még a levegőt is csak szívószálon keresztül merte venni, hogy most mi lesz. Nagyon lassan rám nézett, majd megszólalt:

– Még ma lemész abba a rohadt közértbe, vagy kérvényt kell, hogy benyújtsak?

Ámen. Megúsztam. Ezt igen, de még nem volt vége a napnak. Korántsem.

Most már tényleg megindulhattam abba a közértbe. Siettem is haza abban a hitben, hogy most már minden rendben. Belépve az ajtón, a férfi nemű szülőm közeledett felém, én meg nem tudván, mit akarhat, elkezdtem hátrálni, persze a szatyorral a kezemben. De ő csak jött, én meg csak hátráltam. Pár méter után éreztem, hogy a hátam a fallal érintkezik, elfogyott az út. A szatyrot még mindig szorongattam, mintha abban lenne a világ összes békessége, reménye, nyugodalma. Nem kellett sok, és utolért, két lépéssel

előttem megállt, és várt. Nem tudtam, mire, ezért szemeztünk. Én őt, míg ő az ominózus reklámhordózott bámulta. Neki fogyott el előbb a türelme.

– Most szórakozol velem? Már rohadtul kéne az a hagyma! – Egy mozdulattal kitépte kezemből az általam szorongatott tárgyat, és magáévá téve elfutott a konyhába. Szó szerint futott. Ekkor esett le a dolog.

Én követtem távozásának útvonalát. Pechemre. Csak annyit láttam, hogy felém fordul, és már lendült is a keze. Akkor még fogalmam sem volt, hogy most mi az ördög lelte. Lehet, hogy pont az. Attól még azért nagyon gyönyörű, oldalra irányuló fejlendítéssel, melyet a pofon eredményezett, sikerült telibe találnom az ajtófélfát. Azt azért hozzá tenném, ez nem csak az én érdemem volt. Nem mondanám, hogy ez után kapkodtam a fejem össze-vissza, annak is örültem, hogy mindenből csak egyet látok. Azért is, mert közvetlenül előttem az ő arcát láttam. Belőle elég egy is. A fejem nem, de a szemem feletti rész nagyon fájt, és éreztem valami meleget, ami egyre lejjebb folyt. Odanyúltam a kezemmel, bár már volt sejtésem afelől, hogy mivel fogok találkozni. Nem kellett csalódnom, az ujjaimról köszönt vissza a saját vérem. De nem igazán volt ezzel időm foglalkozni. Nem értettem, most ezt miért is kaptam. Hamar fel lettem világosítva.

– Nem azt mondtam neked, hogy vöröshagymát hozzál? – ordította az arcomtól körülbelül két centire.

– De.

– Akkor miért lilahagyma van a szatyorban? Időközben elcserélted, vagy mi?

– Nem.

– Akkor most takarodj le, és azt hozz, amit én kérek, és ne azt, amiről te fantáziálsz!

Roppantul örültem annak, hogy azért a humorérzékét nem vesztette el, de ez volt most az utolsó, ami érdekelt. Már a sírás határán voltam, és az jutott eszembe, hogy ma kár volt felkelni. Még egy ilyen szerencsétlen napot! A jobb szemöldököm alatt ma is látható az egy centis heg, ami arra emlékeztet, hogy milyen is közelebbi ismeretséget kötni egy ajtófélfával. Az ilyen apró lakáskellékekkel nem ildomos veszekedni, belekötni, és legfőképp

nem kerülhetünk ki győztesen, ha megpróbáljuk lefejelni. Tapasztalatból mondom.

Egyedül azért nem álltam neki előtte kiereszteni azt a sok vizet, melyet könnycsatornáimban tartogattam, mert tudtam, attól csak még idegesebb lenne. És azt nem köszönném meg. Még tartanom kellett magam, csak addig, míg ki nem érek a lépcsőház folyosójáig. Amint kiléptem a lakásból, szabad utat engedtem az eddig elfojtott könnyeimnek. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. Egyik vállammal nekitámaszkodtam az ajtófélfának, a fejemet belehajtottam a tenyerembe, és úgy zokogtam, akár egy kisgyerek. Az se érdekelt, hogy még mindig vérzik a szemöldököm, és így csak elkenem. Volt már rosszabb is, ha azt túléltem, ezt is túl fogom. De igazából nem tudtam megnyugodni, teljesen elveszettnek éreztem magam, csak egy kérdés zakatolt a fejemben: miért?

Nem tudom, meddig állhattam ebben a pózban, csak arra figyeltem fel, hogy valaki volt mögöttem. Nem érintett meg, nem szólt, csak állt, és nézett. Nem láthatott sok mindent, legfeljebb a rázkódó vállamból állapíthatta meg, hogy épp sírtam. Nem mertem felnézni, ahhoz túlságosan is szégyelltem magam. Arra vártam, hátha megunja a bámészkodást, és továbbáll. Elég kitartó jellem volt, nem igazán állt szándékában magamra hagyni.

Csendben megvárta, míg egy kicsit lenyugszom, majd a vállamra tette a kezét. Még mindig nem szólt egy szót sem, csak állt, és várt. Csak pár perc elteltével, lett bátorságom ahhoz, hogy felemeljem a fejem a kezemből. Mintha lassított felvétel lenne, úgy emlékszem arra a pillanatra, mikor kinéztem az ujjaim közül. Alulról, a cipőorrától egészen a feje búbjáig nagyon lassan hordoztam végig rajta a tekintetem. Minden egyes centiméterét jól megnézve. Egy számomra teljesen vadidegen férfi állt félig mellettem, félig a hátam mögött. A harmincas éveiben járó, barna hajú és kék szemű fiatalember farmernadrágot, barna zakót viselt kék inggel, ugyanilyen színű nyakkendővel. Nem szólt egy szót sem, helyette felém nyújtott egy papírzsebkendőt. Megvárta, míg letörlöm az arcomról a ráragadt vért, és csak ezután érdeklődött:

– Mi a baj?

Válaszolni nem bírtam, mert még mindig szipogtam. Egy picit később már megnyugodtam annyira, hogy megint el tudjak indulni

oda, ahova ismét küldtek. Tudtam, hogy sietnem kell, mert már vártak rám otthon. Odanyögtem neki, egy „kösz” szócskát, és már trappoltam is lefelé a lépcsőn. Azt még hallottam, ahogy utánam szól:

– Ha baj van, gyere át nyugodtan! Fent lakom a negyediken.

Ekkor világosodtam meg. Ez az új szomszéd, aki most költözött ide.

Jó pár napig őrlődtem, gondolkodtam azon, hogy illő lenne normálisan is megköszönni a segítségét. Nem tudtam, hogy helyes lenne-e, de úgy éreztem, hogy igen. Azért féltem is, mert lehet, hogy itt lakik, de soha nem tudhatja senki, kivel hozza össze a sors. Lehet az jó, vagy rossz ember is, de a lelkiismeretem nem hagyott nyugodni.

Egy hét múlva azért felmentem hozzá. Bár még mindig bizalmatlan voltam, azért mégis bekopogtam. Ő nyitott ajtót, és behívott. Ahogy beléptem, első dolgom volt körbenézni. Az előszobában álltunk, velünk szemben volt a fürdő és a mellékhelyiség, onnan egy folyosó vezetett jobbra, azt nem tudtam, hogy hova, mert nem láttam be. Tőlünk bal kézre esett az ebédlő, innen ismét jobbra fordulva a nagyszobába, egyenesen haladva pedig a konyhába lehetett jutni. Igazából túlságosan nem néztem körül, mert nem terveztem hosszabb időt nála tölteni. Csak ki akartam nyögni egy tisztességes köszönömöt, és továbbállni.

Leültetett az ebédlőasztalhoz, ő eltűnt a konyhában, majd egy gőzölgő pohárral a kezében tért vissza. Nekem kakaót, magának pedig teát hozott. Óvatosan kortyolgattam, mert még forró volt, de az íze isteni. Anyám soha nem csinált nekem kakaót, amit meg magamnak sikerült prezentálnom, az általában a lefolyóban kötött ki, mert olyan rossz lett. Ez ahhoz képest maga volt a mennyország.

Elkezdtünk beszélgetni. Nem erőltette az első találkozásunk körülményeit érintő témát, és ezért igen hálás is voltam neki, mert még akkor is szégyelltem azt, amit látott. Bemutatkozott, ebből megtudtam, hogy Gézának hívják. Eleinte csak ő beszélt, hogy tanárember, most költözött ide, és hogy hol tanít. Mesélt az iskoláról, ahová minden nap bejár, hogy a gyermekek fejébe valami kis tudásfélét csöpögtessen, a diákjairól pedig úgy beszélt, mintha mindegyik a saját gyermeke lenne. Olyan szeretettel és áhítattal

beszélt a tanításról, amilyet még tanártól nem hallottam. Először ekkor vetődött fel bennem az a gondolat, hogy a tanár is lehet ember. Gondoltam, hogyha ő ennyire megtisztelt, hogy ennyi mindent elmondott magáról, talán mégis elmesélhetném azt, ami egy hete történt. Belekezdtem kicsi történetembe. Nem szólt közbe, csendben hallgatta végig az egészet. Ahogy befejeztem, csak egy szót mondott.

– Sajnálom.

Amin nagyon meglepődtem, hogy nem kérdezősködött, hagyta, hogy annyit mondjak el az életemből, amennyit jónak látok. Ez nagyon jólesett, hogy nem tolakodott. Ahogy meséltem, elfogyott a tea, és a kakaó is. Majd felállt az asztaltól, hogy mutatni szeretne valamit. Elindult a lakás hátsó része felé. Az előszobából jobbra vezető folyosóról, melyet előtte nem láttam be, két ajtó nyílt, melyek zárva voltak. Az egyiket kinyitva egy szoba tárult fel előttem. Ő lépett be először, én félve követtem, mert nem tudtam, mire számíthatok. A legelső, amin megakadt a szemem, az egész falat beterítő könyvespolc, telis-tele könyvekkel. Ennyit egy helyen előtte csak az iskola könyvtárában láttam. Beljebb merészkedtem, és szerintem még a szám is tátva maradt, annyira elámultam a dolgon. Nem értettem, miért vesz és tart meg valaki ennyi könyvet. Rámutatott a könyvespolcra.

– Válassz egyet, olvasd ki, és utána hozd vissza! Ha kiolvastad, akkor vihetsz másikat.

Csak úgy tálálomra ráböktem egyre, hogy azt szeretném. Akkor még nem érdekeltek a könyvek, az irodalom és az olvasás. Azt is, amit végül hazavittem, csak azért választottam, mert megtetszett a borítója.

Eltelt jó pár nap, mire otthon a kezembe került a könyv, amit tőle kaptam. Gondoltam, hogyha már odaadta, akkor illő is lenne belekukkantani. Azt hiszem, ekkor szerelmesedtem bele a könyvekbe, ami a mai napig tart. Ahogy kiolvastam belőle a betűket, már vártam, mikor kerül a kezembe a következő.

Egyik nap délután fogtam a kölcsönkapott tárgyat, és nekivágtam a négyemeletnyi magasság meghódításának. Az ajtó előtt állva elbizonytalanodtam, hogy szabad-e ilyet csinálni, helyes-e az, amit teszek. Végül is még mindig egy idegen ember a számomra, és mi

van, ha hátsó szándékai vannak. Azért abból baj nem lehet, ha visszaadom, ami az övé, és már megyek is. Így okoskodva nyomtam meg a csengőt. Az ajtó pár pillanat múlva feltárult előttem, és padlót fogtam. Egy fiatal hölgy állt a küszöb másik oldalán.

– Szia! Miben segíthetek?

– Csókolom! Azt hiszem, rossz ajtón csengettem. – Indultam volna haza.

A háttérből egy férfi hangját hallottam, ahogy azt kérdezi, ki az. A hölgy megkért, hogy várjak egy percet, mindjárt jön. De nem ő jött, pár pillanat múlva Géza állt előttem.

– Szia! Gyere be, nem eszünk meg!

Beljebb léptem a lakásba, és a nappaliba pillantva láttam egy felállított járókát, benne egy csecsemőt. Most már tényleg kapkodtam a fejem, hogy most mi van. Géza bemutatott a feleségének, Ilonkának és a gyermeküknek, Jánosnak. Bár nem hiszem, hogy János bármit is értett volna az egész ceremóniából. Oké, igaz, hogy vannak zseni gyerekek, de akkor is, egy fél éves csecsemő nem hiszem, hogy értelmezni tud, egy „helló” szót. Na, mindegy, ők tudták, azért megtettem, amire kértek, és köszöntem a kis lurkónak is.

Ilonka megkért, hogy szólítsam csak Ilinek, és amikor kedvem van, nyugodtam menjek át hozzájuk, szívesen látnak. Innentől kezdve sűrűn látott vendég voltam náluk. Ha csúnyán akarnék fogalmazni, mondhatnám, hogy ők voltak az én személyes könyvtáram.

Állandóan vittem és hoztam a könyveket, amiket onnantól kezdve faltam. Nem volt olyan, amit ne akartam volna elolvasni, ami ne érdekelt volna. Bármilyen témában is íródott az adott mű, nem érdekelt, csak az, hogy olvashassak. Egy teljesen új, szép világ tárult a szemeim elé, ahol minden lehetséges, csak az író fantáziáján múlt, hogy milyen korba, időbe és helyszínre kalauzol el. Mindent éreztem, láttam, hallottam, amit a főszereplő, itt nem bántott senki. A könyvek lettek a barátaim.

7. Változások

Miután megismerkedtem Gézával, valamivel jobbra fordultak a dolgok. Legalábbis úgy éreztem, mert most már létezett egy hely, ahová elbújhattam minden és mindenki elől. Ez lett az én kis titkos rejtekhelyem, a menedékem. Ez sokat segített, hogy lelkileg könnyebben el tudjam viselni a mindennapokat: elbújtam a minden megtört lélek menedékhelyére, a könyvek világába. Egy teljesen új dimenzióba csöppentem, ahol nem számított, honnan jöttél, ki és mi vagy. Nem létezett múlt, jövő, csak és kizárólag a most. Semmi faggatózás, cukkolás vagy cikizés. A saját magányom maradt, melyet azzal népesíthettem be, akivel és amivel akartam. Emellett pedig ott van még a szellem szabadsága, melyet soha senki nem képes befolyásolni, kordában tartani, akárhogy is van erre rengeteg erőfeszítés. Nem, a szellem, az elme nem zárható be, nem kötheti lánc sehova sem, nem béklyózható meg. Szabad, akár a madár, nem szab határt neki senki és semmi. Nincs ott az állandó kényszer, hogy neked jónak kell lenned, mindegy, milyen áron, legyen az akár a gonoszság, az erőszak, a hiúság köntösébe öltöztetett kötelesség, tökéletesség. Abban az időben a könyvek lettek számomra a túlélés alappillérei. Ők lettek a barátaim, a testvéreim, a szüleim, az életem. Minden egyes percem, gondolatom körülöttük forogtak.

Nem sokkal a megismerkedésünk után Géza bejelentette, hogy jön a második baba, ezért keresnek egy másik lakást, és elköltöznek. Pár hónap elteltével ez be is következett. Ekkor megszűnt az a pici jó is, amely addig beférkőzött az életembe.

Csak éltem egyik napról a másikra, nem gondolva a jövőre, az elkövetkezendőkre, mindig csak az aznapra koncentrálva. Mindig, minden körülmények közt, egyetlen egy napot kellett túlélni. Ekkorra már megtanultam külön kezelni a fizikai és a lelki dolgokat. Ha kikaptam, abban a pillanatban az agyam kikapcsolt, és elkezdtem álmodozni. Elképzeltem, hogy az erdőt járom, sétálgatok a már előttem kitaposott ösvényen. Láttam minden egyes fát, bokrot, mely az utamba került. Megnéztem a leveleket, melyekre a lombokon keresztül utat törő napfény vetette első és utolsó pillantását, mielőtt a tél beköszöntével a koronáról lehullva, megsárgulva, újra eggyé

válna a természettel, beteljesítve sorsát az örök körforgásban. Utam vége felé egy kis kör alakú tisztásra értem, ahol fejem az égnek emelve, a szemem a kezemmel elkendőzve élveztem a Napból áradó melegséget. Lelki szemeim előtt felragyogott a sárga fény, és vágytam közelebb lenni. Fel akartam menni, megérinteni, hogy tüze ölelje körbe testem, míg lelkem oda nem adom egy felsőbb hatalomnak. Csak a mennyország lehet ily fényes, meleg, barátságos, nyugalmas. Ilyenkor el is hittem, hogy ott vagyok, de a tudatomba beférkőző éles hang jelezte, hogy az nem a valóság.

Felocsúdva álmodozásomból, hallottam apám hangját, hogy addig takarodjak a szeme elől, míg jó dolgom van. Amelyet a Nap melegének véltem, az nem volt más, mint a saját tulajdon vérem, mely lassan folydogál lefelé testem különböző részein, vörös csíkot hagyva maga után.

A hatodik osztály év végére sikerült összehoznom egy majdnem tökéletes bizonyítványt. Soha nem tartoztam a kitűnő tanulók közé, és nem is vágytam ilyesfajta kitüntetésre. Már csak azért sem, mert onnantól kezdve az lett volna az alapkövetelmény. Persze, azért arra vigyáztam, hogy a hármas, négyes átlagom meglegyen. Sajnos, ezt akkor, abban az évben nem sikerült teljesítenem. Ezt nem, de többet igen. El lehet képzelni a sztorit, hogy mindenből ötös lettem, kivéve egyetlen tantárgyat, a rajzot. Nagyon nem feküdt számomra ez a tárgy, és én sem neki. Szóval az érzés kölcsönös volt. A tudnivaló annyi lenne, hogy a kedves anyukámnak még a bizonyítványosztás előtt be kellett mennie, hogy ugyan szegény gyermeket ne buktassák már meg ebből a tárgyból, amikor nagyon szép eredményt ért el. Erre a kérésére indokokat is felsorakoztatott. Például, hogy rajzolni nem mindenki tud, és bár az ő lányának ehhez kivételes tehetsége van – már csak azért is, mert pálcikaembert vonalzóval is képes létrehozni –, azért tényleg nem érti, hogy mi a baj forrása. Szerencsétlen tanár egyetlen mondatban meg tudta fogalmazni, hogy mi is a probléma:

– Elismerem, hogy a gyermek vonalzóval bír pálcikaembert alkotni, de az a bökkenő, hogy csak és kizárólag ezzel az egyetlen kellékkel képes életre hívni az említett művet.

Ezután elődöm nem tudott mit csinálni, bele kellett törődnie a ténybe, miszerint az ő ivadéka nem rajzművésznek született. Nem

mintha zavarta volna ez az újonnan jött értesülés. Attól még csak azért is megemlítette, hogy reméli, a méltán sikeres tanerő boldogul egy szép görbe vonalkával, melyet egy bizonyos helyen és időben alkalmazni is fog. Roppant hálás lenne érte. Így sikerült egy szinte hibátlan bizonyítvánnyal hazaállítanom.

Lassan, de telt az idő, és eljött a hatodikos osztály vége, ezzel együtt pedig beköszöntött a nyári szünet. Nem tudtam, hogy akkor ennek örülnöm kell, vagy inkább tegyem le a voksot a letargia mellett. Végül is örültem, mert így az életemet megkeserítő több tényező közül legalább az egyiket a hátam mögött tudhattam egy ideig. Ekkor történt meg először az is, hogy a szüleim merték venni a bátorságot, és míg ők dolgoztak, én otthon maradhattam egyedül. Persze nem lézenghettem ám a nagyvilágban csak úgy céltalanul. Ilyenről szó sem lehetett.

Édesapámban mindig is különös érzék lappangott a nagyszerű ötletekhez, melyeket nagyon kreatívaknak titulált. Szerinte azok voltak. Szerintem meg az ilyen apró, kedves megnyilvánulásait egyedül ő élvezte. Ha egyáltalán élvezte. Na, ezen még nem gondolkodtam. Szóval, az én drágám kitalálta, hogy ha már úgyis otthon vagyok és semmi dolgom, hát akkor épp itt az ideje kitakarítani a lakást. Ennyivel igazán beszállhatok a család létfenntartásába, hiszen ők meg eltartanak.

Azt látni kellett volna, hogy örült saját magának, hogy neki mily remek, frappáns ötletek bukkannak elő az agyhelyének mondott, tátongó szakadékból. Szerintem nem kell részleteznem, szerény személyemet mennyire töltötte el boldogság eme elképzelésre. Ezáltal előre el volt rendelve a sorsom az egész nyárra. El tudjátok képzelni, milyen az, amikor az ember szülei elmennek dolgozni, és nem elköszönnek a hőn szeretett gyermektől, hanem az utolsó mondat, ami kicsúszik a szájukon, az így hangzik:

– Mire hazaérünk, meg kéne csinálni a nagytakarítást.

Remek, már csak ez hiányzott. Azt ugye nem kell mondanom, hogy az első pár nap mindenbe belekötött, mikor hazaért. De azért engem sem kellett félteni, ez a kis idő elég volt arra, hogy kitapasztaljam, a lakás mely felületei azok, melyek kegyes szívéhez igen közel állnak. Mit tehettem mást, mint már csak azokat a részeket takarítani, melyeket előnyben részesített.

Ez így már nem sok időt vett igénybe, és mivel emberi kapcsolatokkal nem igazán büszkélkedhettem, próbáltam saját magam elszórakoztatni. Így a nap többi részét olvasással, zenehallgatással töltöttem. Igaz, nem sokszor, de ennek is meglett az eredménye. Néha apám változtatott a körbenézési technikáján, csak úgy, a változatosság kedvéért. Ennek az lett a következménye, hogy büntetést kaptam. Nem is akármilyet. Megint életbe léptette agyának ama részét, mely a tippeket tartalmazta. Annyiból állt a szerinte méltán megérdemelt büntetés, hogy közölte, másnapra csillogjon-villogjon a lakás. Összességében számomra is logikus, ha valamit nem csinál meg a kedves gyermek, azt be kell, hogy pótolja.

Ezen a nyáron költöztek el Gézáék. Ez nagyon mélyen érintett. És nemcsak a könyveik miatt, hanem azért is, mert tényleg nagyon kedvesek, aranyosak voltak velem. A szívembe zártam őket. A költözésük után egyszerűen üresnek és elhagyatottnak éreztem magam. Ismét. Mintha a sors kegyetlen játékot űzött volna velem, és egyes embereket csak azért rendelt volna mellém egy időre, hogy utána ők is eltűnjenek, mint mindenki az addigi életemben. Megint ott tartottam, mint az ismeretségünk előtt, hogy nem maradt senkim és semmim. Kezdtem úgy érezni, hogy átok ül rajtam. Ekkor döntöttem el, hogy innentől kezdve senkit sem engedek magamhoz közel. Próbálok változtatni a viselkedésemen, hogy ne legyek annyira antiszociális, amennyire annak tartanak, de soha senkinek nem engedem meg, hogy beférkőzzön a szívembe, lelkembe. Még egyszer nem.

Talán ezért is gondoltam úgy, keresnem kellene valakit, akin gyakorolhatom ezt az újszerű elképzelésem. Az is eszembe jutott, hogyha ez beválik, akkor majd ezt a tanítási idő alatt is alkalmazhatom. És persze, az sem jelentett hátrányt az illetőnek, ha nem kevés könyvvel rendelkezik. Így esett a választásom, az egyik ismerős család lánygyermekére, aki pont egykorú volt velem. A szüleim barátainak a lányaként tengette mindennapjait, és még egyáltalán nem készült fel érkezésemre. De, mint már oly sokszor, az ilyen apró részletek nem érdekeltek.

Szegény gyermek, úgyszólván nem volt egy észkombájn, ezért szíves örömest kihasználtam a szobájában leledző könyvespolc minden előnyét. És hátrányát. Eszternek hívták az akkor kijelölt

áldozatot, talán még most is így hívják, akin szerettem volna kiélni effajta törekvéseim.

Megesett, hogy feltettem a mi piciny tűzhelyünkre vizet forrni, azzal a szándékkal, hogy most főtt virslit fogok ebédelni. Így esett, hogy amint sikeresen odahelyeztem az első pillantásra szimpatikus lábost a gázra, azzal a lendülettel vettem a cipőm és átmentem ehhez a roppant kedves, aranyos leányzóhoz. Azt azért semmi pénzért nem vallottam volna be, sem neki, sem másnak, hogy a könyvei sokkal szórakoztatóbbak és lelkemhez közel állóbbak, mint ő maga. Hogy nézett volna már ki, ha ezt közöltem volna vele, meg amúgy is, nem kell mindenkinek mindenről tudnia. Épp ezért ezeket a látogatásokat próbáltam minél kevesebb időveszteség nélkül megejteni. Amint átértem, még le sem vetkőztem, már mentem volna a szóban forgó polchoz, hogy végre valahára választhassak egyet a számomra becses kincsként tisztelt könyvek közül. De Isten szeret. Különösen engem.

Alapból nem egy csöndes, kevés szószámmal diskuráló egyént ismerhettem meg Eszter személyében, de aznap még az előző találkozásainkon is túltett. Úgy áradt belőle a mondat, a szó, a betű, mintha az élete múlt volna rajta. Komolyan elgondolkodtam azon, hogy tizenkét évesen én leszek az első, aki beléfojtja a szót. Szó szerint. De mint már írtam, áldott jó szívem van, ezért, és még jó pár okért, melyben közrejátszottak az ő kedves könyvecskéi is, inkább leültem, és jó szokásomhoz híven hallgattam. Ez ment egy ideig, és már nem tudtam, mit is szemlélhetnék meg a szobában, amit eddig még nem láttam vagy ezerszer. Végül köszöntöttem a szoba sarkából nekem nyolc kézzel felém csápoló, apró pókot. Úgy logikáztam, hogyha már a kedves lakók vették a fáradságot és megtanították köszönni, akkor azt illő is viszonozni. Rögtön el is kereszteltem Ritának, bár arról fogalmam sem volt, hogy milyen nemű.

A lényeg, hogy az ismerős hölgyemény épp a „nem tudom, hol tartott” részt ecsetelte, igen élethűre kiszínezve élete apró jelentéktelen történéseit. Nem figyeltem oda, neki az is elég volt, ha néha bólintottam egyet, esetleg elmerészkedtem odáig, hogy kinyögök egyet az „aha”, „hm”, „nem mondod?” tőmondatok közül.

Épp a „hm” megoldást választottam volna, mikor olyan érzésem támadt, hogy valamit elfelejtettem. Valami fontosat.

Szerintem már mindenki érezte úgy, hogy tudta, elfelejtett valami nagyon fontosat, de akárhogy is törte a kis fejecskéjét, nem akart az eszébe jutni. Pár perc után megvilágosodtam, hogy otthon a gázon hagytam azt a bizonyos lábost. Nem tudtam mit tenni, félbe kellett szakítanom szegény Esztike érdekfeszítő monológját, hogy aztán egyik kezemmel megfoghassam a másik lábam, és elkezdhessem az otthonom felé magam után kapkodni. Azt a sprintet, amit akkor produkáltam, egy hosszútávfutó is megirigyelhette volna.

Hát, ami otthon fogadott, azt nem ajánlom egy ellenségemnek sem. Oké, nem hazudok, egy párnak nyugodt, tiszta szívvel, lélekkel merném indítványozni, hogy menjen és ismerkedjen meg vele közelebbről. Ahogy beléptem a bejárati ajtón, egyből megkönnyebbültem, mert még csak a konyhából áradt a füst. A lakás többi része még egyben volt. Még. Hála az égnek. Ezáltal mertem venni a bátorságot, és közelebb merészkedtem a főzési tudományom bemutatását szolgáló tárgyhoz. Gondoltam, azért mégis szemrevételezni kellene, hogy mit sikerült készítenem. Bár igazából már voltak előre látomásaim arra nézve, hogy mit is sikerült tálalnom magamnak ebéd gyanánt. Igaz, ekkor még csak a gyanú árnyéka vetődött fel lelkem legmélyebb zugaiban, hogy aznap nem fogok virslit enni. Aztán pár pillanattal később ez valós ténnyé alakult.

Találtam egy belül teljesen megfeketedett fazekat, aminek az eredeti tartalma eltűnt. Tudom, hogy az anyag nem vész el, csak átalakul, de erre akkor sem számítottam. Ráadásul az a fekete valami majdnem két centi vastagon ragadt oda a lábos falához, és ha ez nem lenne elég, a ragaszkodó típusú nem valami értelmes szerzet volt. Hiába mondogattam neki, hogy nem ott a helye, csak nem akart távozni az addigra már jól megszokott helyéről, így más lehetőséget nem adva számomra, egyszerűen kidobtam a kukába. Életemben nem gondoltam, hogy ilyet is tudok alkotni. Ez az esemény már akkor előrevetítette a mostani főzési tudományom.

Azt a szerencsétlen edényt, melynek meg kellett mutatnom a kukát közelebbről is, azt az én női felmenőm, jó pár hónapon keresztül, igen intenzíven kereste. A pici lánykája meg a nagyon

odaadó hallgatást választotta. Még eszem helyébe sem jutott, hogy bárminemű információval szolgáljak erről az eszközről. Nem kerestem én a bajt.

Ami meg Esztit illeti, vele sem tartottam sokáig a kapcsolatot. Igazából nem találtam benne hibát, csak egy picit. Egy igazán csöppnyit. Egyszerűen nem bírtam hosszú távon elviselni az állandó beszédét, szabályosan fejfájásom lett tőle. Ezért, ahányszor hívott vagy keresett, mindig letagadtattam magam. Egy idő után leesett neki, hogy ennek a szinte még el sem kezdődött, bimbózó kapcsolatnak itt a vége.

Ma is, ahányszor arra vetemedek, hogy gyakoroljam eme csodás szakértelmem, ugyanarra a végkifejletre jutok, amire már akkor is. Mindent, amit lehet, sőt, még azt is, amiről azt hinné az ember, hogy lehetetlen, sikerül roppant egyszerűen, előképzettséget nem igénylő módon leégetnem. Párom már említette, hogy komolyan fontolgatja, hogy ezt a tudományágat – mert szerinte ezt már tudományos szinten művelem – tanítanom kellene. Lehet, hogy nem mond hülyeséget. Ilyen és ehhez hasonló akciókkal megfűszerezve telt el a nyár, hogy szeptemberben újfent belépjen az életembe az iskola.

Lassan elérkezett a tanév kezdete, amiért nem igazán repdestem az örömtől. Most őszintén, mindenki tegye a kezét a szívére, és mondja azt, hogy ő bizony kitörő lelkesedéssel fogadta az ilyen híreket. Hát még a tanévnyitó ünnepélyt! Azt a kimondhatatlanul unalmas, énekléssel, verseléssel egybekötött borzadályt. Ezért nem jártam szeptember első napján és június közepén még az iskola közelében sem. Ha jobban belegondolok, apám sem volt az a szülőire járó típus. Nem abból a fajból származik. Erre a célra tökéletesen megfelelt a felesége.

Ez az időszak, az általános iskola hetedik osztálya, életem legfontosabb történéseinek kezdetét öleli fel. Igazából ekkor kezdődött minden, amire azt mondhatom, nagyban befolyásolta az életem hátralévő részét. Mondhatjuk úgy is, hogy ekkor kezdődtek az igazi problémák.

Abban az évben is lezajlott a tanévnyitó ünnepély, persze csak és kizárólag személyem jelenléte nélkül. Gondolom, nem okozott nagyon nagy csalódást, illetve kellemetlenséget senkinek sem becses személyem távolléte. Elkezdődött az első tanítási nap, amit

kelletlenül, de már kénytelen voltam megtisztelni. Jó szokás szerint osztályfőnöki órával kezdtünk.

Pár szót ejtenék itt a minket épp akkor felvilágosítani kívánó tanerőről.

Az emberi fajba tartozó, a nyolcvan és a halál közt leledző nőnemű lényként tudnám jellemezni. Életkora mégsem gátolta abban, hogy minden egyes nap, kékkel kihúzott szemhéjjal és valami pirosnak álmodott rúzzsal jelenjen meg a kedves növendékei előtt. A gyönyörűen kimázolt szemét egy legalább negyven dioptriás szemüveg mögé rejtette. Az előbb a szájának említett vékony vonalat, mely nem mindig az orra és az álla közt helyezkedett el, állandóan arra használta, hogy kenyeret rágcsáljon. Pont úgy, mint egy kisegér. Rág, beszél, rág, rág, beszél, és kezdődött elölről. Akik értenek egy kicsit a zene műfajához, kész ritmust tudtak volna belőle farigcsálni. Dallamos, ütemes, tini lányok ezreinek szívét megdobogtató slágergyanús dalt. A ruházata külön szót érdemel, mivel kivételes tehetséggel megáldott ember lévén, mindent magára aggatott, ami még a véletlen folytán sem illet egymáshoz. Ez jelentett egy kopott, pamut, testhez simuló világoskék nadrágot, ehhez egy télen-nyáron használatos neonzöld garbót, és ne felejtsük el a lábbelit sem, mely egy papucs gyanánt funkcionáló sportcipőnek nevezett valami volt. Ez volt ő, a mi erkölcsi tartásunkért, szorgalmunkért, tisztességünkért és tisztaságunkért felelős személy.

A példaképünk tökéletes felhozatala. Legalábbis ilyen gondolatok jutottak eszébe saját magáról.

Miután így kiveséztem szegény tanerőnket, már tényleg rátérek a lényegre. Első tanítási órán, a mi kedves deáknevelőnk, fejét büszkén felszegve bejelentette, hogy mivel oly szép eredményt értünk el tavaly, ezért kiérdemeltük az erdei iskolát, mint egy kihagyhatatlan lehetőséget. Egy teljes hét valahol a világ végén, valami eldugott faluban. Emellett sok jó híre van még ezzel kapcsolatban, melyet velünk is megosztana. Ezt megengedtük számára, így rögvest neki is állt sorolni. Az első és legfontosabb közlendője az volt, hogy nemcsak a mi társaságunk vett részt ezen a kiránduláson, hanem az egész évfolyam. Itt már sejtettem, hogy ezt mi nem kiérdemeltük, hanem mindenféleképpen mentünk volna, függetlenül az előző évi teljesítményünktől.

A következő szenzációs újsága számunkra az volt, hogy azért ne felejtsük el a csomagjaink közé pakolni a matek-, fizika-, kémiafelszerelést is, mert nem véletlenül hívják erdei iskolának. A sort követő meglepetése, hogy már négy nap múlva, pénteken indulhatunk is erre a kis pihenőre.

Talán ekkor gondoltam rá először, hogy valahogy, valamilyen formában, de el kellene kezdenem beilleszkedni. Az jutott eszembe, hogy ez a kis kiruccanás pont jó alkalom erre. Ehhez adott egy kis önbizalmat az Eszterrel történt próbálkozásom. Arra gondoltam, hogy az volt a gyakorlás, amit ekkor majd kamatoztatni fogok. Persze, nem mindig minden úgy alakul, ahogy azt az ember előre eltervezi. Főleg nálam nem. Mindenre gondoltam, csak arra nem, ami ezután következett.

Eljött az indulás napja. Nem különbusszal mentünk, hanem kijelöltek egy találkozóhelyet, és onnan vonatoztunk a helyszínig. Miután leszálltunk, egy kellemes, majdnem egyórás sétát tehettünk a szerintük számunkra idilli környezetben. Nyáron, százhúsz fokban, egy erdő ösvényén, több tíz kilós csomagokat vonszolva magunk után sétálgattunk a tábor felé. A legtöbb lány szoknyát viselt, valamilyen magas sarkú szandállal. Ez oknál fogva ezek a nőnemű egyedek nem sétáltak, hanem végig bukdácsoltak az ösvényen. Nem egy el is esett közülük, és szempilla-rebegtetve próbálták a kiválasztott fiút rávenni arra, hogy segítsen nekik. Hasztalan. A hímek ezeket a lányokat kinevették, és ha tehették, még meg is kukkolták. A bogarak, szúnyogok sem tettek valami jó hatást a lelkivilágunkra. Egész úton mást sem lehetett hallani, csak azt, hogy ki mennyire tudja magát megcsapkodni.

A fáradtságtól izzadtan, kimerülten érkeztünk meg a nekünk szálláshelyként szolgáló létesítmény kapujához. Innen már csak ötven métert gyalogoltunk a végcélunkhoz.

Nem valami nagy területet foglalt el az egész, tele fás, bokros résszel. Már első ránézésre is igen szimpatikusnak tűnt, már annál fogva is, ha elgondolta az ember, hogy az éjszakát nem épp alvásra szántuk. Erről persze nem számoltunk be a minket kísérő tanerőnek. Az egész tábort kerítés vette körül, a központi épület előtt igényesen kialakított, padokkal felszerelt, szalonnasütésre alkalmas részt találtunk. A tanárok erre a helyre vezényeltek minket. Persze, egyből

megkezdődött a harc a padokon lévő szabad helyekért. A fiúk voltak oly merészek, és kitúrták a gyengébbik nem képviselőit.

Ezt azért már a női tanerő sem nézte tétlenül, rögvest aktiválták magukat és rendet teremtettek. Megvárták, míg elcsöndesedünk, és nekiálltak kiosztani az alvóhelyként szolgáló faházakat.

Azt, hogy ki melyikbe kerül, igen kreatívan oldották meg. Szerintük. Két zsákot vettek elő, egyet a lányoknak, egyet meg a fiúknak fenntartva. A szövetek különböző színű kis lapocskákat rejtettek. Mindenkinek oda kellett mennie, és húznia egyet. Ez alapján osztottak be minket. Roppant boldog voltam, mikor kiderült, hogy az osztályomból egy lánnyal sem sikerült egy házikóba kerülnöm.

Magát a faházat kétemeletesnek szánt, igen szűk élőhelynek tudnám titulálni. Az alsó szinten kétemeletes ágy, míg a felsőn három matrac kapott helyett. Fürdővel és mellékhelyiséggel nem találkoztunk, ennek okáért a lányok közt kezdte felütni a fejét a tömeghisztéria. Sosem voltam egy szóvivő alkat, de gondoltam, mielőtt beállok az őrjöngők sorába, azért mégis megérdeklődőm az illetékesektől, hogy most hányadán is állunk. Mint kiderült, ez az objektum is létezik. Igaz, egy kicsit távolabb lévő bungalóban kapott helyet. Nagyon megnyugtató érzés kerített hatalmába, hogy egyáltalán van. Vittem is a hírt a többieknek. Hát, eme új információ is vegyes fogadtatásra talált. A tanárok úgy vélték, hogy örüljünk ennek a ténynek, és ne hisztizzünk, hogy pár száz métert sétálnunk kell.

Istenem, hova kerültem! Az egyik oldalon a sok hisztis liba, míg a másikon a bőszen magyarázó tanító. Komolyan mondom, ekkor azért igen elgondolkoztam, és feltettem magamnak a kérdést, hogy jó helyre kerültem-e, és biztos, hogy akarom-e én ezt.

Míg a többiek még mindig a mellékhelyiség problémája miatt sápítoztak, megragadtam az alkalmat, hogy a legszimpatikusabb ágyat megkaparintsam. Ez a bejárattól jobb kézre esett, az egyik emeletes ágy felső részén. Fogtam a csomagomat, és még mielőtt bárki is beelőzhetett volna, felpattantam. Elővettem táskámból a walkmant és bedugtam a fülembe, mert nem bírtam hallgatni azt a ricsajt, melyet a velem egy házba került lányok produkáltak.

Hallgattam a kedvenc számom, a dallamra pedig dudorásztam. Azt hittem, hogy ezt a műveletet halkan csinálom, ezért igen meglepődtem, mikor hangos kacajokat hallottam magam alól. Először dühös voltam, mert nem hittem el, hogy még mindig ugyanaz a téma, és ebből kifolyólag nem hallom kedvenc együttesem. Le is vettem a fejemről a fejhallgatót, és lekukkantottam az alattam elterülő világra. Meglepetésemre már nem siránkozó libák kerültek a szemem elé, hanem a röhögéstől görcsbe rándult lányokat láttam. Értetlenkedve szemléltem a körülvevő világot, nem értettem belőle semmit. Úgy éreztem, hogy rossz helyre csöppentem. Nagyon rossz helyre.

Néha egy-egy mondatnak indult hangfoszlányt sikerült elkapnom. Kiderült, hogy ezek rajtam, meg a gyönyörűséges hangomon nevetgéltek ilyen jóízűen. Megsértődtem ezen, és le akartam mászni a létrán, hogy köztük átlépve, felsőbbrendűségem kimutatva, szó nélkül távozzak az épületből. Az első lépcsőfokkal még nem lett volna bajom, de leledzett alatta még vagy három, és úgy tűnt, ez már túl sok az én két lábamnak. Mint már oly sokszor, most is, egyik lábam összeveszett a másikkal, és gyorsabban, mint azt reméltem, földet értem. Találkozásom a padlóval még nagyobb hangzavart váltott ki, mint a kellemesen mélabús hangocskám. Három lány szemében is láttam, hogy sírt a nevetéstől.

Felálltam, és most már testrészeimre odafigyelve, kisétáltam az ajtón, hogy egy kis levegőt szívjak, meg keressek valami alkalmas helyet arra, hogy elássam magam, mert ezek után eszem ágába se jutott, hogy visszamenjek közéjük. Engem ne nevessen ki senki! Csak mentem, amerre láttam, és nem érdekelt senki és semmi. Legszívesebben kirohantam volna a világból, hogy soha többet ne kelljen a szemükbe néznem. Mindig is szerettem egyedül lenni, és akkor is igen jólesett. Élveztem a természetet. Elértem egy füves részre, a szélén egy fa árnyékába lefeküdtem, és a felhőket bámultam.

Mindig is szerettem a fellegeket nézni, ahogy légies alakjukkal szinte tovaszállnak.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el, talán még el is aludtam a nagy bambulásban. Kis idő múltán azt vettem észre, hogy nem vagyok egyedül. Tőlem egy karnyújtásnyira feküdt valaki. Nem láttam vagy

hallottam, hogy mikor jött és telepedett le mellém. Felé fordítottam a fejem, és személyében felismertem az egyik lakótársam. Hirtelen azt sem tudtam, hogy mit gondoljak. Haragudjak vagy szégyenkeznem kéne-e. Nagyon zavarban éreztem magam. Vártam, hátha megszólal, de nem tette, csak úgy, mint én előtte, nézte a felhőket. Így feküdtünk, csendben, egyetértésben, egymás mellett jó pár percig. Aztán, mint aki nem bírja tovább, hozzám szólt:

– Meddig akarod a sértődöttet játszani?

– Tévedésben élsz, nem sértődtem meg, csak friss levegőre vágytam.

– Aha, én is ezt mondanám. – És gúnyos mosolyra húzta száját.

– Mit akarsz? – szaladt ki a számon az első kérdés, ami az eszembe jutott. Nem épp kedves mondat, de soha az életben nem tartoztam a barátságos emberek közé, és akkor sem hazudtoltam meg önmagam.

– Azt, hogy gyere vissza.

– Minek, hogy legyen kin röhögni? Kösz, inkább kihagyom.

– Ugyan már! Képzeld el fordított esetben, hogy például én esek le a létráról. Te nem nevettél volna?

Azt hiszem, ez volt az a pont, amikor igazat kellett neki adnom. Biztos nekem is mosolyra húzódtak volna arcizmaim. És közben az is jólesett, hogy utánam jött, és megpróbált vigasztalni. Fordított esetben csak rántottam volna egyet a vállamon, és elkönyveltem volna egy nagyképű nőszemélynek.

Szó nélkül felálltam, leporoltam ruhám, és szemeim rászegezve megálltam mellette, várva arra, hogy ő is ugyanígy cselekedjen. Némaságba burkolózva adtam meg magam neki.

Feltápászkodott ő is, és egy sóhaj keretében szóra nyitotta száját.

– Amúgy a nevem Enikő, de mindenki csak Dittának szólít. Ez amolyan becenév.

– Lili, és mindenki így szólít.

Elmosolyodott, és szó nélkül elindult visszafelé a faházunkhoz. Csöndben követtem, bár azért féltem, hogy amikor belépek, még mindig rajtam fog röhögni mindenki. A szép hangomon, meg a bemutatott esési képességemen. De mikor benyitottam az ajtón, nem történt semmi. Mindenki a saját táskájával foglalatoskodott. Erről az esetről több szó nem esett.

Attól a naptól kezdve, az egész tábor ideje alatt Dittával elválaszthatatlanok lettünk. Mindenhova együtt mentünk, és mindent együtt csináltunk. Bemutatott a barátnőinek, így már láttam esélyt arra, hogy előbb-utóbb sikerül majd beilleszkednem.

A táborban, úgy éreztem, egy picit sikerült szocializálódnom ebben a vegyes társaságban. Dittának köszönhetően már tudtam beszélgetni, vagy amikor olyan témát érintettünk, akkor hallgatni. Ilyen témakörbe esett a szex is. Mai napig nem tudom, mennyi igaz abból, amit akkor a lányok elmondtak, de ledöbbenve hallgattam, hogy szinte mindegyikük tapasztaltabb volt nálam. Ez nem kicsit megrázó élményt nyújtott. Amikor rám került a sor, hazudtam. Egy jó nagyot. Pici fejecskémben ez az egész úgy jelent meg, hogy ez is egy módja annak, hogy jobban elfogadjanak, befogadjanak. E beszélgetések során felmerültek a mi kedves, aranyos nevelőink is, mint témakör. Mindenkinek a tarsolyában létezett egy jó, vicces vagy bármilyen sztorija valamelyikükről. Az egyik leányzó nem félt azt állítani, hogy egy bizonyos tanárember részegen ment be órát tartani. Ezt nem csak én, de szinte mindenki elképedve hallgatta.

Eljött a hazafelé út. Most először vonatoztunk, és utána ismerkedtünk meg a tömegközlekedés egyéb csodáival. Az állomásra anyám jött ki értem. Na, nem azért, hogy segítsen cipekedni, az ilyen távol állt már akkor is az ő kis törékeny alkatától. Nem egyedül jött, elkísérte az egyik osztálytársam anyukája, így élvezhettem az ő jelenlétüket is, bár az egész villamos szinte a táborból hazafelé igyekvő diákokból és szüleikből állt.

Az újdonsült barátnőm, Ditta, meg amilyen hülye, hangosan kezdte mesélni, hogy mi történt a táborban, és milyen pletykákat hallott. Ebbe beletartozott az is, hogy egyes pedagógusok ittas állapotban tartottak előadást.

Úgy, ahogyan én, anyám is elhűlve hallgatta az elbeszélését. Már akkor éreztem, hogy ennek ugyan nem lesz jó vége. Nagyon nem. De igazából nem tudtam mit kezdeni a dologgal, mert ahhoz túl messze állt tőlem, hogy bokán rúgjam, belecsípjek, vagy valahogyan jelezzem számára, hogy tegyen lakatot a szájára. Az édesanyja is tágra nyílt szemmel, és még nagyobbra nőtt füllel kísérte figyelemmel az édes gyermek előadását. Nem hiszem, hogy az

anyukája eme tevékenységéért utóbb megdicsérte volna. Bár, ki tudja, minden megeshet.

Az utazás alatt valahogy sikerült elszakadnunk a fent említett társaságtól, ekkor a lelkemnek oly drága anyuci felhívta figyelmem, hogy otthon ajándék vár rám. Rögtön érdeklődtem is eme kiléte, mibenléte felől. Persze, nem mondta el. Szerinte az ajándék azért ajándék, hogy meglepetést okozzon. Soha nem szerettem a meglepetéseket az okból kifolyólag, hogy azokra várni kell. Márpedig szerény személyem nem szeret semmi ilyen, és ehhez hasonló tevékenységet. Nem a legtürelmesebb lelki beállítottságú ember lévén, a várakozás, mint fogalom, nem igazán tett jót már akkor sem az idegrendszerem egyes részeinek. Pontosabban arra a területre hatott ki nagyon intenzíven, mely a nyugalmamat hivatott szolgálni. Életemben talán ekkor esett meg velem először, hogy vágytam arra, hogy minél előbb érkezzek meg a lakhelyemnek mondott őrültek házába.

Szívem mélyén azt reméltem, hogy a már rég áhított görkorcsolyát kapom meg, apám mindennemű tiltakozása ellenére. Mint kifejtette, ez az eszköz számtalan veszélyt hordoz magában, hát akkor képzeljem el, ha felveszem a két bal lábamra. Ezt akkor és ott kikértem magamnak. Kérem szépen, nekem nincs két bal tipegőm! Az igaz, hogy néha az egyik szereti keresztezni a másikat. A másik indok, amiért szerintem ez az eszköz nem is veszélyes a testi épségemre nézve az, hogy a biciklit is megkaptam, pedig az sem gyerekjáték ám. Azzal sem csináltam semmi galibát, azon kívül, hogy hetente kellett szerelni, meg néha egyes emberektől bocsánatot kérni, hogy nem szándékosan mentem neki – az illető szerint – nagyon értékes tárgyaknak. Meg amúgy is, nem az én hibám, hogy egyesek rossz helyre álltak. Így érvelve azért reménykedtem benne, hogyha a kerékpárral már ilyen jól boldogulok, akkor jöhet a következő fokozat.

Sajnos, nagyon nagyot kellett csalódnom. Amint beléptünk az ajtón, megálltam az előszobában, és ott, ahol voltam, ledobtam minden cuccom. Nagy hévvel indultam felfedezni az egész lakást, hogy most már fényt derítsek erre a rejtélyre. Pici szívem már akkor sem bírta a stresszhatásokat. Amikor az egész kéglit – kivéve a szobámat – végigpásztáztam szememmel, kezemmel, mind az öt

érzékszervemmel, és nem találtam semmi olyan dolgot, mely nem a hajlék része lett volna, igencsak elgondolkodtam azon, hogy ezek el akarnak tenni láb alól. És legálisan!

Az én drága szüleim meg nem tettek mást, mint mosolygó tekintettel követték minden testrészem mozdulatát. Azt hitték, hogy ez milyen jó játék. Végül is, nézőpont kérdése, mert amíg ők nagyon jól szórakoztak rajtam, addig engem megölt a kíváncsiság. Aztán feladva minden reményem, hogy bárminemű szuvenír vár rám, csüggedve somfordáltam vissza az előszobában hagyott dolgaimért. Lehajoltam értük, felemeltem és elballagtam a saját kis rezidenciámba. Ahogy beléptem a szobaajtómon, megtaláltam azt, amit már legalább húsz perce kerestem. Gyerekek, szerintem ti még nem éltetek meg akkora csalódást, mint személyem akkor. Hát, mit kaptam, na, mit? Egy komódot.

Amikor megláttam, nem kellett lepakolnom a cuccaimat a földre, mert a hitetlenkedéstől maguktól potyogtak ki a padlószőnyegre. Nem is tudom, hogy ott, akkor, abban a pillanatban mit is gondoltam, de mindenkit biztosíthatok róla, hogy semmi szépet és jót. Egy fából készült, teljesen sötétbarna színnel lefestett és lakkozott szekrény tárult a szemem elé. Felül bordázott, lehajtható résszel, alatta három kisebb fiók, majd az alatt még három kihúzható ruhatároló foglalta el méltán megérdemelt helyét.

A döbbenettől kicsit a mozgásom is lelassult, így emlékeimben úgy él a következő kép, mintha lassított felvételen látnám akkori önmagam. Lassan, nagyon lassan hátrafelé fordultam és láttam, amint szüleim fülig érő szájjal álltak az ajtóban, ezzel a menekülés lehetőségét is kizárva. Nem tudtam, hogy mihez kezdhettem volna, így álmosolyt erőltetve arcizmaimra, megköszöntem nekik a felettébb oda nem illő, szinte az egész bejáratot elfoglaló valamit, amit voltak szívesek a szobámnak nevezett objektumban elhelyezni. Arcukról hirtelen lehervadt a mosoly, és átvette helyét az értetlenkedés. Még nem is kapiskálták, hogy ugyan most nekem mi is lehet a bajom.

De komolyan, egyszerűen nem értettem a dolgot, az észjárásukat, miszerint nekem mért is lenne szükségem egy ilyenre. Már azért sem, mert a hajlékom egyik falát teljesen beborította a szekrénysor, amiben annyi hely leledzett, hogy szerintem a fél osztályt el tudtam

volna benne szállásolni, ha arról lett volna szó. De ezt ugye nem mondhattam, hiszen ők jót akartak, és ha mást nem, de legalább az akaratot tiszteletben kellett tartanom. De hogy ennyire ne ismerjenek?

Szegény komód, melyet újként vásároltak az öregek, legalább a hasznomra vált valamiben: nemegyszer lett kitéve apró dühromaim viharának.

8. Egyedül

Az a komód. Igen, az. A mai napig emlékszem rá, hogy miután megkaptam, és a szüleim kettesben hagytak vele, akárhogy nézegettem, kerülgettem, egyszerűen nem tudtam megbarátkozni vele. Nem ment, pedig mindenre esküszöm, ami szent, meg arra is, ami nem, hogy próbálkoztam. Valahogy nem illett sem hozzám, sem a szobámhoz. Már maga a színe sem tetszett, a sötétbarna sose szerepelt a kedvenceim között.

Egy ideig még furcsán méregettem, és törtem kicsi fejem azon, hogy jutott a felmenőim eszébe ez a lehetetlennek tűnő ajándék. Tényleg ennyire nem ismernének? Bár, ezt a tényt már előtte is sejtettem, de akkor ott ez bizonyosságot nyert. Ez az állapot jó pár napig eltartott. A legvége az lett, hogy kénytelen voltam elfogadni új lakótársam jelenlétét. Azért, nem adtam magam egykönnyen.

Egy szép nap világosság gyúlt elmémbe, hogy ezt a tárgyat nem csak és kizárólag a rendeltetése szerint lehet használni. Így szoktam rá arra a tevékenységre, hogy ahányszor csak találkoztam vele, mindig belerúgtam egyet. Csak azért, hogy érezze azt, amit én: fáj a jelenléte. Egy kis idő múltán erről is le kellett szoknom, mivel minden ilyen akció után nagyon, de nagyon érzékennyé vált az éppen erre a cselekvésre használt lábacskám. Ezután, már csak akkor éltem eme kényszeremmel, mikor dühös voltam.

Hazaérkezésem másnapján kipakoltam a bőröndből, és jó gyermekhez híven, mindent a padlóra dobáltam, amit jó anyám felnyalábolt, és elvitte, hogy ő azt kimossa. Hiába mondtam neki, szükségtelen a dolog, hisz’ egy picit több ruhát csomagoltam az útra, mint amennyit használtam. Nem igazán győztem meg. Mit gondolok, hogy majd az egy hete nem használt ruha magától tiszta lesz? Ráhagytam a dolgot. Ha neki az a szíve vágya, hát akkor mosson.

Elérkezett a vasárnap este, és izgatottan bújtam ágyamba, mert arra gondoltam, hogy a táborban lefektettem az elkövetkezendő idők boldogságának alapjait. Talán, most változott egy picit a hozzáállás a személyemet illetően. Alig aludtam valamit, egész éjjel csak forgolódtam, és kergettem a hiú álmokat.

Hétfő reggel – talán életemben először – boldogan vágtam neki az iskolába vezető útnak. Igaz, egy picit szédültem, de úgy gondoltam ez biztos az izgatottságom eredménye. Gondolataimat lekötötte az újrakezdés lehetősége, hogy talán végre sikerül beilleszkednem az iskolai életbe, és nem csak mint egy kívülálló figyelem az eseményeket. Ha akkor tudom azt, amit most, nem vagyok benne biztos, hogy oly vidám lettem volna azon a reggelen.

Beérkezve a suliba legelőször új barátnőmet kerestem meg. Jó idő lévén, a reggeli gyülekezőt az udvaron tartották. Mint mindig, aznap is, az udvaron egy fa árnyékában tartózkodott. Szokásához híven sok baráttal, iskolatárssal vette körül magát. Ekkor igen megcsappant az önbizalmam, és azon tépelődtem, hogy odamerjek-e menni. Attól függetlenül, hogy a társaságban látásból már ismertem pár személyt, még mindig nagyon féltem az elutasítástól. Így jó pár méterre tőlük megálltam, és csak néztem őket. Nem kellett sokáig várnom, mire Ditta észrevett, és két kezével hatfelé kalimpálva jelezte, hogy köztük a helyem.

– Szia, Lili, bemutatlak pár barátomnak! – kiabált nekem úgy, hogy még az is meghallotta, aki nem akarta.

Körbenéztem az udvaron, és nem kellett csalódnom, szinte mindenki engem bámult. Megindultam a társaság felé, rimánkodva a Mindenhatóhoz, hogy lehetőleg most az egyszer ne akadjon össze a kezem a lábammal. Mint már oly sokszor, megint előkerült az a híresen nagy szerencsém, mely sosem létezett. Pár lépés után a vállamról elkezdett lecsúszni a táska pántja, mely épp elég időre elvonta a figyelmem ahhoz, hogy az egyik lábam keresztezze a másikat. Azért még idejében kapcsoltam a lehetséges végkimenetelt illetően, és két kezemet segítségül hívva próbáltam az egyensúlyomat megtartani. A kellemes őszi idő ellenére, sikerült a füves részen egy műkorcsolyázókat megszégyenítő lépéssorozatot bemutatnom. Bár igazából ezt a mutatványt betudhattam volna egy műrepülő érdekes landolásának is. Nem mondom, hogy nem nevettek rajtam, mert akkor hazudnék. Ditta megsajnált, odasétált hozzám, majd lehajolt és felsegített. Ruhámat leporolva, immár a legrosszabbon túlesve, kimérten sétáltam oda hozzájuk.

– Sziasztok! – köszöntem az ott állóknak. Igaz, elég halkan tettem, mert a pár perccel azelőtti tudásom bemutatása még elevenen élt

emlékeimben. És nem csak az enyémben.

– Szia! Te mindig így közlekedsz? – jött a legelső kérdés, egy kék szemű, szőke hajú lánytól.

– Nem mindig, csak általában.

– Jaj, lányok, hagyjátok már! Van érdekesebb is, azon kívül, hogy Lila előszeretettel elesik a saját lábában. Szokjatok hozzá! Amúgy is, híreim vannak! Képzeljétek, a táborban az egyik tanár, pontosabban Lila osztályfőnöke, minden este tökrészegre itta magát. Igaz, Lila? Te is láttad, ott voltál!

Remek, nem tudtam, mi hiányzott az addigi életemből. Nem elég, hogy a legelső megjelenésem alkalmából jól leégettem magam, még a téma is mellbevágó. Mintha ráéreztem volna, hogy ez nem marad annyiban. Komolyan elgondolkodtam azon, hogy felcsapok boszorkánynak. Ennyi előérzettel, sejtéssel a hátam mögött, melyeket azokban az időkben produkáltam, és szinte mindegyik valóra is vált, simán bevettek volna maguk közé.

A hétvége folyamán megfordult a fejemben, hogy amit Ditta, a villamoson oly nagyon hangoztatott, arról talán beszélnem kellene vele. Így már esélyem sem volt. Már csak abban reménykedhettem, hogy ennyiben hagyja az egészet, és túllép a dolgon. De nem így történt.

Emellett a kérdésére sem tudtam igazán válaszolni. Nem azért, mert nem akartam, de nem szerettem volna sem őt, sem magamat bajba keverni.

– Hát én nem tudom – jött a határozott felelet tőlem.

– Mit nem tudsz, hiszen te mondtad, tőled tudom!

Erre a mondatára már válaszolni sem tudtam, annyira elképedtem. Az állam keresgéltem a mélyebben tanyázó szinteken, hangom a torkomon akadt. Annak is örültem, hogy egyáltalán lélegezni képes voltam. Csak néztem rá kikerekedett szemekkel, mert tisztában voltam vele, hogy ilyen mondat, sőt, még utalás sem hagyta el apró ajkam. Gyorsan pörögtek fejemben a gondolatok, hogy mitévő legyek.

Két lehetőség létezett számomra. Az első, hogy ellentmondok neki, és fuccs a szép terveknek, hiú reményeknek.

A második, hogy csendben maradok, és reménykedem, hogy nem vívom ki magam ellen a sorsot. Az utóbbit választottam.

A csengő jelezte számunkra, hogy most már ideje az osztályunkhoz csatlakozni. Ahányan voltunk, annyi felé széledtünk. Az órák közti összes szünetben új barátnőm megkeresett, megfogta a karom, és maga után húzott végig az egész iskolán. Mindenkinek elújságolta az előbb fent említett hírt. Ugyanabban a formátumban, mint az aznap reggeli gyülekezőnél. Már akkor éreztem, hogy ez így nem lesz jó. Nagyon nem.

A nap folyamán percről percre, óráról órára egyre rosszabbul éreztem magam. Kezdődött a reggeli szédüléssel, amit a nyugtalanságomnak tudtam be. Nemsokára újabb tünetet produkáltam. Csillagokat láttam. De szó szerint. Eleinte abban a tévhitben éltem, hogy hallucinálok, csak azt nem tudtam, hogy mitől, hiszen nem ittam, ettem semmit. Legalábbis semmi olyat, aminek az lett volna a következménye. Vagy mégis, csak nem emlékeztem rá? Nálam minden megeshetett.

Rengeteg apró, szürke csillag körözött a fejem körül. Számomra elég érdekesnek tűnt, hogy nem szabályos köröket írtak le, hanem olyat, amit az ember lát a tévében. Igaz, azok madarak szoktak lenni, nem csillagok, de a részleteken ne ragadjunk le. Szóval, elég érdekes formákat tudtam volna rajzolni, ha fogok egy ceruzát, ráparancsolok a szürke követőimre, hogy álljanak már meg egy pillanatra. De mivel ilyet nem tettem, ezek a kis fejem gravitációs pályájához csapódott égitestek csak forogtak körülöttem. Mondhatnám, hogy kapkodtam a fejem, de ilyet sem mertem tenni. Így is a fél, sőt, talán az egész iskola, egy bunkó idiótának tartott, nem szerettem volna erre még jobban rájátszani.

A harmadik szünetben érzékeltem a következő érdekes dolgot. Már ami a fejemet illeti. Olyan kótyagos, bódult lettem. Ekkor támadt a gyanúm, hogy valami nagyon nem stimmel. Ditta ebből semmit nem vett észre, mert próbáltam normálisan viselkedni. Persze, csak annyira, amennyire az tőlem telhetett. Már nem érdekelt, hogy kinek és mit mond, csak azért rimánkodtam, hogy mielőbb egy padhoz jussak, és le tudjak ülni.

A negyedik óra elejére jutottam el addig a pontig, hogy itt valami komolyabb dolog állhat a háttérben, mert nem hogy javult, hanem egyre romlott a fejem körüli helyzet. Úgy éreztem, ideje szólnom egy

érett, felelősségteljes, felnőtt embernek. Meg is találtam ezt a személyt, az osztályfőnököm személyében.

Soha nem tartoztam a kedvencei közé, így félve, de minden bátorságom latba vetve megkerestem. Sokáig a folyosókat jártam, tekingettem hol jobbra, majd balra, hátha megpillantom. Semmi rá emlékeztető dologgal nem találtam szemben magam. Pedig még a vitrinekben elhelyezkedő, az iskolánk által nyert díjak közé is bekukucskáltam, megnézegettem a folyosókra kiaggatott összes rajzot, kipróbáltam a tanári szoba előtt lévő díványt. De semmi. Eltűnt a föld színéről. Gondoltam, a legegyszerűbb az, ha már úgyis vele lesz óránk, hogy megvárom a tanteremnél, és óra előtt elkapom.

Ez az ötletem bevált. A becsengetés előtt néhány perccel megjelent. A szokásos napi öltözékében, a világoskék nadrágjában, neonzöld garbójában lengte körbe aurája az enyémet. Az egyik kezében egy kenyérdarabkát, míg a másikban az osztálynaplót tartotta. Nem teketóriáztam, egész egyszerűen elé álltam. És lebénultam. Egy szót nem tudtam mondani, csak két kék szememmel néztem rá, hátha megáldotta a sors a gondolatolvasással. Sajnos ilyen képességekkel nem rendelkezett. Pedig hogy örültem volna neki. Jó pár pillanatig csak álltunk és szemeztünk. Ha nem e körülmények közt követjük el ezt a tettünket, talán egyesek olyat képzeltek volna, ami nem létezett. Végül drága tanerőnk unt rá arra a felemelő élményre, hogy hosszabb ideig nézhetett kék szemembe, megfejtve annak titkait.

– Mondani akarsz valamit? – kérdezte mogorván.

Már akkor sem a kedvességéről ismertük.

– Nem vagyok jól – nyögtem ki.

Kezét a homlokomra helyezte, és hőmérőset játszott. Tapintása hideg érzést keltett bensőmben, miközben az ő tenyerén a nyirkosság jeleit véltem felfedezni. Egy döglött, nyálkás hal jutott róla az eszembe. Testem megrázkódott érintése nyomán. Már a tudattól rosszul voltam, hogy valaki hozzám ér. Soha nem szerettem, ha tapiznak. Hülye rigolya, tudom, de ez van.

Egy perc múlva úgy rántotta el a kezét, mintha kettőhúszas áram rázta volna meg. Ha megkérdezi, biztos tájékoztatom, hogy az

érintése számomra sem jelentett akkora élményt, mint ahogy azt ő képzelte. De nem kérdezte.

– Nem vagy lázas, mehetsz órára – közölte a tényt, és már lépett is oldalra kettőt, hogy kikerülve elérje úti célját.

– De…

– De? – kérdezett vissza, miközben szemöldökét a szemüvege fölé emelve, kérdőn tekintett rám. Nem értette a problémám mibenlétét.

– Nem vagyok jól – jött az újabb bizonyítékom arra nézve, hogy aznap engem haza kell engednie.

– Tudom. Már mondtad – jelentette ki olyan hangsúllyal, mintha ölni készülne. Ezt nemcsak a hangjából hallottam, vagy szeméből olvastam ki, hanem lénye minden apró mozdulata ezt közvetítette felém. De gondoltam, nem hagyom annyiban a dolgot, mert igenis rosszul éreztem magam.

– De… Olyan bódult vagyok.

– Te mindig az vagy – szólalt meg teljes közönnyel a hangjában.

Ez a mondat fájt. Még akkor is, ha történetesen ez néha igaznak bizonyult. Akármennyire is nem voltam jól, már ekkor tudtam, hogy vesztett ügyért harcolok. Csak lehajtottam a fejem, egy mélyet sóhajtottam, és arrébb álltam, hogy az orrom előtt meglengetve az osztálynaplót tovább lebeghessen a terem felé. Pár lépés megtétele után megállt, hátrafordult, és megtisztelt még egy utolsó mondattal:

– De azért egy feleletet kivívtál magadnak – mosolygott rám.

Legalábbis próbált, mert az inkább egy vicsorításra hasonlított. Mire feleszméltem, már sehol sem láttam. Ideje lett számomra is, hogy továbbálljak, ha nem akartam, hogy elkéssem az órájáról. Pont jókor indultam a terem felé, mert abban a pillanatban megszólalt az óra kezdetét jelző csengő. Táskámat a földről felemelve, közben a kezemmel a mellettem lévő falnak támaszkodva próbáltam nem összeesni. Az sem emelt lelki boldogságomon, hogy előre tudtam, a következő negyvenöt percben életem egyik legrosszabb élményére számíthatok. Az osztályfőnökömről bármi elmondható, csak az nem, hogy szeretett viccelődni. Így annak biztos tudatában léptem a terembe, hogy kár is leülni, mert pár perc és szólítani fog. Nem kellett csalódnom.

Ahogy meghallottam a csengőt, besétáltam a terembe egészen a padomig. Táskámat letettem az asztal széléhez, és vigyázzállást mímelve vártam, míg a hetes jelent. Addigra már annyira szédültem, hogy a pad szélébe kellett kapaszkodnom egy kis támogatás reményében. Amint a hetes megtette a kötelességét, leültem a székre, és elkezdtem kipakolni a felszerelést. Még a végére sem jutottam ennek a tevékenységemnek, mikor meghallottam a nevem. Először azt hittem, hogy csak szórakozik. Nemrég szóltam, hogy nem érzem jól magam, erre még ki is hívott felelni. Remek, már csak az hiányzott aznapra a lelki üdvösségemhez.

Lassan, komótosan sétáltam a vesztőhelyem felé. Úgy, mint aki nem lát, nem hall. Nem érdekelt semmi, csak az, hogy minél előbb otthon lehessek. Bár, ilyet nem sűrűn kívántam, de akkor, ott igen. Kiértem, és a tábla előtt megálltam, majd néztem ezt a felettébb kedves és jószívű tanerőt. Láttam, hogy mozog a szája, de nem hallottam, nem értettem, hogy mit is akar tőlem. Valamit biztos, mert járt a szája. Csak néztem rá, és reménykedtem, hogy nemsokára vége. Nem kellett sokat várnom, az ő türelme előbb elfogyott, mint az én hallgatási képességem. Azért, azt nem hagyhatta ki, hogy ne alázzon meg.

– Annyi logikád van, akár egy döglött halnak! Pedig nekem elhiheted, hogy annak nem sok van. Ülj le, egyes – vicsorgott rám, mialatt a naplóba véste az említett érdemjegyet.

Ez lett életem leggyorsabb, legfájdalmasabb és legmegalázóbb felelésének rövid története.

Szóval, miután egy árva szót nem szóltam, nagyon kreatívan ő azt szűrte le, hogy nincs logikám. Persze, értem én. Vagy mégsem… Végül is erre mit mondhattam volna? Semmit. Szédelegve indultam a helyem felé. Az sem zaklatta fel lelki világom, hogy ezt a jegyet hogyan is fogom otthon kimagyarázni. Már ez sem érdekelt. Ez után csak arra vágytam, hogy vége legyen a napnak, ami nagyon lassan akart teljesülni. Aztán a végén csak eljött az az idő is, mikor búcsút inthettem az iskolának, és hazafelé indulhattam.

Az idő előrehaladtával sem szűntek meg a tüneteim. Minél előbb haza szerettem volna érni, így ahogy csak tudtam, megszaporáztam lépteim. Azért arra szakítottam időt, hogy a kirakatokban megnézegessem a tükörképem. Na, nem azért, mert olyan szép

lennék, csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy az alapjáraton nem kicsi fejem nem lett-e nagyobb. Nagy bánatomra ilyen nem történt, pedig akkor legalább látható nyoma lett volna annak, hogy beteg vagyok. Így azon kezdtem el tanakodni, hogy nem agyi eredetű-e a bajom.

Hazaérkeztem, ahol az egész családomat otthon találtam. Apám, jó szokásához híven, egyetlen kérdéssel köszöntött:

– Hányast kaptál?

– Nem kaptam jegyet, de nem érzem jól magam – hazudtam és panaszkodtam egyszerre.

– Judit! Beteg a gyerek, vidd el az orvoshoz! – kiabálta élete párjának. Az ő részéről, a problémát ezzel letudta.

Anyám, mit tehetett volna, egyből ugrott is a kis jegyzetfüzete mellé, hogy megnézze, mikor is rendel a doki. Nem kellett sokat várnom, pont időben voltunk, így még aznap délután megtudtam, mi is az a rejtélyes betegség, melynek tünetei kiütköztek rajtam.

A váróban sokan voltak előttünk, így elég időt kaptam a gondolkodásra. Lehet, nem kellett volna. Egyre idegesebb lettem, mert az a tévképzetem, hogy az agyammal lenne baj, minduntalan ott motoszkált a fejemben. Mire szólítottak minket, addigra a képzeletem játszott bús dallamot arról, hogy milyen is egy elmegyógyintézet.

Ahogy beléptünk, a nővérke rögtön magára öltötte azt a kedves műmosolyt, melyet minden utálandó kis- és nagygyermek felé megeresztett. Az orvos meg sem szólalt, sőt, felénk sem nézett. Fejét lehajtva nagyon tanulmányozott valami papírt. Az biztos fontosabb szerepet töltött be az életében, és amúgy is ott ült vele szemben a két óriási lökhárítóval megáldott szakképzett személyzet. Magam sem értettem, hogy akkor ő mit is keresett ott. Tovább nem jutottam a gondolatmenetben, mert anyámat megszólította ez az igen aranyos asszisztens:

– Mi a probléma?

– A lányomnak fáj a feje, szédül, és azt mondja, hogy olyan bódult – sorolta női szülőegyedem a tőlem hallott tüneteket.

Ekkor már a doktor bácsin is az érdeklődés halvány szikráját véltem felfedezni. Fejét felemelte, egy mély sóhaj kíséretében felállt az asztaltól, odasétált hozzám, és belenézett a szemembe. Nem

hiszem, hogy valami különlegeset látott, hiszen pár pillanat múlva már arrébb is állt.

– Vedd le a felsőd! – utasított, miközben háttal nekem a szekrényben kotorászott.

Már a saját testi épsége végett is nagyon reméltem, hogy nem tűt keresett, hogy injekciót adjon. Engem ne szurkáljon senki, még akkor sem, ha az elvileg a javamat szolgálja. Ennek a gondolatomnak nem adtam hangot, hanem engedelmes gyermekhez híven, elkezdtem levenni a pulóverem.

Amikor felém fordult, megkönnyebbülten láttam, hogy amit a kezében tart, egyáltalán nem hasonlít semmi hosszúkás, szúrásra alkalmas eszközre.

A tárgy kinézetéből rögtön rájöttem, hogy vérnyomást fog mérni. Így is történt. Karomra felhúzta a szövetet, és már pumpálta is a kezében lévő kis gumit. Nem mondom, hogy nem fájt, de még mindig jobban esett, mintha tényleg egy szurival lepett volna meg. Amikor befejezte a pumpálást, a mellém letett kis műszerre tapadt a tekintete. Minél tovább nézte, annál fehérebb lett az arca. Ahogy leolvasta az eredményt, megint érdemesnek tartott arra, hogy szóljon hozzám:

– Te még élsz? – kérdezte kikerekedett szemekkel, majd a fejét csóválva visszasétált az asztalához, és írogatni kezdett.

Anyám odajött mellém, és rám nézett. Gondolom, meg akart bizonyosodni róla, hogy még mindig a szabályos helyen és ütemben veszem a levegőt. Amikor ez kétségtelenné vált számára, odafordult a dokihoz, és már szólásra nyitotta a száját, de az orvos megelőzte:

– A lányának egy picit alacsony a vérnyomása. Ez okozza a tüneteket. Írok fel gyógyszert, ami elég keserű. A héten tartsa otthon, míg rendeződik a dolog. Ha nem biztos, hogy sikerül beadnia neki, akkor kipróbálhatja a hagyományosabb terápiát is.

– És mi lenne az? – csapott le anyám a lehetőségre.

– Minden reggel itasson meg vele egy kis pohár vörösbort vagy kávét – közölte az orvos teljes lelki nyugalommal.

Szülőanyám arcát nézve hitetlenkedést és döbbenetet láttam. Nem is rejtette el kételyeit.

– De doktor úr! Vörösbort, kávét egy ennyi idős gyereknek?

– Kedves asszonyom, mondtam, maga választ: gyógyszer, bor, kávé. A lehetőségek itt kimerültek – tárta szét a karját.

– Adja azt a receptet, be fogja venni, erről kezeskedem! – erősködött szülőm.

Szerény személyem meg csak állt és nézett erre a két felnőttre, és próbáltam leszűrni, hogy az a beszélgetés rám nézve mit is jelent. Egyet biztosan, azon a héten pihenés és legfőképp nyugalmam lesz. Ennek nagyon megörültem, annál is inkább, mert ha beteg voltam, akkor csak feküdnöm kellett, így semmi balhé nem kerekedhetett. Ami meg anyámat illeti, amint a kezébe kapta a papírokat, megfogta a karom, és húzott is kifelé. Hátra sem nézett.

A rendelőből kiérve megnyugodhattam, hogy az agyammal minden stimmel, úgy működik, ahogy az elő van írva.

A gyógyszerből napi háromszor negyven cseppet kellett egy kis pohár vízbe tenni, és azt meginni. Már az első próbálkozás kudarcba fulladt, mivel borzalmas ízétől a hányinger kerülgetett. A szüleim bármit mondhattak, tehettek, kilátásba helyezhettek, nem voltam hajlandó bevenni. Így maradt számukra az utolsó remény, a kávé. Na, ez sem tartozott a leányálmaim netovábbja kategóriába. Azért még mindig jobban megbarátkoztam vele, mint a hivatalos orvossággal. Azóta, ez nálam már kényszer lett, egyszerűen függő vagyok. Megesett, hogy valaki azt mondta, az ereimben is kávé folyik. Ez így igaz, nem tagadom. Bár, van egy olyan gyanúm, hogy a szervezetem már immunis rá. Ennyi év távlatából elég érdekes belegondolni, hogy mi történik, ha akkor a szüleim nem a kávét, hanem a bort választják, mint alternatív gyógymódot. Lehet, most nem kávéfüggő lennék, hanem…

A leckét Anita, az egyik új osztálytársam hozta. Abban az évben került az osztályunkba, és az anyukája szerette volna, ha az ő pici leánya barátokat szerez, így gyermeke helyett vállalta ezt a feladatot. Igaz, teljesíteni már Anitának kellett, de mit törődött Kati néni ilyen apróságokkal. Mindennap meglátogatott, és becsületesen hozta a tanulnivalót. Ahogy elment, ugyanolyan becsületesen félre is tettem, és úgy bagóztam rá, ahogy azt illik. Inkább arra koncentráltam, hogy amit a táborban elkezdtem, azt hogyan is tudnám folytatni. Úgy éreztem, hogy ez a mindennap meglátogat-dolog még egy lépéssel közelebb visz majd a célomhoz, ezért ahogy

lediktálta a leckét, egyből más témára tereltem a szót. Megpróbáltam a lehetetlent: beszélgetni valakivel. Ment is, több-kevesebb sikerrel. Első témakörként az iskolát hoztam fel, de mivel ilyenkor egyik pillanatról a másikra megkukult szegény, hanyagoltam az ilyesfajta érdeklődési kört. Nem mondhatnám, hogy némának született az új osztálytársam, mert abban a pillanatban szószátyár lett, amint a zene került előtérbe. Akkor meg már azért fájt a fejem, mert annyit beszélt, hogy teljesen elzsibbadtam tőle. Miután elment, kísérletet tettem rá, hogy kipihenjem az aznapi fáradalmakat. Így ment kerek öt napon keresztül. Ez idő alatt sikerült egy picit megismernem, és kellemeset csalódtam benne. Nem csúfolt ki, nem nézett rám úgy, mintha a Marsról jöttem volna. Elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Ezzel belopta magát a pici szívembe.

A végén már az sem zavart annyira, hogy olyan sokat beszélt, mert örültem, hogy végre találtam még egy személyt, akivel újabb barátságot köthetek.

Végül, csak eljött a következő hétfő, mikor már frissen, üdén és jókedvvel sétáltam az iskola felé, abban a tudatban, hogy immár két barátnőm is van. Olyan érzésem támadt, mintha hirtelen minden megszépült volna. Élettelinek, boldognak éreztem magam, az egész világ megtelt színekkel, hangokkal, vidámsággal. Minél közelebb kerültem a sulihoz, annál jobban hatalmasodott el rajtam egyfajta izgalom. Szabályosan vártam azt a pillanatot, mikor átlépem a nevelde ajtaját. Megszaporáztam a lépteim, hogy minél előbb elérjem úti célomat.

Ahogy átléptem a küszöböt, szememmel újdonsült barátnőimet kezdtem el keresni. Tekintetem körbehordoztam a folyosón, és habár egyikőjüket sem láttam, nem csüggedtem. Gondoltam, elővesszem jólneveltségemet, és megkérdem az egyik osztálytársam, hogy merre leledzenek egyes egyének. De erre már nem kerülhetett sor, mivel a szemem megakadt az egyik fiútársamon, aki éppen felém nézett, miközben bal kezét ökölbe szorítva, bokszolt a jobb tenyerébe. Először nem tudtam mire vélni az agresszió ezt a fajta megnyilvánulását. Azzal sem voltam tisztában, hogy ez akkor ott konkrétan nekem szólt-e, vagy sem. Rögtön körbenéztem, és döbbentem kellett megállapítanom, hogy szinte senki nincs a közelemben, mindenki elhúzódott mellőlem. Ekkor esett le, hogy

bizony az a fiú nekem tett megjegyzést arra nézve, hogy szíve mélyén milyen bánásmódban részesítene. Egyszerűen nem értettem a dolgot. Jó, addig sem voltunk puszipajtások ezzel az egyénnel, de megverni még nem akart. Eddig.

Úgy látszott, akkor akadt egy kihívóm, ráadásul az erősebbik nemből. A gyomromon valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzés vett erőt, mely egyre jobban szorított, és nem eresztett egészen addig, míg egyetlen pontba sűrűsödve gombóccá nem alakult, és a felszínre nem akart törni. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy még véletlenül se történjék meg. Ehhez még hozzájárult, hogy belső remegés vett rajtam erőt, mely testem egyetlen porcikáját sem hagyta ki. Álltam egyhelyben, és remegtem, akár a téli kocsonya. Eltelt pár másodperc, mire észbe kaptam. Nem hagyhattam, hogy a rólam kialakult képet egy szempillantás alatt tönkretegyem.

Összeszedtem minden bátorságomat, és egész egyszerűen elsétáltam mellette. Még mindig nem voltam biztos abban, hogy épp velem lett volna problémája. Bár az a tény, hogy mindenki elhúzódott mellőlem, nem épp ezt a teóriámat támasztotta alá.

Ahogy haladtam, hogy minél előbb megtaláljam két barátnőmet, mindenhol lenéző, sajnálkozó vagy épp dühös tekintetekkel találtam szembe magam. Ekkorra már tényleg kíváncsi lettem, hogy mi a helyzet. Tudtommal nem tettem olyat, amivel ezt érdemeltem volna.

A folyosó végén lekanyarodtam balra, hogy az udvarra menjek, hátha ott találkozom velük. Ahogy kiléptem a friss levegőre, egyszeriben megkönnyebbültem. Azonban ez az érzés sem tartott sokáig. Elhűlve tapasztaltam, hogy mint az épületben, úgy a gyülekezőhely felé tartva is ugyanazokkal a tekintetetekkel találkozom. Mintha aznap mindenki és minden ellenem szövetkezett volna. Próbáltam nem odafigyelni erre a jelenségre, és inkább arra koncentrálni, hogy megtaláljam Dittát és Anitát.

Az udvaron rögtön azt a helyet céloztam meg, ahol Ditta és barátai a legtöbb idejüket töltötték, az egyik nagy fa árnyékában. Elindultam feléjük abban a reményben, hogy az azelőtti pár perc csak a képzeletem szüleménye. Sajnos, vagy épp nem sajnos, de rá kellett jönnöm, hogy nem képzelődtem. Úgy, ahogy aznap az iskolában mindenhol, az ő köreikben is ugyanabban a fogadtatásban részesültem. Mielőtt odaértem volna, Ditta elkezdte jobbra-balra

ingatni a fejét, ezzel jelezve számomra, hogy nem kívánatos személy vagyok. Pár lépésre tőlük megálltam egy pillanatra, majd irányt változtattam, és az osztályomnak fenntartott hely felé igyekeztem. Megálltam a sorvégén, és vártam a fejleményeket, hogy valaki felvilágosítson arról, mi történt, amiért szinte az egész iskolában közutálat tárgyává léptem elő. De senki nem szólt hozzám. A legtöbben a kérdő tekintetem láttán elfordultak, és egész egyszerűen levegőnek néztek. Nemsokára megérkezett a másik várva várt személy, Anita. Megállt mellettem, de a köszönésen kívül ő sem szólt hozzám. Azt hiszem, akkor adtam fel azt a tervem, hogy megfejtsem a talányt. Gondoltam, előbb vagy utóbb csak elmondják nekem is, hogy mi a fészkes fene bajuk van.

Nem sokat kellett várnom rá, de a magyarázatot nem köszöntem meg, az biztos. Aznap a harmadik óránkat az osztályfőnökünkkel töltöttük. Elvileg matematikával kellett volna foglalkoznunk, ehelyett ő jobbnak látta, ha azt hallgatjuk végig, hogy az ő törékeny lelkivilágát hogyan törte össze egy bizonyos diákja, személy szerint én. Ekkor már nem egy, hanem rengeteg kérdőjel keringett a fejemben, gyönyörű ellipszispályát leírva. A válaszokat ott, azon az órán megkaptam.

Eszerint a táborban szerény személyem olyan téves információkkal látta el az ott tartózkodókat, miszerint ő alkoholista. Kerek negyvenöt percen át becsmérelt, pocskondiázott, uszította ellenem a társaimat. Azt is elmesélte, hogy szerinte milyen bánásmódot érdemel egy ilyen velejéig romlott, züllött élőlény. És köszönjem meg neki, hogy egyáltalán élőlénynek nevezett, mert a korunk miatt nem szeretett volna jobban belemenni abba, hogy minek gondol engem.

Meg sem védhettem magam, nemhogy felháborodásomnak, dühömnek hangot adhattam volna. Nem hagyott rá időt, mert csak mondta és mondta a véleményét, és azt, hogy ennek még lesznek következményei, mert ő nem hagyja annyiban a dolgot. Szó szerint nem tudnám felidézni, hogy mit mondott, de a lekezelő stílusra, ahogy rólam beszélt, mintha valami eltaposandó féreg lennék, arra tisztán emlékszem.

Ültem a padban, és az járt a fejemben, hogy legyen már vége, csöngessenek ki. Szívem mélyén elhallgattattam volna. Örökre.

Tudtam, hogy nem tehetem, hát beletörődve sorsomba, próbáltam fejem lehajtva, szememmel a padomat fixírozva, mintha valami érdekes lenne ott, minél jobban összehúzni magam. Bíztam abban, hogy ezt oly jól sikerült kiviteleznem, hogy az osztálytársaim sem látnak. Néha azért felpillantottam, hogy megbizonyosodjak erről. Ekkor dühös pillantásokkal, gúnyos mosolyokkal találkoztam. Rögtön visszahajtottam fejem, és hallgattam tovább, amint a tanárnőm tovább mondja a magáét.

Közben az is szöget ütött a fejemben, hogy ehhez mit szólnak majd a szüleim. Ha valahonnan hírét vennék ennek a felbolydulásnak, nem hiszem, hogy megsimogatnák a fejem, megdicsérnének, hogy mily rendkívüli, okos kislányt sikerült létrehozniuk. Ebből a szempontból azt láttam a legkézenfekvőbbnek, hogy otthon nem újságolom el a nagy hírt. Mit is mondhattam volna nekik?

Mindenesetre elképzeltem a jelenetet, ahogy belépek az ajtón, és örömittasan előadom, hogy figyeljenek, mert mondandóm lenne számukra. Nem, nem kell ijedezni, semmi extrém dologról nincs szó, csak lehet, hogy kicsapnak. Oda se neki, ne is törődjenek vele, nem olyan nagy ügy ez, mással is megesett már. Az biztos, hogy nem tettem volna zsebre ennek a két mondatnak a következményét. Már csak azért sem, mert a szüleim apró orvosi hibával élték az életüket: nem értették a szarkazmust. Gondolataimnak a csengő vetett véget, így kénytelen voltam visszatérni a valóságba.

A lehető leggyorsabban szerettem volna kiszabadulni a teremből. Mielőtt erre sor kerülhetett, tanárnőm felszólított, hogy sétáljak hozzá, mert írna pár sort a szüleimnek. Így meghiúsult az ötletem, hogy őket nem keverem bele. Amint a kezembe kaptam az ellenőrzőm, már viharzottam is kifelé. Nem érdekelt, hogy merre, hova, csak az lebegett a szemem előtt, hogy senkivel se találkozzak. Egyedül akartam lenni, hogy az elmúlt eseményeket csendes magányomban át tudjam gondolni.

Első utam a mosdóba vezetett, a budi fedelét lehajtottam, és arra ültem. Lábam felhúztam, fejem a térdemre hajtottam, és próbáltam magamhoz térni. Az egész olyan volt, mintha egy rossz rémálomba csöppentem volna, és hiába akartam, nem tudtam felébredni. Pár perc elteltével mégis rá kellett jönnöm, hogy ez maga a valóság.

Még mindig nem voltam képes napirendre térni az aznap történtek felett. Úgy éreztem, hogy ami velem történt, az lehetetlen, hiszen semmit nem tettem, amivel ezt érdemeltem volna. Arról sem volt fogalmam, hogyan keveredtem ebbe az egészbe.

Jogtalanul gyanúsítottak meg olyannal, amit nem követtem el. És senkihez sem fordulhattam segítségért. Kihez is mehettem volna? Akkorra már nem maradt senkim. Csak az zakatolt a fejemben, hogy most mi legyen, de nem jutottam egyről a kettőre. Nem találtam megoldást erre a helyzetre, egész egyszerűen leblokkoltam. Eddig bármi történt, valahogy mindig kivágtam magam, még a legelvetemültebb szituációkból is. De akkor, ott, mintha minden és mindenki összeesküdött volna ellenem, és nem láttam kiutat.

Abba még belegondolni sem mertem, hogy ezért otthon mit fogok kapni. A tehetetlenség érzése fojtogatott. Hiába vettem levegőt, mintha az nem jutott volna le a tüdőmig. Fulladoztam, a mellkasom szorított, és nem tudtam, mit tehetnék, hogy megszüntessem. A saját visszafojtott könnyeim nyeldestem, mert tisztában voltam azzal, hogy a sírással nem oldok meg semmit. Nem akartam semmit és senkit, csak szép csendben elmúlni. Mintha soha nem is léteztem volna. Akkor azt hittem, hogy soha senkinek sem hiányoznék, hogy mindig minden az én hibám, és a világnak tennék szívességet azzal, ha csak egyszerűen megszűnnék létezni. Már nem akartam élni, már nem érdekelt a beilleszkedés, a család, a jegyek. Semmi sem. Csak annyit szerettem volna, ha mindenki békén hagyna. Örökre.

Elmerültem az önsajnálat legmélyebb bugyraiban. Mindenben csalódtam, amiben addig hittem, ami még erőt adott a folytatáshoz, ahhoz hogy minden egyes reggel felkeljek és végigcsináljam azt a napot. Csak azt a napot, nem többet, csak egyetlen árva napot. Akkor, ott a mellékhelységben eltört bennem valami. Valami, ami arra késztetett, hogy éljek, küzdjek, harcoljak önmagamért. Lelki romjaimon üldögélve, elméláztam az addigi életemen, és azt kívántam bárcsak cserélhetnék Ricsivel. Önsajnálatom közepette még arra sem lettem figyelmes, hogy már egy ideje valaki kopogtat és szólongat. A hangjából megismertem Anitát. Nem vágytam senki társaságára, ezért hoztam szokásos formám, és lényegre törően megkértem, hogy ne foglalkozzon velem, van nekem elég bajom rajta kívül is.

– Hagyj békén! – kiabáltam neki.

– Ahogy gondolod – hallottam a választ, majd azt, ahogy az ajtó becsukódik.

Aznap már nem mentem be az órákra, és a legkisebb bajom is nagyobb volt annál, minthogy az érdekeljen, ezért hány igazolatlannal tüntetnek ki. Az utolsó óra után vártam egy picit, mert még igen élénken élt emlékezetemben a reggeli fenyegetés. Amikor úgy gondoltam, hogy már minden osztálytársam elhagyta az iskolát, vettem a táskám és elindultam hazafelé. Ahogy kiértem a kapun, meglepetéssel kellett szembesülnöm. A fél osztály az iskola végénél állt és várt. Nem kellett nagyokosnak lenni ahhoz, hogy kitaláljam, mire és legfőképp kire várakoznak. Amennyire csak tudtam, feltűnésmentesen elindultam a másik irányba. Abban a hitben éltem, hogy ezt a kis magánakciómat senki sem vette észre. Tévedtem. Alig tettem meg pár lépést, már hallottam is, hogy az egyik kedves játszópajtásom kiszúrt.

– Hé, ott van! Gyertek, kapjuk el!

Abban a pillanatban, ahogy ez a mondat elhangzott, tíz fiú kezdett el felém rohanni. Nem kergettem hiú álmokat, hogy esetleg az oly kecses járásom, bájos modorom vette le őket a lábukról, és azért iramodtak utánam, hátha kicsikarnak tőlem egy esetleges randit. Tisztában voltam a helyzetemmel, és azzal, hogy ha nem szedem a lábam, akkor el leszek kalapálva. De nagyon. Akkor megszegtem drága édesapám első és talán legfontosabb szabályát, hogy bármi történik is, ne fuss el, mert az szégyen, inkább vállald a tetteid következményeit. Ezt igazán szép és megható gondolatnak tekintettem. Addig. Mégis be kellett látnom, hogy rendkívüli estekben, mint az akkori, igen hasznos tud lenni, ha az ember egy picit gyorsabban igyekszik az otthona felé. Persze ez alól kivétel, ha ez a bizonyos ember sok szép kék és zöld folttal szeretne gyarapodni. Nekem ehhez a legkevésbé sem fűlt a fogam. Arra nem hiszem, hogy külön ki kellene térnem, hogy életemben nem értem olyan gyorsan haza, mint aznap. Rekordot döntöttem.

Arra már nem emlékszem, hogy mikor és hol sikerült elhagynom legújabb rajongótáborom, mert az eszembe se jutott, hogy hátranézzek. Egyedül azzal foglalkoztam, hogy minél gyorsabban kapkodjam a lábam. Azért a hazaérkezést is szerettem volna még

egy picit elodázni, de abban a szituációban, érthető okokból ez kivitelezhetetlené vált. Csak akkor éreztem magam biztonságban, mikor a kulcsommal a kaput nyitva átléptem a lépcsőház küszöbét.

Pár pillanat erejéig megálltam, és kifújtam magam, illetve lelkileg felkészültem a következő csatára, amit meg kellett vívnom. A hátam nekitámasztottam a falnak, és csak kapkodtam az éltető levegőt. Közben azon agyaltam, hogy otthon mit mondok a szüleimnek. Mármint azt tudtam, hogy mit mondok, csak azt nem, hogyan teszem. Mert ugyebár, nem mindegy a tálalás. Akárhogy is törtem pici fejem, egy centivel sem kerültem közelebb a megoldáshoz. Lesz, ami lesz alapon indultam el a bejárati ajtónk felé. Kezem már a kilincset érintette, mikor az eszembe jutott, hogy talán nem válna hátrányomra, ha egy kis segítséget kérnék az égiektől. Nem mintha addig oly sok segítő kéz kapkodott volna utánam, de nem szerettem volna kihagyni egyetlen apró reményfoszlányt sem. Bal kezem a kilincsen tartottam, míg a jobbal keresztet vetettem, miközben az orrom alatt elmormoltam egy imát. Legalábbis mertem remélni, hogy mindent úgy tettem, ahogy azt kell, mert egy teljesen ateista családban ilyenre nem tanítják az embert. Ezután, már isteni segítséggel felfegyverkezve léptem be a lakásba.

Anyám a konyhában ügyködött valamin, míg apám a nappaliban ülve bámult valami idegesítően hangos, lőjük halomra egymást, értelmetlen filmet. Mivel eszméletlenül bátor emberke voltam már akkor is, minél halkabban próbáltam eljutni a saját kis szentélyemig. Persze, próbálkozni lehet, de mint a legtöbb alkalommal, ez akkor sem vált be. Mintha a felmenőimnek valami különleges tehetségük lett volna arra nézve, hogy a gyermekük mikor ér haza. Abban a szent minutumban, ahogy az ajtó becsukódott mögöttem, máris hallottam a már jól ismert első kérdést családunk egyetlen férfi tagjától:

– Hányast kaptál? – és már kapcsolta is ki a tévét, hogy minden figyelmét rám tudja fordítani. Mondom, külön radarrendszert építettek ki, csak és kizárólag az én számomra, hogy ráérezzenek arra, ha történik valami. Miközben felé sétáltam, halkan ugyan, de válaszoltam a feltett kérdésre:

– Nem kaptam jegyet.

– Akkor történt valami? Eléggé nyúzottnak tűnsz.

– Semmi érdekes, csak fáradt vagyok.

– És mitől? Ha jól tudom, és jól tudom, egy hét pihenés után, ma voltál először iskolában. Add ide az ellenőrződ!

Kikotorásztam táskámból az értesítőt, és átnyújtottam neki. Még mindig a kanapén ülve, elvette tőlem, és lassan lapozgatni kezdte. Addig elég nyugodt lelkiállapotot produkáltam, míg az elején tartott, de minél hátrébb merészkedett benne, annál jobban kezdtem idegeskedni. Tényleg csak a csoda segíthetett rajtam.

Apám ritkán kérte el az ellenőrzőm, de akkor minden egyes oldalát tüzetesen átnézte. Többször. Csak azért, nehogy bármit is kihagyjon. Amikor ahhoz az ominózus laphoz ért, még levegőt is elfelejtettem venni, annyira féltem, hogy mit fog hozzá szólni. Igaz, nem kellett jövőbe látónak lennem ahhoz, hogy kitaláljam, milyen reakcióra számíthatok. És nem tévedtem. Olvasás közben jó pár érzelmet véltem felfedezni rajta. Olyan gyorsan száguldottak arcán az érzelmek, akár a gyorsvonat. Kezdve a méregtől, egészen a teljes értetlenségig, míg végül megállapodott a düh fázisában. Így emelte rám tekintettét, és csupán egyetlen kérdés hagyta el cseppnyi száját:

– Mit csináltál?

– Nem tudom.

– Valamit csak alkottál, hogy ki akarnak rúgni!

– Ki… kirúgni? – kérdeztem vissza értetlenül, mert az információ még számomra is újnak hatott.

– Igen. Mi van, te nem tudsz olvasni? Itt áll feketén-fehéren – és nyújtotta felém az ellenőrzöm. Kezembe vettem, és én is elkezdtem olvasni.

Tisztelt Szülők!

Gyermekük a kirúgás szélén áll, ezért kérem, hogy a holnapi nap folyamán, tanítás után, legyenek szívesek befáradni.

Tisztelettel:

A tanárnő

Amint a végére értem, már teljesen megértettem felmenőm érzelemáradatát. Azt viszont nem tudtam eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek. Ahogy jobban megnéztem jó apám arcát, egyből elment a kedvem a nevetéstől. Mivel úgy érezte, hogy ezzel a problémával már nem birkózik meg egyedül, rögtön szólította élete párját.

– Judit! Gyere! Baj van a gyerekkel!

Anyámnak sem kellett több, rögtön a helyszínen termett. Érdeklődő tekintetéből már előre sejtettem szomorú jövőmet.

– Mi az? Mi a baj?

– Tessék, olvasd! Ki akarják rúgni! És ez a szerencsétlen még azt sem tudja, hogy miért! – ordított, miközben kezével felém mutogatott.

A biztonság kedvéért tettem két lépést hátrafelé, hátha megint futnom kell. Aznap már másodjára.

– Várj már egy picit! Hadd olvassam el! – kötözködött anyám.

– Mit olvasod? Most mondtam, hogy mi áll benne! – Felém fordult és folytatta mondandóját, immár nekem címezve: – Bezzeg az én időmben! Amikor ilyennel állítottam haza, a nagyapád olyan maflást adott, hogy berepültem az asztal alá. Onnan kémleltem, hogy kimerjek-e jönni vagy sem. De ezt is megoldotta, mert egy rántással arrébb tolta az asztalt, felszedett a földről, és ott folytatta, ahol abbahagyta. Ráadásul akkora tenyérrel rendelkezett, hogy kétszer körbeérte a fejem.

Anyám letette kezéből az ellenőrzőmet, és ő is teljes figyelmét a férjének szentelte. Egy méterre álltam tőlük, és megszeppenve hallgattam a már vagy ezerszer elmondott történetet. Azt is furcsának találtam, hogy apám nem esett egyből nekem. Akkor úgy gondoltam, hogy léteznek még csodák. Pedig nem csoda történt, csak egy apróság elkerülte a figyelmem. Körbetekintettem a szobán, és akkor megláttam a kanapé lábánál a sörösüveget. Hatalmas kő esett le a szívemről, mert tudtam, hogy nem fog megverni, legfeljebb még órákig hallgathatom a régi történeteit. Arra mindig figyelt, hogyha ivott, akkor soha nem bántotta a családját. Ehelyett szóval tartott mindenkit és mindent, ami a közelébe került. Megesett, hogy fél órán keresztül tartott illemtanórát a gardróbajtónak arról, hogy nem illik csak úgy, minden figyelmeztetés nélkül elé vágni. Emlékképeim sorát a hirtelen beállt csend szakította félbe. Monológját befejezve ismét szülőanyám felé fordult:

– Most mit csináljunk?

– Egyelőre semmit. Holnap bemegyek az iskolába – majd kezembe nyomta az ellenőrzőm, és elindult vissza a konyhába. Olyan érzetet keltett, mintha nem is érdekelné az egész.

Bár hímnemű szülőegyedem sem vette igazán a lelkére a történteteket, mert két perc múltán már megint a filmjét nézte. Én meg álltam ott, mint egy rakás szerencsétlenség. Egészen addig, míg fel nem lettem kérve, hogy álljak már el a tévé elől, mert zavarom a kilátást. Nekem sem kellett kétszer mondani, a földről felvettem a táskám, és elindultam a saját szobám felé.

Másnap az iskolában még mindig közutálat tárgyát képeztem. Két eshetőség valósult meg. Egyesek kerültek, mintha leprás lennék, mások meg, ahogy elsétáltak mellettem, belém rúgtak, meglöktek vagy csak egyszerűen belebokszoltak a vállamba. Egyetlen diák vette a bátorságot, hogy közelebb kerüljön hozzám, és emberi módon bánjon velem: Anita. Amikor megláttam a reggeli gyülekezőnél, eszembe jutott, illene megköszönnöm neki, hogy előtte való nap utánam jött. Igaz, nem akkor terveztem ezt megtenni, mert nem szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni. Vártam egy alkalmas pillanatra, ami be is következett, mikor elindult a lánymosdóba. Utánamentem, és szerencsére egyedül találtam. Megvártam az előtérben. Amikor kijött, hogy kezet mosson, akkor csaptam le rá.

– Szia – köszöntem, nem túl hangosan.

– Jesszus, a szívbajt hozod rám!

– Bocs, nem akartalak megijeszteni, csak meg szerettem volna köszönni.

– Mit? – értetlenkedett.

– Hogy tegnap kijöttél utánam, és próbáltál vigasztalni, meg azt, hogy a múlt héten hoztad a leckét.

– Nem tartozol semmivel. Én is ott voltam a villamoson, és hallottam, hogy nem te voltál, aki annyi szépet és jót mondott kedves tanárnőnkről.

– És ezt mondtad valakinek? – kérdeztem reménykedve.

– Nem. Sajnos nem. Nem hittem, hogy ekkora balhé lesz belőle. Most meg már, azt hiszem, késő. Az egész iskola ettől zeng.

– Azért köszönöm – megfordultam, és el akartam menni, mikor utánam szólt.

– Hova mész, nem vársz meg?

Ezen teljesen ledöbbentem. Eszembe se jutott, hogy ezek után bárki veszi a bátorságot, és a társaságom keresi. Mégis így történt,

és mivel semmi jónak nem voltam az elrontója, megálltam az ajtóban, és megvártam. A mosdóból már együtt léptünk ki a folyósóra. Egészen az óra kezdetéig mellettem maradt, sőt, az első óra elején átcuccolt mellém, és attól kezdve mellettem ült. Nemcsak az órán, de a szünetekben sem hagyott magamra. Amilyen szerencsés csillagzat alatt születtem, személyében egy újabb közlésmániás embert ismertem meg. Ő csak mesélt és mesélt, mindenről és mindenkiről, míg én csendben hallgattam. Még saját magamon is meglepődtem, hogy az állandó fecsegése egyáltalán nem zavart vagy idegesített.

Még aznap, miközben a folyosón sétálgattam legújabb barátnőmmel, újból a szerencse tette magát láthatóvá a számomra. Míg Anita bőszen mesélt a családjáról, előző osztályáról, addig a tömegből kiszúrt magának egy újabb tanerő, aki minket nem is tanított. Ettől függetlenül jogának, sőt, kötelességének érezte, hogy elmondja véleményét rólam, és erről az egész esetről.

A lépcsőn ment felfelé, mikor valami oknál fogva hátranézett, és meglátott. Tekintete megállapodott rajtam, majd nagyon lassan végigmért, olyan tekintettel, mintha egy darab szemét lennék. Ekkor már éreztem, hogy innen nem lesz kiút, mondandóját, ha törik, ha szakad, végig kell hallgatnom. És nem csak nekem. Mindenkinek, aki akkor, ott abban a pillanatban a folyosón tartózkodott.

Nem kellett csalódnom a megérzésemben. Vett egy mély levegőt, és elkezdte mondani azt, amit ő igaznak vélt. Tette mindezt oly módon, hogy abban a pillanatban az arcom a paradicsom színével vetekedett. Ha tehettem volna, a föld alá süllyedek szégyenemben. Megalázott, de nem egyszerű szinten. Nem elég, hogy úgy ordibált, hogy az egész iskola hallotta, hanem ezt még megspékelte nem egy, nem kettő, hanem rengeteg nyomdafestéket nem tűrő kijelentéssel, kifejezéssel is. Káromkodott, akár egy kocsis. Nemcsak mi, hanem mindenki, aki az iskola alsó szintjén tartózkodott, hallotta, amint Evelin néni lehord a sárga földig. Elmondott mindennek, aminek csak lehet, sőt még annak is, aminek még a létezéséről sem tudtam.

A szünetnek vége lett, de ő csak mondta és mondta a magáét. Amikor végre valahára befejezte, mozdulni sem tudtam a döbbenettől. Csak álltam egyhelyben, néztem a földet, és iszonyatosan szégyelltem magam. Ha nem lett volna nézőközönség,

biztosra veszem, hogy a könnyeim is kicsordultak volna. De tartottam magam. Arra gondoltam, hogy csak addig kell kibírnom, amíg mindenki elmegy a környezetemből, csak addig, míg teljesen egyedül nem maradok.

A lelkem ezer darabra tört, és legszívesebben ordítottam volna, hogy ez nem igaz, minden egyes szava hazugság. De nem tettem semmit. Megbénított a düh, a félelem. Továbbra is álltam egy helyben lehajtott fejjel, lelkileg teljesen megsemmisülve, összetörve. Sírtam, de ezek olyan könnyek voltak, melyeket titokban a lelkem ejtett. Talán akkor fogtam fel teljes valójában azt, hogy ez az ügy mekkora horderejűvé vált.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el így, de mire bátorságot merítettem, és körbe mertem nézni, már senki sem állt a környezetemben. Kivéve egyetlen embert, Anitát.

Felemeltem a fejem, és szembetaláltam magam vele. Láttam rajta, hogy mondani szeretne valamit, de még ő is az események hatása alatt állt.

– Jól vagy? – kérdezte, miután valamelyest összeszedte magát.

– Neked nem órán kellene lenned?

– Az most nem fontos. Jól vagy?

– Igen. De ne velem foglalkozz, menj órára, ha nem akarsz egy igazolatlant – próbáltam másfelé terelni a beszélgetés vonalát.

– Biztos, hogy jól vagy? – nézett rám aggódva.

– Jól vagyok, tényleg. Menj órára, én is megyek mindjárt, csak beugrom a mosdóba.

– Ne kísérjelek el? – aggodalmaskodott tovább.

– Köszönöm, de nem kell. Azt hiszem, nagylány vagyok már, és meg tudom oldani egyedül is – majd tettem egy kísérletet, hogy mosolyt erőltessek az arcomra. Valószínűleg nem sikerült a legjobbra az álmosolyom, de nem firtatta tovább a dolgot.

– Rendben, akkor bent találkozunk. De ugye, bejössz?

– Persze, csak kell pár perc egyedüllét.

– Oké – mondta, és elindult a tanterem felé.

Még megvártam, hogy becsukódjon mögötte az ajtó, majd a földről felvettem a táskám, és elindultam kifelé az iskolából. Úgy döntöttem, hogy arra a napra bőven elég volt az a légkör. Nem igazán érdekelt, hogy ezzel a magánakciómmal egy egész nap igazolatlant sikerült

kivívnom magamnak. Csak arra tudtam gondolni, hogy minél előbb elhagyhassam az intézményt. Amint kiértem a kapun, a felszabadultság érzése fogott el. Tudtam, hogy haza nem mehetek, mert ahhoz még túl korán volt, és igazából nem is akartam. Ehelyett kisétáltam a játszótérre. Leültem egy padra, melynek egy diófa adott árnyékot, és néztem, amint a kisgyerekek játszanak a szüleikkel. Egy-egy jelenet láttán mosolyogtam, és elképzeltem, hogy másképp is lehet élni, mint ahogy én teszem. Álmodoztam arról, hogy talán, valamikor régen, az én anyukám is így játszott velem. Bár teljesen tisztában voltam vele, hogy ilyen nem történt, de a lelkemnek, a szívemnek felüdülést jelentett, ha ezt elhitettem magammal. Jó sokáig ültem ott, és csak akkor álltam fel, hogy hazainduljak, mikor a tanítási időnek vége lett. Az sem zavart különösebben, hogy pont aznap kellett anyámnak az osztályfőnököm előtt megjelennie.

9. Váratlan segítség

Anyám, mint az jó szülőhöz illik, bement az iskolába arra az időpontba, melyre osztályfőnököm a színe elé rendelte. Probléma egy szál sem. Igaz, előtte otthon a két felmenőm megvitatta, hogy akkor melyikük légyen az a szerencsés, aki majd jelenlétével megtiszteli a tanárt. Mint minden ilyen és ehhez hasonló sziporkázó vitát, ezt is fater nyerte meg.

Persze, ehhez az is hozzátartozik, hogy a küzdelemben nem egyenlő feltételekkel indultak. Ennek oka visszavezethető legelső, és tán legfontosabb felhevült érzelmi kitörésükre. Történt ugyanis, anno még az általános iskola kezdetén, hogy az első szülői értekezlet helyéről és idejéről vittem haza egy tájékoztatást. Akkor az öregem kerek-perec kijelentette, hogy ő nem hajlandó részt venni egyetlen ilyen jellegű rendezvényen sem. Élete párja bármit csinálhat, akár a feje tetejére is állhat, az a döntésén nem fog változtatni. Nőnemű szülőm hiába kiabált, hisztizett, tett némasági fogadalmat, dacolt a sorssal, a vége az lett, amit már mindketten tudtak az elején: apám még a suli környékére sem fogja a lábát betenni, nemhogy a küszöbét átlépni. Ugyanis nem kíváncsi arra, hogy épp mikor, milyen indokkal kérnek tőle pénzt, mert szerinte csak arról szól az egész. Hogy egész pontos legyek:

– Ezek koldusok, mindig csak kérnek!

Ezzel a felkiáltással nemcsak a csatát, de egy nyolc évig elhúzódó háborút is sikerült megnyernie. A felesége ebbe beletörődött, és többet nem hozta szóba. Egészen addig az ominózus esetig, amit már fentebb említettem. Hogy akkor miért gondolta úgy a muterom, hogy ismét napirendre tűzi a kérdést, arról fogalmam sincs. Valószínűnek tartom, hogy nem szeretett volna egyedül megbirkózni a felmerült kellemetlenséggel. Viszont ez csak az én ötletem, a tényleges okot nem tudom. Már akkor sem értettem, miért kísérletezget egy eleve halott ötlettel, mert ő tudhatta a legjobban, hogy amit a férjura eldöntött, az úgy lesz.

Térjünk vissza oda, ahonnan elkalandoztam. Szóval, anyám bement az osztályfőnökhöz, aki bekísérte őt a kémia szertárba, ahol egy asztal elé állított székre mutatott, és kérte, hogy üljön le.

– Szüksége lesz rá – magyarázta meg.

Ezután minden szívbaj nélkül, apró, ámde őt roppantul zavaró tulajdonságaimat kezdte el felsorolni az előtte megjelent szülőnek. A teljesség igénye nélkül említek párat: hazudós, link, tiszteletlen. Mielőtt rátért volna a szexuális életemre – arra, melyről személy szerint nem tudtam, de ő tisztában volt vele –, megkérte a vendégét, hogy most aztán ne csak üljön, hanem a kezeivel is csináljon valamit, például kapaszkodhatna.

– Nem is tudom, hol kezdjem – vezette fel a témát. – De szomorúan kell közölnöm önnel, hogy a lánya már nem érintetlen.

– Milyen tekintetben? – kérdezte anyám.

– Szexuális téren értem. Néhány tanuló úgy tájékoztatott, hogy Lili már nem szűz. Azért, nem kell kétségbe esni – nézett együttérzően muterre, akit az ájulás környékezett. – Igaz, ez nem megszokott az ő korábban, de nem akkora tragédia ez.

– Nem megszokott? – ismételte megdöbbenve édesanyám. – Nem tragédia?! Akkor mondja meg, mégis mi? – jött meg a hangja.

– Ha úgy nézzük, ez is egy…

– Rendben, értem. Azt hiszem, eleget hallottam – állt fel anyám.

– Lenne még egy apróság – állította meg a tanár.

– Igen? – vonta fel a szemöldökét szülőm.

– Ugye, a lánya tulajdonságai közt említettem egy olyat, mint hazudós.

– Igen, és? – még mindig nem értette muter, hogy mire akar kilyukadni.

– Lili azt a pletykát találta ki, hogy alkoholista vagyok.

– De hát ezt nem kitalálta! – kiáltott fel anyus.

– Ön elhiszi neki ezt a szemenszedett hazugságot? – kelt ki magából az osztályfő.

– Nem ő találta ki, hanem a táborból hazafelé jövet Detti kiabálta a villamoson. Ott voltam, én magam hallottam.

– Vagy úgy! Hát így állunk! Ha nem képes együttműködni, akkor nincs miről beszélnünk! – kiabálta mérgesen.

– Látja, ebben egyetértünk. – Ezzel a végszóval otthagyta a még mindig dühös tanerőt.

Amikor hazaért, levetkőzött, és életében először parancsot adott a férjének, hogy hozzon neki valami szíverősítőt. Miközben azt

kortyolgatta, szóról szóra beszámolt neki az elhangzottakról. Apám meg hitte is, nem is.

A szobámban, az ajtófélfának támaszkodtam, és annak ellenére, hogy anya halkan beszélt, minden egyes szót tisztán értettem. Annyi mindent éreztem egyszerre, hogy azt hittem, a testem apró darabokra robban. Belülről feszített valami, ami ki akart jönni. Tisztán emlékszem, hogy először csak a szokásos félelem kerített hatalmába, aztán jött egy teljesen új érzés. Elkezdtem remegni, amit nem tudtam hova tenni, hiszen erre semmi fizikai okom nem volt. Aztán rájöttem, hogy a düh mardos belülről. Egyszerűen képtelenségnek tartottam minden egyes szót, melyet anyám kiejtett a száján. Már az sem zavart, hogy apám mit fog szólni, mi lesz a reakciója. Hitetlenül álltam az események előtt. Minduntalan azt kérdeztem magamtól, hogy miért, mit tettem, amivel ezt érdemeltem. Az sem fért a fejembe, hogy lehet valaki, főleg egy tanár ennyire naiv, szűk látókörű. Mindent elhitt, amit egyesek meséltek neki. Igen, akkor még azt gondoltam, hogy naiv, de nem telt bele sok idő, és bebizonyította, hogy nem, ő nem naiv, csak gonosz. Pedig elvileg neki kellett volna éretten, megfontoltan viselkednie. Az is meglepetéssel töltött el, hogy mi baja lehetett velem, hiszen akkor már három éve tanított, és elvileg ismernie kellett volna. Igaz, akkor nem gondoltam végig a dolgokat, csak álltam, és kapaszkodtam az ajtókeretbe, nehogy eldőljek. Ez sem hozott menekvést az elkövetkezendőktől.

Ahogy muter egy picit megnyugodott, fater vette át a szerepét, és kezdett el nyugtalankodni. Bár ez így egy picit enyhe kifejezés, inkább úgy mondanám, hogy nem épp a leghalkabban adott hangot véleményének. Azt, hogy pontosan kivel is volt gondja, azt nem igazán értettem, mert az üvöltéséből csak két mondatot hallottam tisztán:

– Ezt nem hiszem el! Hogy tehette?

Persze, egy idő után valamelyest nyugodtabb lett, és mint a család esze, egyben feje is döntést hozott.

– Lili! – kiabált.

– Igen? – kérdeztem cincogó hangon.

– Gyere ide!

Megindultam felé, de azért arra vigyáztam, hogy túl közel ne kerüljek hozzá. Nemcsak azért, mert az érzékeim ezt súgták, hanem akkorra már szert tettem némi tapasztalatra. Ha jót akartam magamnak – és ki az a hülye, aki nem akar jót magának –, akkor észszerűnek tartottam, hogy legalább egy karnyújtásnyi távolság legyen kettőnk közt. Szóval, megérkeztem.

– Mit csináltál? – ordított rám egymás után többször is. Nem lett volna szükséges, elsőre is hallottam jól. Túl jól.

– Semmit.

– Én nem így hallottam! – zengett a hangja.

– Tényleg? – bátorodtam fel egy csöppet, mivel láttam, hogy már kezd megnyugodni.

– Igen. Állítólag már nem vagy szűz – tájékoztatott úgy, mintha épp azt mondta volna, hogy süt a Nap.

– Igen? – tettem úgy, mintha akkor szembesülnék a váddal.

Az öreg meg persze valamit félreérthetett, mert kikerekedett szemmel nézett rám. Még levegőt is elfelejtett venni. Lehet, a hangsúly okozott némi fáziskiesést. Aztán mégiscsak észbe kapott.

– Ezt ismételd meg – szólított fel. – Ha mered – fűzte hozzá halkabban.

– Mit? – értetlenkedtem.

– Hát azt, hogy tényleg nyúlt már ott hozzád fiú, ahova nem kellett volna. Hú… – akadt meg egy pillanatra –, de letekerem a tökét, és jojózni fogok vele, ha megtudom, hogy ki volt az a galád!

– De hát nézz rám! – keltem ki magamból, mert igencsak kezdtem megelégelni a dolgot. – Úgy nézek ki, mint akit bárki is akarna ott piszkálni? – jól kihangsúlyoztam az „ott” szót, hogy ezzel is jelezzem a téma iránti ártatlanságom.

– Feri! – szólalt fel anyám. – Igaza van a lánynak.

– Hogy? – hökkent meg fater.

– Nézz rá, azt sem tudja, hogy mi fán terem ez a dolog – vett védelmébe muter.

– Ne mondj már hülyeségeket, ez nem ránézésre megy! – torkolta le a feleségét. – De tudod, mit? Ez komoly téma. – És körbe-körbe mászkálni kezdett a szobában, miközben magát győzködte. – Igen, az. Ez komoly. Megvan! – Állt meg, és nézett anyámra. – Megfogod a kisasszonyt, és szépen elbaktatsz vele a nőgyógyászhoz.

– De Feri! – állt fel anyus a kanapéról. – Nem gondolod, hogy…

– Nem, nem gondolom – lett hirtelen nyugodt. – Ez a legjobb megoldás. Kizárunk minden tévedést. Te meg, kisasszony – nézett rám, és fenyegetően felemelte az ujját –, jobb lesz, ha meghúzod magad. Most takarodj a szemem elől!

Na, ezt sem kellett kétszer mondania. Próbáltam lassan menni, de a szívem szerint sokkal sürgősebben hagytam volna el a helyszínt.

Eltelt pár nap, és nem történt semmi. Vagyis semmi érdekes, éltem az életem a megszokott módon. Igen ám, de ez az állapot nem tartott sokáig, ugyanis újabb tájékoztató érkezett, amely arról szólt, hogy a következő héten szülői értekezlet lesz, ahol minden szülő részvételére számítanak. Nesze neked, átlagos napok, megint beköszöntött egy mozgalmas időszak.

Komolyan mondom, elhittem, hogy létezik a szerencsétlenség istensége, aki kiszemel magának egy-egy embert, és addig nem nyugszik, míg sírba nem teszi. Túl nagy kérés volt az élettől, hogy egy kis nyugalmam legyen? Hát az.

Az értesítés után apám megint dührohamot kapott, és újból elővette az akkoriban a rögeszméjévé vált nőgyógyász témát. Mintha feltennénk egy lemezt, mely néha elindul, de általánosságban elmondható róla, hogy egyes részeket szeret, mert állandóan ott, azon a ponton akad meg. Na, valahogy fater is így működött. Kitalált valamit, és addig nem szállt le a témáról, míg így vagy úgy, de bebizonyosodott, hogy nem az fog történni, amit ő elképzelt. Így állt hozzá a nődoki-kérdéshez is. Persze, anyámat sem kellett félteni, mert ekkorra már tele lett a puttonya, és az egyik délután kifakadt.

– Ha annyira akarod, akkor vidd el te! – rivallt rá a férjére.

– Én? – kapott a mellkasához ősöm. – Én? – kérdezett vissza hitetlenkedve.

– Igen, te! Te nem szállsz le a témáról. Jó lenne, ha nem csak beszélnél, hanem tennél is valamit.

– Asszony, te sem gondoltad komolyan, hogy elmegyek vele, és végigmozizom, ahogy… Á, ki sem mondom! – arénázott tovább hímnemű felmenőm. – Elviszed, és kész. Nincs apelláta.

Az ilyen és ehhez hasonló viták egyre sűrűbbek lettek, ahogy közeledett a szülői értekezlet. Az egész családban érezni lehetett a

feszültséget. Az alapjában sem nyugodt felmenőim akkor már minden apróságról képesek voltak vérre menő vitákat folytatni. Mégis, a vége az lett, hogy muter megfogja a kezem, és elsétál velem a dokihoz, aki majd jól megnéz. Ott, alul. Minden vágyam ez volt. Alulról levetkőzni, és széttárni a lábam egy vadidegen előtt. Igaz, akkor még fogalmam sem volt arról, hogy is zajlik egy ilyen vizsgálat, de azért volt némi elképzelésem. Egyetlen porcikám sem kívánta, de egy idő után be kellett látnom, hogy anyám makacssága kezdett megtörni.

Aztán eljött az olyannyira nem várt nap és annak délutánja. Hogy ki izgult, félt, idegeskedett többet a várható események miatt, hát azt nehéz lenne megmondani. Mindenesetre annyi elég, hogy aznap úgy rettegtem, hogy minden izmom együtt dermedt meg. Akárhogy is szerettem volna az ezzel kapcsolatos gondolatokat kiűzni a fejemből, egyszerűen nem ment. Minden egyes tanórán, a szünetben, hazafelé is, ezen kattogtam. Hirtelen rengeteg érzés kavargott bennem, és ha ez nem lett volna elég, emellett még arra is figyelnem kellett, hogy mindebből a külvilág ne sejtsen semmit. Nem szeretnék panaszkodni, de talán az volt életem egyik legnehezebb korszaka. Nem elég a tinikor, a tomboló hormonok, ráadásul még olyan dolgokkal is muszáj volt szembenéznem, amik nem igazán hiányoztak.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy akkor ott, életemben először és utoljára, anyám kiállt mellettem. Minden elképzelhető módon próbált megvédeni az engem ért vádaktól, támadásoktól. Egészen furcsának éreztem ezt a hozzáállását, és nem értettem a dolgot. Csak kapkodtam a fejem, hogy akkor most mi van? Ahogy teltek a napok, egyre többször jutott eszembe, hogy talán van egy kis halovány remény, hogy a muter mégis szeret. Igaz, a maga kifacsart módján, de érez irántam valamit. És ez egy teljesen új tapasztalat volt a számomra. Egy idő után reménykedni kezdtem, hogy ez az állapot nemcsak átmeneti, hanem maradandó lesz. Ha azt mondanám, hogy bármi mást is reméltem, akkor hazudnék. Jó, persze ott leledzett az apró, halovány reményfoszlány arra nézve, hogy esetleg a későbbiek folyamán, ez a kapcsolat, majd egyszer az alapja lehet egy normális anya-lánya kapcsolatnak.

Nagyon jól emlékszem arra napra, számomra teljesen olyan, mintha tegnap történt volna. Még az is megmaradt bennem, hogy míg muter a szülői értekezleten tartózkodott, addig fater a lakásban sétálgatott fel-alá, és türelmetlenül várta a híreket. Pár óra elteltével muterom megérkezett. Mikor belépett a lakásba, apám eléje sietett egy csésze kávéval, és már nyomta volna a kezébe, de anyám eltolta magától. Levette a cipőjét, letette a táskáját, és mint egy élőhalott cammogott el a kanapéig, és nemes egyszerűséggel lerogyott rá. Persze, az öregem meg ment utána, mert ideges volt, na, meg kíváncsi is. Leült mellé, és ránézett.

Anyám úgy tett, mintha ott sem lett volna, csak rám emelte a tekintetét, és megszólított.

– Te!

– Én? – mutattam magamra.

– Igen, te! – váltott olyan hangerőre, hogy azt hittem, menten megsüketülök. – Holnap bemész az iskolába, és visszaviszed az osztálypénzt!

– Ezt nem mondod komolyan? Képes volt lopni? – ugrott fel apám mellőle, és indult el felém.

– Feri, ne! – kiabált rá muter. – Nem ő volt, vagyis… semmilyen lopásról nincs szó.

– Akkor mit ijesztgetsz, nincs enélkül is elég bajunk?

– Nem akartalak megijeszteni, de igazából még én magam sem fogtam fel.

– Na, mondd már el, mi van! – kezdett kijönni a béketűrésből az ősöm.

– Jaj, ez akkora szégyen, én még ilyet nem éltem át – sopánkodott anyus.

– Te! – ordított rám most az öreg.

Komolyan kezdtem elveszteni a fonalat. Meg voltam zavarodva, azt nem tudtam eldönteni, hogy mit kellene csinálnom, csak azt, hogy milyen hirtelen lettem Liliből „te”.

– Én? – játszottam el az előtte lévő jelenetet újra.

– A jó ég áldjon meg, hagyd már békén! – visította anyám. – Miért mindig őt hibáztatod? Nem tehet semmiről!

– Most – szúrta közbe apám. Aztán egy picit lehiggadva fordult a felesége felé. – Tényleg elmondanád, hogy mi történt, vagy

megvárod, míg hárompéldányos kérvényt írok róla?

– Amikor elkezdődött az egész, akkor bejött a terembe az osztályfőnök, és észrevettem, hogy a kezében tartja azt a kristálypohár-készletet, amit a születésnapjára kapott az osztálytól. Amikor az asztalhoz ért, rádobta, és azt mondta:

„Ez a szar nekem nem kell. Nem tudom, hogy Lili anyukája mire költi az osztálypénzt, de ez felháborító. A társosztály tanítója egy arany nyakláncot kapott.”

Majd elhallgatott, és úgy nézett faterra, mintha az gondolatolvasó lenne.

– És? – hallottam apámat.

– Mit és? Hát nem érted? Meggyanúsított, hogy zsebre tettem a pénzt! – csattant fel.

– Ez még nem azt jelenti…

– Várj, van tovább is – vágott a szavába muterom. – Még azt is a fejemhez vágta, hogy az elmúlt három évben egyetlen kimutatást sem adtam oda neki, ezért nem tudja, mennyi pénzzel gazdálkodik az osztály. Ő nem akar feltételezésekbe bocsátkozni, de ez neki elég furcsa. Erre a többi szülő rögtön rám nézett, és méregetni kezdett.

– És te mit csináltál?

– Odasétáltam az asztalhoz, magamhoz vettem a poharakat, és közöltem, hogyha úgysem kell neki, akkor elhozom. Ezután bejelentettem, hogy nem leszek tovább SZMK-tag, valaki vegye át a posztot. Megígértem, hogy Lili holnap beviszi a pénzt, és visszaadja minden gyereknek. Aztán oldják meg – rántotta meg lemondóan a vállát.

– Volt más is? – érdeklődött az öregem.

– Volt – fújt egyet anyám. – Ezzel csak az első kört futottuk le, ezután következett, hogy állítólag ő alkoholista, amit szerinte a mi lányunk terjeszt. Aztán rátért arra is, hogy Lili már nem szűz.

– Mi? – ordított fel faterom.

– Jól hallottad, ott, a többi szülő előtt megtárgyalta még ezt a két napirendet is.

– A többiek mit mondtak?

– Na, szerinted? Gondolkozz már, ők sem hülyék, nem fogják saját maguk alatt vágni a fát. Persze, hogy a tanárt védték, ezt a szerencsétlent itt – mutatott rám – meg mindennek elmondták.

Amikor ezen túl voltunk, félbeszakította az értekezletet, hogy mindent megbeszéltünk. Mielőtt eljöttem, azért még odavetette, hogy ő ezt nem hagyja annyiban, és így vagy úgy, de el fogja érni, hogy Lilit kirúgják. Ha az nem megy, akkor minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy ne ott fejezze be az iskolát. Ennyi. Mit akarsz még?

– Mondtad neki, hogy ezután már csak azért is ott fog végezni?

– Nem, lehetőséget sem kaptam rá. Amint elmondta, amit akart, otthagyott.

– De azt csak mondtad nekik, hogy nem ő, hanem Ditta híresztelte a dolgot? – kérdezte felindultan apám.

– Nem – jött a tömör válasz, miközben anyám a két keze közé temette az arcát.

– És azt, hogy ezt nem a gyerek mondta, hanem te hallottad? – lovalta bele magát a témába.

– Nem.

– Na, és azt említetted, hogy azok a poharak kristályból vannak?

– Nem – jött újból muter hangja.

– Miért nem? – kezdett belejönni fater.

– Egyszerűen annyira elhűltem a dolgok állásán, hogy nem hittem a saját fülemnek.

– Ez nem indok! – bődült fel apám. – Miért nem védted meg a becsületünket? Miért nem védted meg a családod? Miért nem védted meg a gyereket? – húzott maga mellé. És ölelt meg.

– És te miért nem jöttél el? – állt fel anyám a kanapéról, és elindult felénk.

Életemben soha nem tartottam anyámtól, de akkor nem lettem volna az ellensége. Nagyon lassan közeledett felénk, a szeme szinte kidülledt a dühtől, és közben a kezével hadonászott. Azt hiszem, ekkor döntött úgy hímnemű felmenőm, hogy ideje visszavonulót fújni.

– Jól van, jól van, azért még nem kell keresztben lenyelni – tette a kezét maga elé védekezően, miközben engem meg tolt a háta mögé.

Anyám ekkor észbe kapott, megállt előttünk, végigmért minket, majd jó hangosan elnevette magát, ami a végére már röhögőgörccsé fajult. Mi meg megdermedtünk, mert nem tudtuk, hogy mi az isten

üthetett belé, mi az, amit ennyire viccesnek tart. Aztán pár perc múlva, amikor egy picit összeszedte magát, még mindig minket figyelt.

– Tudtok róla, hogy viccesen néztek ki? – mosolygott ránk.

És az a mosoly az arcán nagy szó, mert nem sűrűn láttam ezt a kifejezést rajta. Apámmal földbe gyökerezett lábakkal néztünk rá, és próbáltuk megérteni az újonnan kialakult helyzetet. Végül is arra jutottunk, hogy ez még mindig jobb, mint az előtte előadott hisztis, idegőrlő műsor, így rántottunk a vállunkon, és elfogadtuk az új felállást. Mi mást tehettünk volna, hagytuk az életet, hadd folydogáljon a maga medrében.

Anyám a lelkemre kötötte, hogy másnap, amikor mindenkinek visszaszolgáltatom jogos jussát, írassam alá velük az átvételi elismervényt. Ugyan voltak ezzel kapcsolatban fenntartásaim, de nem szerettem volna ünneprontó lenni. Már annak örültem, hogy eddig megúsztam ezt az egészet, és meg sem fordult a fejemben, hogy ezt bármivel is elrontsam. Persze, apám nem felejt oly könnyen, ahogy szeretném, és még élénken élt emlékezetében, hogy nekem meg kell látogatnom a nőgyógyászt. De… már nem azért ragaszkodott hozzá, hogy a külvilág felé bárkinek, bármit is bizonyítsanak, hanem a saját lelkiismeretük megnyugtatása miatt. Szerettek volna abban a hitben élni, hogy azért mégsem rontották el a nevelésemet. Annyira.

Az elkövetkezendő napok ebben a szellemben teltek. Először ekkor tekintettem a szüleimre és magamra úgy, mint egy igazi családra. Be kell vallanom, nagyon jó érzés volt, olyan tapasztalat, amit előtte nem sokszor, vagy egyáltalán nem éltem át. Jó, azért ez sem működött teljesen akadálytalanul, mert mindezek ellenére apám elég sokszor megjutalmazott egy-egy szúrós vagy épp fürkésző tekintettel. Ettől függetlenül mégis éreztem a kötődést, és azt a ki nem mondott törődést, amire oly nagyon vágytam.

Az iskoláról nem teszek említést, mert teljesen felesleges. A hozzám való állás semmit sem változott. Legfeljebb annyi, hogy akik eddig piszkáltak, azok nagy ívben elkerültek. Ezt viszont nemhogy negatív élményként tartom számon, hanem inkább úgy, mint életem első olyan szakaszát, amikor mindenki, mindenhol békén hagy, nem szekál, nem piszkál, nem csúfolódik, nem próbál megtörni lelkileg.

Így telt el jó pár nap. Aztán történt valami, amit magamnak sem tudok megmagyarázni. Egy szombat délután csöngött a telefon, anyám vette fel. Rögtön mellette termettem, mert nálunk igencsak ritkaságszámba ment, hogy valaki felemelje a kagylót és érdeklődjön a hogylétünk felől. Ez amolyan kuriózum volt. Megálltam, és egyre közelebb lépdeltem, hátha elcsípek pár szót a beszélgetésből. Tudom, tudom, a hallgatózás távolról sem nemes jellemvonás, de hát ember vagyok, és nekem is lehetnek hibáim. Akárhogy is füleltem, nem kaptam el semmit olyat, amit érdemlegesnek tartottam, legfeljebb muterom arckifejezése árulta el, hogy mégis érdemes ott maradnom. Az arca apránként változott, és pár perc múltán már valami szék után nézelődtem, mert annyira elsápadt, hogy komolyan attól tartottam, még képes és elájul nekem. Annyira szorította a kezében tartott telefonkagylót, hogy nem csak az arca, de a kézfeje is kifehéredett. Gondolom, valami váratlan, vagy meglepő hírt kaphatott, mert annyira kapaszkodott abba szerencsétlen kagylóba, mintha az élete függne tőle. Tőle sem tudtam meg sokkal többet, mert csak két szót ismételgetett. A „jó” és a „rendben” szavak hajtogatása tökéletesen kielégítette a vonal túlsó oldalán lévőt. Majd eljött a várt pillanat, és a kagyló a készülék tetején csattant. Ránéztem anyusra, és igazából nem is tudom, mit olvastam le róla. Finoman fogalmazok, ha azt mondom, hogy meglepettséget láttam rajta. Inkább a csodálkozás a legjobb szó erre. Szeme tágra nyílt, lassan, nagyon lassan vette a levegőt, és bámult maga elé. Gondoltam, nem várom meg a legrosszabb végkifejletet, ezért megszólítottam:

– Mi van? – emeltem fel a hangom, hogy kizökkentsem álmodozásából.

Lehet, egy csöppet hangosabbra sikerült, mint terveztem, mert álltó helyében dobott egy szaltót, és úgy nézett rám, mintha azt sem tudná, ki vagyok. Ugyan egy picit sajnáltam, de a kívánt hatást elértem.

– Átjön Anita anyukája – közölte velem.

– Oké, de minek?

– Beszélgetni – ráncolta össze a szemöldökét, mint aki nem érti a kérdésem lényegét.

– Gondoltam, de mire kíváncsi? – Csatlakoztam a szemöldökráncolásommal hozzá.

– Nehogy azt mondd, hogy elképzelésed sincs! – szólt rám teljesen elhűlve.

Mondjuk, jogosnak tartottam a reakcióját, hiszen ha egy iskolához közeli személyről van szó, akkor egyértelmű a téma is. Azokban az időkben, nem épp baráti hangulat uralkodott otthon, ha az a tanintézmény szóba került.

– Hát éppenséggel mondani nem mondom – jött tőlem a frappáns válasz. Csak azért, mert szerettem magam hülyének tettetni, így pár dolgot megúsztam, egy-egy lesajnáló tekintettel.

– Jaj, ne szórakozz már – legyintett egyet, és otthagyott, hadd főjek a saját levemben. Legalábbis gondolta ő.

Átment a nappaliban filmet néző apámhoz, és beállt a tévé elé. Persze fater látta már párszor a feleségét, de a film még újdonságot jelentett számára, így egyértelműnek tűnt, hogy melyiket részesíti előnyben. Apám meg hiába hessegette arrébb, muter nem hagyta magát, és csak visszatalált az eredeti helyére.

A szobaajtóban állva figyeltem a jelenetet, és magamban fogadást kötöttem, hogy ki fog győzni. Jó párszor voltam tanúja ennek a jelenetnek, és általában ugyanúgy végződött. Akkor sem volt másképp, apu unta meg előbb ezt az értelmetlen játékot.

– Mondd – szólította fel a feleségét. Közben oldalra hajolt, hátha elkap egy-egy képkockát a menekülős jelenetből.

– Az előbb hívott Anitának az anyukája. Átjön – tájékoztatta anyám teljesen higgadtan.

– Jó – kapott egy tömör, velős választ.

Aztán, mintha mi sem történt volna, folytatódott az életük. Apám tévézett tovább, anyám meg visszament a konyhába, hogy még időben elkészüljön az ebéd.

Jómagam meg állhattam neki gondolkodni, hogy az anyja mi a jó Istent akarhat tőlünk. Vagyis a szüleimtől. Általában megéreztem, ha vihar közeledett, úgymond balhészagú volt a levegő. Viszont itt semmi ilyenről nem esett szó, egyetlen porcikám sem merevedett meg, és a bensőm sem kezdett el remegni, mint olyankor, amikor rossz előérzetem támadt. Ezért hagytam az egészet, nem

foglalkoztam vele. Elvonultam a szobámba, elővettem egy könyvet, és elmerültem a fantázia birodalmába.

Hát nem tartott sokáig a családunkban szokásos társas magány, mert nem telt el egy óra, és csengettek.

– Judit, csengettek! – kiabált apám a szobából.

– Mit nem mondasz – szólt vissza ingerülten muterom. – Lili, nyiss ajtót! – utasított.

És a kör bezárult. Mit tehettem volna, engedelmeskedtem. De csak pár másodpercig tartott, mert amint kinyitottam, azzal a mozdulattal csuktam is vissza.

– Ki az? – jött a kérdés az öregtől.

– Nem tudom – hazudtam. Egy pillanatig abban a tévhitben ringattam magam, ha az ajtó zárva, akkor nincs is előtte senki. Már akkor sem tetszett ez az egész, mikor megtudtam, hogy tervükben van egy látogatás hozzánk. Azt terveztem, hogy amint találkozom Anitával, megmondom neki, tegyen meg mindent annak érdekében, hogy erre a találkozóra ne kerülhessen sor.

– Akkor meg mire vársz? Nyisd már ki! – Nem hagyta magát lerázni apám. Nem abból a fából faragták.

Azt addig is tudtam, hogy türelmes ember egy darabig, de azért több önuralmat néztem ki belőle. De nem, neki mindig buzgómócsingnak kellett lennie, és ezt a tulajdonságát akkor sem hazudtolta meg. A tettek mezejére lépett, kisétált, és szélesre tárta a bejáratot. Akkor már anyám is mögöttünk állt, és onnan leskelődött. Gondolom, elég érdekes látványt nyújthattunk, mert Anita, és egy idősebb, alacsony, igen széles nő csodálkozva mértek végig minket. Igaz, nem mindennap láthat az ember egy olyan közösséget, mint a mienk.

– Jó napot, Anita anyukája vagyok, Gizi. Nemrég telefonáltam, hogy átjönnék.

– Oh, hogyne, fáradjanak beljebb – vette elő apám a jó modorát.

Nehezen, de sikerült leküzdenem a torkomat szorongató nevetést. Ha ismeretlen emberrel kerültek kapcsolatba, akkor rejtett tartalékaik mélyéről kihalászták az illendő viselkedést. Ez is a jól bevált praktikák közé tartozott. Persze, ezt nem sokáig tudták fenntartani, mert szabad, lázadozó lelkük igencsak megsínylette. Általában még

az ötödik perc letelte előtt tört ki belőlük a saját, megmásíthatatlan lényük. Kíváncsi voltam, meddig tudják türtőztetni magukat.

A szüleim bekísérték őket az ebédlőbe, és leültették az asztalhoz. Anyám a fél konyhát felsorolta, hogy mi mindennel tudja megkínálni a vendégeket. Gizi néni úgy találta, hogy nem eszünk embert, ezért fejenként egy pohár vizet elfogadott. Fater, jó szokásához híven, mászkálni kezdett. Azért változtatott egy picit a jól bevált recepten, mert nem köröket rajzolt le, hanem faltól falig ment, és közben léptei számával foglalkozott. Anyám Gizi nénivel szemben ült le, én meg Anita mellett foglaltam helyet. Amikor elhelyezkedtünk, akkor belevágtak.

– Azért jöttem, mert beszélgetni szeretnék egy picit a lányukról – kezdte Gizi néni.

– Tudjuk, ő terjeszti a pletykát, már nem szűz és a többi… – legyintett apám lemondóan.

– Hát igen, így is fogalmazhatunk. De konkrétan nem erről az oldaláról akartam megközelíteni a dolgot.

Anitán és Gizi nénin kívül mindhárman ugyanabban a pillanatban dermedtünk meg, és érdeklődve néztünk a látogatókra. Akkor már több mint két hónapja zajlott az egész hercehurca, és addig még egyetlen embertől sem tapasztaltunk semmilyen bátorítást, sőt, egyetlen apró gesztust sem arra nézve, hogy valamilyen módon, de együtt éreznek velünk. A támogatás leghalványabb jelét sem fedeztük fel senkiben. Ezután pedig hirtelen betoppan egy szülő, és amit addig mondott, abból azt éreztük, hogy megtört a jég. Az pedig elképzelhetetlen, hogy valamit félreértettünk, mert mindannyian tökéletesre fejlesztettük azt a képességünket, hogy olvasunk a sorok között. Így hát a döbbenettől földbe gyökerezett lábbal álltunk, majd némán először egymásra, aztán rájuk néztünk.

– Akkor… mégis honnan? – tért először magához apám.

– Nem lehetne ezt hatszemközt megbeszélni? Nem biztos, hogy a lányoknak mindent hallani kellene – bólintott felénk.

Anita meg sem várta a szüleim válaszát, már állt is fel az asztaltól, így más lehetőség híján követtem a példáját.

– Gyere, megmutatom a szobámat – ajánlottam fel neki kedvesen.

Már jó párszor tiszteletét tette nálam, jól ismerte a járást nálunk, mert amikor beteg voltam, ő volt az egyetlen, aki vette a bátorságot,

és elhozta leckét. Aztán meg annyira élvezte a társaságom, hogyha akartam volna, akkor sem tudtam volna levakarni magamról.

Még át sem léptük a küszöböt, amikor apám utánunk kiabált, hogy csukjam be az ajtót. Remek. Pedig arra számítottam, hogy egy pár szót elkapok ebből a diskurzusból. Attól függetlenül, hogy egész jónak véltem a felvezetést, egyáltalán nem bíztam Anita anyukájában. Lehet, hogy Anita az utóbbi időben mellém csapódott, és még a hírem sem vette el a kedvét a társaságomtól, de az anyukája az más tészta. Ő is csak egy felnőtt volt, és ha mást nem is, de azt megtanultam, hogy tőlük nem sok jóra számíthatok.

Bementünk, mutattam neki a helyet az ágyamon, ahova nyugodtan leülhetett. De én nem szólaltam meg, mert hallani akartam a továbbiakat. Visszalopództam az ajtóhoz, rátapasztottam a fülem, hátha elkapok pár elemet, és kitalálhatom, hogy az most a számomra jó vagy sem. Annyira belemerültem a kíváncsiskodásba, hogy észre se vettem, mikor Anita mögém állt.

– Ne izgulj, nem lesz baj – szólalt meg.

– Jesszus! – ugrottam egyet, és a kezem a mellkasomra helyeztem. – Megijesztettél.

– Ne haragudj, nem akartam.

– Oké, lépjünk túl – legyintettem egyet türelmetlenül. – Ezt honnan veszed?

– Anyu jó fej, meg amúgy is azért jött, mert… – harapta el a mondatot.

– Mert? – kérdeztem.

– Hát – hajtotta le a fejét szégyenkezve –, anno neki is volt egy ilyesmi ügye.

– Őt is ki akarták rúgni? – döbbentem meg.

– Azt azért nem, de…

– Most direkt csinálod? Mondd már el, mi a fene történt! Csak nem lehet akkora nagy cucc! – akadtam ki egy csöppet.

Egyszerűen nem hittem el, hogy abból a lányból, akinek soha be nem áll a szája, akkor harapófogóval kellett kiszednem mindent. Kedveltem a csajt, de azt hittem, hogy az agyam eldobom. Nem értettem, mire fel ez a nagy titkolózás.

– Na, jó – fújta ki az addig benntartott levegőt –, elmondom. Gyere, ülj le – kínált hellyel a saját szobámban.

Eljöttünk az ajtótól, én leültem az ágyra, ő meg a velem szemben lévő asztal melletti széken helyezkedett el. Lehajtotta a fejét, és a szőnyeget kezdte el tanulmányozni, mintha valami nagyon érdekeset talált volna rajta. Aztán csend. Néma csend. Megint kezdtem elveszíteni a türelmem, és már épp azon voltam, hogy biztatom egy picit, amikor belevágott a történetbe.

– Anyám, annyi idős lehetett, mint mi, amikor udvarolni kezdett neki egy srác.

– Ez aztán a sztori – jegyeztem meg epésen.

Nem válaszolt, csak kaptam egy dühös pillantást.

– De anyám semmit nem akart tőle – folytatta a beszámolót –, ezért a fiú átment a nagyszüleimhez, és azt mondta nekik, hogy lefeküdtek egymással, és terhes lett. Égre-földre, mindenre esküdözött, hogy szereti anyámat, és ha már így történt a dolog, akkor el is veszi feleségül. Persze a mama mondta neki, hogy nem eszik olyan forrón azt a kását.

– És a nagyapád nem ütötte agyon? – hüledeztem.

– Most kire gondolsz, az anyámra vagy a srácra?

– Mondjam a sorrendet, vagy kitalálod magadtól is? – gúnyolódtam.

– Akár hiszed, akár nem, de a nagyszüleim nem hittek a testi fenyítésben. Elvitték anyut egy nőgyógyászhoz, hogy kiderítsék, mi az igazság. Úgy gondolták, ráérnek utána is dönteni a többi felől. Először szerettek volna tisztán látni.

– És mi történt? – lettem hirtelen lelkes a történet iránt.

– Semmi. Kiderült, hogy a srác hazudott. Anyám még érintetlen volt.

– Jó, ez idáig rendben, de miért nem akartad elmondani ezt? Olyan voltál, mintha szégyellnéd, holott Gizi néni nem tett semmi rosszat.

– Hát, van egy apró csavar az egészben – húzódott mosoly az arcára.

Nem szóltam semmit, csak vártam a folytatást. Felálltam, és magam sem vettem észre, de pont úgy kezdtem el járkálni, ahogy apám szokott. Nagyon felcsigázott az, amit elmesélt, és ha még volt tovább is, akkor tudni akartam. Komolyan, úgy éreztem, hogy ez jobb, mint egy könyv. Ha nem ő meséli, el sem hittem volna. Majd

meghaltam a türelmetlenségtől, és ismertem már annyira, hogy tudjam, direkt húzza az időt.

– Mondd már! – kiabáltam rá.

– Oké, oké, azért nem kell leharapni a fejem. Szóval, az a fiú a nagybátyám.

– Hogy mi? – Álltam meg, és meresztettem rá a szemem, mert azt hittem, rosszul hallok. – Viccelsz, te most viccelsz, ugye?

– Nem, eszemben sincs. Ő apám testvére.

– Várj egy percet, ezt meg kell emésztenem. Akkor vegyük sorba a dolgot. Van egy srác, aki imádja az anyukád. Eddig helyes? – néztem rá válaszért. Ő csak bólintott. – Anyud kikosarazza, utána a fiú elmegy a nagyszüleidhez ezzel a dumával. Még mindig jó vonalon vagyok?

– Igen. Folytasd!

– Amikor kiderült, hogy hazugság az egész, akkor… – álltam meg a gondolatmenetben.

– Akkor apám ment el bocsánatot kérni az öccse miatt. Aztán a végén annyit járt hozzájuk, míg végül anyu megszerette.

– Azért, ez egy picit merész, nem? – kérdeztem. De láttam, hogy nem érti, mire akarok kilyukadni. – Mármint az, hogy a nagybátyád majdnem az apád lett. Végül is, ha jobban belegondolok, akkor nincs itt semmi probléma. Családban marad.

– Mindig is szerettem a különös szemléletmódodat – nevetett fel hangosan. – De igen, így van. Furcsa egy lány vagy.

– Kösz – fintorogtam rá. – Már csak az a kérdés, hogy anyud miért akarja ezt elmesélni az őseimnek? Mert arra már magamtól is rájöttem, hogy ezért vagytok itt. De nem látom értelmét a dolognak, ne haragudj. Ez nem változtat azon, hogy mindenki utál.

– Én nem utállak – szólt teljesen nyugodtan, miközben a szemembe nézett. – És a kérdésedre a válasz az, hogy muterom épp azt ecseteli a szüleidnek, mennyire megalázó volt a nőgyógyásznál. Ha más előny nem is származik ebből az egészből, de azért abban reménykedhetsz, hogy legalább a nődokit megúszod.

– Remény? – horkantam fel rosszallóan. – Most őszintén, neked a helyemben, ezek után, még lenne erőd reménykedni?

– Lili – csóválta meg a fejét –, ne akarj mindent egyszerre! Örülnöd kéne, hogy egyelőre ez elrendeződik. Aztán foglalkozz a többivel!

– Te könnyen beszélsz – sóhajtottam lemondóan.

– Figyelj, azt hiszed, nekem könnyű?

– Miről beszélsz? – Elképzelni sem tudtam, mi lehet olyan borzasztó az ő életében.

– Szerinted, nekem egyszerű, hogy az iskola legjobb tanulója vagyok? – fakadt ki.

– Ja, jó nagy hiba, tényleg – ironizáltam. Bármit megadtam volna, ha csak ennyi bajom lett volna.

– Akkor hadd mondjak neked valamit, amit senki nem tud az iskolában – szólalt meg szomorúan. – Sőt, eddig még senkinek sem meséltem róla. De előtte… – tekintett rám, mintha engedélyt kérne a folytatáshoz.

Először nem értettem, mit akar, utána meg nem akartam tudni róla. A bensőm remegni kezdett, mert tisztában voltam vele, hogy elérkeztünk egy olyan témához, melyet soha, senkivel, semmilyen körülmények közt nem akartam megbeszélni. Sőt, még saját magamnak sem voltam képes bevallani az igazságot. A gyomrom apróra szűkült, a torkomban gombócot éreztem a felismeréstől, hogy mit akar mondani. A lelkem egyik fele azt kívánta, bárcsak ugyanarra gondolnánk, a másik fele pedig legszívesebben ráordított volna, hogy ne, ki ne mondja. Mégsem szólaltam meg, csak egyetlen biccentéssel jeleztem, hogy hallgatom.

– Tudom, mi folyik nálatok – jelentette ki nemes egyszerűséggel.

– Nem mondod – lettem megint szarkasztikus.

Csak ezt az egy módját ismertem annak, hogy távol tartsam magamtól az embereket. És ezért sokszor bántottam meg, tapostam sárba az érzéseiket azoknak, akik közeledni akartak felém. Akkor is ugyanazt a hatást akartam elérni, mint minden alkalommal, mikor úgy ítéltem meg, hogy ez megtörténhet.

– Engem nem ijesztesz meg – maradt még mindig nyugodt. – Tudom, hogy rejtegeted az itthoni dolgokat. Ne, ne szólj közbe – emelte fel a kezét, amikor nyitottam volna a számat, hogy ellentmondjak neki. – Gondolod, hogy nem vettem észre, hogy amikor állítólag két hétig a nagymamádnál voltál, utána pár napig

sántítottál egy picit? Vagy azt, hogy tesiórán inkább a mosdóban öltöztél át? És még sorolhatnám. Akarod? – tekintett rám kihívóan.

– Nem – válaszoltam megsemmisülten.

Akkor már nem járkáltam a szobában, csak álltam egyhelyben, és úgy éreztem, mintha a lábaimon ezernyi mázsás súly lenne. Lassan elsétáltam az ágyig, és lerogytam rá. Talán leírni sem tudom, hogy milyen érzések és gondolatok futottak át rajtam abban a pillanatban. Csak ültem, a kezemet a térdemen támasztottam, és az arcomat a tenyeremmel takartam. Nem akartam, hogy így lásson. Sőt, azt sem akartam, hogy lásson, hogy ott legyen. Minden porcikám azt kívánta, bárcsak elmenne, és magamra hagyna. Képtelen voltam elviselni a tényt, hogy ott ül velem szemben egy lány, aki számomra szinte vadidegen, és átlát rajtam. Tudja azt, amit évekig olyan jól elrejtettem a világ elől. Aztán apránként magamhoz tértem, és feltettem a legnyilvánvalóbb kérdést, ami addig elkerülte a figyelmem.

– Honnan? – jött meg a hangom. – Amiket felsoroltál, azok még nem feltétlenül…

– Nálunk is – vágott a szavamba.

– Hogy mi? – kaptam fel a fejem, és meredtem rá.

– Jaj, ne játszd már a hülyét! – csattant fel. – Tudom, hogy nem vagy az! Mit olyan nehéz ezen megérteni? Egy cipőben járunk. És ne akard, hogy részletezzem a dolgot, mert azt nem teszem meg – fordította el az arcát.

Jó pár perc telt el így, csendben. Ő az ablakon bámult kifelé, míg én őt vizsgálgattam. Olyan valószerűtlennek tűnt az egész, annyira hihetetlennek, hogy kellett egy kis idő, míg teljes mértékben felfogtam azt, amit közölt velem. Visszagondoltam az elmúlt pár hónapra, majd pörgettem tovább az eseményeket visszafelé, és rá kellett jönnöm, hogy ha nem csak magammal törődöm, akkor igenis észrevehettem volna, ami körülöttem zajlik. Kereshetnék kibúvókat, amiért vak voltam, de nem teszem, nincs értelme. Egyszerűen csak elmerültem az önsajnálat mocsarában, és ugyan jártam-keltem a világban, mégsem láttam meg a nyilvánvalót.

– Mennyit? – szakította meg a csöndet.

– Tessék? – emeltem fel a fejem.

– Azt kérdeztem, hogy a te szüleid mennyit isznak?

– Ők nem, nem isznak – vágtam rá.

– Tényleg? – kerekedett el a szeme.

– Aha, tényleg, ők maguktól ilyenek – rándítottam meg a vállam egy félmosoly kíséretében. Kellemetlennek éreztem az egész szituációt, és emellett még kínosnak is. Nem szerettem magamról beszélni, ezért megpróbáltam terelni. Erre a legjobb megoldás, ha a beszélgetőpartneremet kérdésekkel bombázom.

– És a te őseid? Nem úgy néznek ki, mint akik isznak.

– Isznak? Na, ne röhögtess. Ez gyenge kifejezés. Én már rég szembenéztem a ténnyel, hogy alkoholisták.

– De hát, mikor jöttetek, anyukád nem épp úgy nézett ki, mint aki be van rúgva – adtam hangot kételyemnek.

– Most tiszta. Tudod, ez náluk időszakos – vetette oda félvállról.

Nem értettem, és valószínű, hogy ez az arcomra volt írva. Anita sóhajtott egyet, és belekezdett a magyarázatba.

– Nem mindennap isznak, és nem mindig rúgnak be. Vannak hullámvölgyek, mikor úgy gondolják, hogy szar az élet, akkor teljesen kiütik magukat. Olyankor nem épp a legkedvesebb ember válik belőlük. Aztán jön a megbánás, a bűntudat időszaka, amikor próbálják jóvátenni azt, amit előtte elkövettek. Jelenleg a tiszta korszakukat élik. Ennyi.

– És ezek az „időszakok” milyen hosszúak?

– Hát, passz – vonta meg a vállát. – Kettőt és jobbat kérdezz. Van, amikor pár nap, és van, hogy több hónap. Soha nem lehet kiszámítani. Amikor épp piás állapotban vannak, akkor a húgommal együtt látjuk el a háztartást. Veszünk ki pénzt a tárcájukból, bevásárolunk, és ellátjuk magunkat. Elég hamar fel kellett nőnünk. Most te jössz, mesélj! Mitől ilyenek?

– Nem tudom – válaszoltam az igazságnak megfelelően. – Mióta az eszemet tudom, nálunk mindig minden ugyanígy működött. Bár anyám néha felemlegeti azokat az időket, mikor fater még nem a rendőrség kötelékét erősítette. Szerinte előtte tök normális pacák volt. Állítólag a BM-nél hülyült meg. Anyám meg, hát ő olyan, mintha egy teljesen más világból származna – fejeztem be családom jellemzését.

Anita először halkan, majd egyre hangosabban nevetett. A végén már a szája elé tette a kezét, úgy próbálta eltakarni azt, ami

lehetetlen volt.

– Ne röhögj már, ez nem vicces! – dorgáltam meg, de az ő hirtelen támadt jókedve rám is átragadt, és apró mosoly kúszott fel az arcomra.

– Jó, elismerem, alapból nem humoros az, amit mesélünk egymásnak, és nem is azon nevetek.

– Akkor?

– Hát, ahogy előadod a dolgot. Ezért mondtam nemrég, hogy érdekes szemlélettel rendelkezel.

– Dehogy, csak valahogy túl kell élni a hétköznapokat – sóhajtottam. – Meg talán így egyszerűbb, és nem is fontos néven nevezni a gyereket.

– Értem, mire gondolsz – helyeselt.

Ezután csendben ültünk, és ez jó volt. Nem kellettek szavak ahhoz, hogy értsük, akkor létrejött valami kettőnk között, valami, amit nem nevezhetünk barátságnak, mert ez annál több. Magam sem tudom, hogy minek nevezzem, talán egy láthatatlan köteléknek, mely akkor még nagyon vékony, illékony, sérülékeny volt.

Azért azt még hozzátenném, lehet, hogy ezek a témák túl komolynak tűnnek ennyi idős gyerekeknek, de ahogy Anita is megjegyezte, az élet produkál olyan helyzeteket, amikor az embernek előbb kell felnőnie, mint az kívánatos lenne. Sokkal előbb.

Nemsokára kopogtak az ajtón, majd anyám hangja csendült fel:

– Lányok, gyertek!

– Érdekes – jegyeztem meg. – Eddig soha nem kopogtak, ez valami új szokás lehet.

– Ne filózz, inkább gyere! – Anita felállta székről, elkapta a kezem, és engem is felrántott az ágyról.

Kiléptünk az ebédlőbe, ahol mindhárman vártank ránk. Csodálkozva egymásra néztünk, majd az asztalon lévő ételre esett a pillantásunk. Kész terülj-terülj asztalkám fogadott minket.

– Foglaljatok helyet – invitált minket fater.

Nagyot néztem erre a mondatára, mert az a híres jómodora még mindig kitartott. Pedig teljesen abban a hitben voltam, hogy egy, de legfeljebb öt percig tudja kontrollálni magát. Hát tévedtem. Kíváncsi lettem, hogy még milyen pozitív meglepetés ér. Nem várakoztatott

sokáig az élet, mert amint megebédeltünk, és Anita meg Gizi néni elköszönt tőlünk, egy újabb ajándékot kaptam.

Ahogy Anita és az anyukája kiléptek a lakásból, a szüleim egymásra néztek, majd felém fordultak. Ahogy rájuk esett a pillantásom, már tudtam, hogy családi kupaktanácsnak nézek elébe.

– Beszélnünk kell – szólított meg apám, és meg sem várva a választ, elindult a nappaliba. Lottóznom kellene, komolyan mondom.

Az ablak alatt helyezkedett el a tévé, azzal szemben pedig a családi kanapé, amin mindannyian elfértünk. Felmenőim leültek a pamlagra, majd fater az oldalt lévő fotelra mutatott, hogy ott foglaljak helyet. Mit tehettem volna, leültem. Pár percnyi csend után, megint apám vette magához a szót.

– Szóval – itt tartott egy pillanatnyi szünetet, és úgy tett, mintha a szavakon gondolkodna –, beszéltünk Gizivel, és úgy döntöttünk, hogy nem viszünk el a nőgyógyászhoz. Gondolom, ennek örülsz.

Pár perc néma csend, amely alatt anyám fészkelődni kezdett, apám meg kérdőn nézett rám. Akkor esett le, hogy ez egy kérdés volt, és nem egy megállapítás.

– I-igen – jött meg a hangom.

Nem is értem, milyen más válaszra számítottak. Ki az a hülye, aki önként, örömtől repdesve jelentkezik, hogy igen, ő szeretné, ha egy vadidegen előtt akkorára kellene tárni a lábát, amilyet csak tesiórán, spárgázás közben produkál? Főleg ennyi idősen. Sokszor nem értettem őket, komolyan mondom.

– Van még hír a tarsolyomban – közölte velem, egy mosollyal az arcán.

Na, erre már felkaptam a fejem, és nagyon odafigyeltem minden apró mozdulatára, gesztusára. Hiába a mosoly az arcán, nála soha nem tudhatta az ember.

– Jövő héten fogadóóra lesz az iskolában, és anyád bemegy, hogy…

– Miért én? – csattant fel anyám.

– Judit, ne szakíts félbe! Épp a gyerekkel beszélek.

Történt ez úgy, mintha ott sem lennék. Már előre éreztem a balhé viharának sötét előszelét. Próbáltam összehúzni magam a fotelben, úgy tenni, mintha nem is léteznék, és felkészülni a veszekedésre.

Szerencsére erre nem volt szükség, mert kivételesen muter nem hergelte tovább a párját.

– Na, ott tartottam, hogy a suliban fogadóóra lesz, ahova anyád bemegy – itt jelentőségteljesen a feleségére nézett –, és körbekémlel, hogy a tanárok kinek az oldalán állnak.

Ha nem apámról lett volna szó, akkor hangosan felnevettem volna, de nem tehettem, hiszen annak komoly következményei lettek volna. Mint már oly sokszor, akkor is bebizonyította, hogy ő bizony rendőr. Már azon járt az esze, hogy kémet küld az ellenséghez. Egyetlen apró momentummal nem számolt. Mégpedig azzal, hogy erre a célra nem épp anyám a legalkalmasabb személy. Bár lehet, hogy számba vette, de a körülményeket tekintve arra jutott, hogy még ő is jobb, mint a semmi. Ezzel nem értettem egyet, mert muter egyszerűen képtelen a normális viselkedésre. Mondhatnám, hogy szabadszellemű a drága, de nem tehetem, mert amit ő képvisel, az már az emberi butaság kategóriájába esik. Ennek ellenére nem álltam le veszekedni, csak bólintottam egyet a beleegyezésem jeléül.

– Azt hiszem, mindent megbeszéltünk – állapította meg fater.

Anyám abban a pillanatban felpattant, és kisétált a szobából, én még egy kicsit vártam, hátha mégsem fejezte be az előadását.

– Lili, tedd be a videóba a Kelly hőseit! – adta ki az utasítást.

Megtettem, amire kért, aztán próbáltam minél gyorsabban lelépni, még mielőtt marasztal, hogy a vagy százszor látott filmet újból megnézesse velem. Amint mentem az ajtó felé, felállt a kanapéról, elkapta a karom, magához húzott, és átölelt.

– Tudod, hogy nagyon szeretlek? – kérdezte elhaló hangon.

– Tudom – feleltem, és a legszívesebben ott sem lettem volna.

Elengedett, de a kezem még fogta, miközben tetőtől talpig végigmért.

– El sem hiszem, hogy így megnőttél. Szép lány lettél – nézett rám apai büszkeséggel a szemében.

Nagyon megdöbbentem ezen a kis jeleneten. Az igaz, hogy ő sokkal többet ölelt vagy puszilt meg, mint anyám, de a szemében látott érzelem: a büszkeség, az új volt számomra. Soha nem gondoltam, hogy valaha is megérem azt a pillanatot.

Elég kényelmetlen érzést keltett bennem, mert ugyan voltak alkalmak, mikor elgyengült, és kimutatta azt, amit érzett, de olyankor

mindig kellemetlenül éreztem magam. Abban a pillanatban, ahogy elengedett, a szobámban találtam menedékre.

Ahogy beértem, odaléptem az íróasztalomhoz, és a már megkezdett könyvvel a kezemben az ágyra ültem. Hátamat a falnak támasztottam, és olvasni kezdtem. Hiába érdekelt a történet, hiába olvastam a sorokat, az agyam nem fogta fel a szavakat, mondatokat. Egy idő után meguntam, nem láttam értelmét az olvasásnak. Az ölembe fektettem a könyvet, és csak bámultam magam elé.

Minduntalan azon járt az eszem, hogy valami nagy csoda történhetett. Képtelen voltam elhinni, ahogy a szüleim viselkedtek, sőt, azt még jobban hihetetlennek tartottam, hogy életemben először kiálltak mellettem. Mindvégig azon gondolkodtam, minek köszönhetem a szerencsémet. Azt a kivételes szerencsét, mely életem folyamán oly nagyon igyekezett kikerülni, és addig mindvégig sikerrel járt. Elárasztott egy új érzés, amit akkor nem tudtam megfogalmazni magamnak, nem voltam képes szavakba önteni. Ez egy teljesen új tapasztalás volt a számomra, mely a lelkem mélyén ébredt fel, és kelt önálló tudatra, hogy egész lényem betakarja. Megpróbáltam a bensőmre figyelni, és rájönni, hogy pontosan mi történik velem. Előtte még soha nem éreztem ilyet. Ehhez hasonlót már igen, de ez a benyomás sokkal, de sokkal erősebben áradt szét a testemben, mint előtte. Már nem csak a rosszat láttam a világban, mintha valaki kinyitott volna egy ajtót, ahonnan apró fénycsík tört utat magának a sötétségben, ami egészen lelkem apró, rejtett zugaiba is eljutott. Csak jóval később eszméltem rá, hogy amit éreztem, az talán életem első igazi reménye volt, hogy onnantól kezdve rendbe jönnek körülöttem a dolgok.

Miután megjelent nálunk Anita és az anyukája, joggal hittem, hogy a családi életünk onnantól kezdve valamilyen formában, de át fog alakulni. Az idő bebizonyította, hogy nem hagytak cserben az ösztöneim. Persze, azt nem mondom, hogy onnantól kezdve minden tökéletes lett. Erről szó sem volt, inkább úgy fogalmaznék, hogy egy picivel könnyebb, elviselhetőbb lett az életem ebben a környezetben.

Éreztem azt, amit előtte soha, hogy fontos vagyok, számítok valakinek, de legfőképp azt, hisznek nekem, bíznak bennem, mellettem állnak. Ugyan a légkör nem változott meg, ugyanazok a napi problémák kerültek a felszínre, mint előtte, de ezek már nem

zavartak annyira. Lehet, ez annak tudható be, hogy akkor már mertem bizakodni az előttem álló életben, már nem teljesen kilátástalannak ítéltem meg a helyzetem. Mindig más megélni valamit, amikor az ember lelkileg kiegyensúlyozott, mint akkor, amikor épp a béka feneke alatt van. Szóval, elképzelhetőnek tartom, hogy az akkori lelki egyensúlyom miatt nem éreztem annyira elhagyatottnak, magányosnak, kiábrándultnak magam. Ezek csak a saját magam alkotta feltevések, mindezek ellenére, mégis úgy gondoltam, ha ez a segítség az ölembe pottyant, akkor nem kesergek az elmúlt évek miatt, hanem megpróbálom kihasználni a helyzetet, és ha egy picit is, de jobban érezni magam a saját bőrömben.

Az iskolában nem sok minden változott meg, ugyanúgy piszkáltak. Igaz, akkor már nem kellett futva távoznom az épületből, de az emberi kapcsolataim megmaradtak azon a szinten, ahol addig is voltak. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy valamelyest mégis elviselhetőbbé vált a helyzet. Nagy előnyt jelentett az, hogy fizikailag már nem bántalmaztak. Nem rúgott belém senki, nem löktek direkt a falnak, és a személyes tárgyaimat sem ócsárolták vagy tették tönkre. Komolyan úgy éreztem magam, mintha egy teljesen új környezetbe, egy álomvilágba kerültem volna.

Ehelyett egész egyszerűen mindenki átnézett rajtam, úgy tettek, mintha nem is léteznék. Lehet, abban a hitben éltek, ezzel bántanak, pedig ennek épp az ellenkezője az igaz, kifejezetten örültem ennek a felállásnak. Ez alól egyedül Anita volt a kivétel, aki a továbbiakban is kiállt mellettem, szólt hozzám, teljesen úgy viselkedett, akár egy barátnő. Egy igazi barátnő. Persze, abban az időben még fogalmam, elképzelésem sem volt arról, hogy mit jelent a barátság. És nemcsak ő viselkedett velem kedvesen, hanem az egész családja is a pártomat fogta. Az anyukája, apukája, és a szintén abba az iskolába járó húga, Linda, aki egy évvel volt fiatalabb nálunk.

Ha az egész balhéból valami jó dolog jött létre, akkor az az volt, hogy nemcsak Anitát, de a húgát is a barátnőmnek mondhattam. Először észre sem vettem, hogy mennyi időt tölt a társaságunkban, aztán mire észbe kaptam, addigra már mi voltunk a három grácia. Mindig, mindenhova együtt mentünk. Megvártuk egymást az iskola előtt, vagy a tanítási órák után, és hármasban indultunk hazafelé.

Közben sok mindenről beszélgettünk. Akkor derült ki az is, hogy nemcsak én, de ők is imádták a Backstreet Boys együttest. Anita és Linda által nyílt ki számomra a világ, rajtuk keresztül tudtam meg, hogy ami otthon történik, az egyáltalán nem normális. Vannak más családok, akik teljesen másképp élnek. Az egyik beszélgetésünk alkalmával

Anita mondott valamit, ami a mai napig bennem él:

– Lili, teljesen olyan vagy, mint egy királylány, akit bezártak egy toronyba.

Ez a mondat nagyon betalált. Akkor még sértésnek gondoltam, és nem tudtam mit reagálni rá, és azt sem, hogy egyáltalán várt-e rá választ, kell-e mondanom valamit. Amikor hazaértem, és végre a szobám csöndjében lehettem, elgondolkodtam ezen. Megértettem, hogy nem bánásnak szánta a mondandóját, hanem inkább a döbbenetének adott hangot. Azonban egyet kellett vele értenem. Hiába tanítottak meg a szüleim a társas viselkedés szabályaira, gyakorolni már nem adódott lehetőségem.

A legtöbb időmet az iskolában és otthon töltöttem. Ami ezen kívül zajlott, az mind egytől egyig az őseim ismeretségi köréből származott. Ott viszont egy gyereknek nem volt más dolga, mint illendően köszönni, majd csendben elfoglalnia magát. Ha esetleg úgy alakult a dolog, és valaki észrevette, hogy jómagam is jelen vagyok, akkor feltett néhány érdeklődő kérdést, melyre az illem szerint kellett válaszolnom. Próbáltam volna meg, hogy valami olyat mondok, amit az öregek kifogásoltak, nem hiszem, hogy hazatértünk után ne vettek volna elő azért a viselkedésért. Nemcsak megpróbálni nem mertem, hanem minden ilyen látogatás előtt a felmenőim tartottak nekem egy felvilágosító órát arról, hogy miről lehet beszélni, és miről nem. Sőt, még az esetlegesen felmerülő kérdésekre adandó választ is elismételtették velem jó párszor. Csak azért, nehogy elfelejtsem. Mint egy hülyével. Ha megbizonyosodtak arról, hogy mindent tudok, amit nekem tudni kell, akkor indulhattunk.

Szóval, ebből kifolyólag elég gyér volt az a tudásom, amit a saját korosztályommal szemben alkalmazni tudtam. Kicsit elkanyarodtam a témától, de ez szükséges ahhoz, hogy mindenki megértse azt, hogy amit Anita próbált megfogalmazni, miért vettem először sértésnek. Abban a hitben éltem, hogy minden kapcsolatra

ugyanazok a szabályok vonatkoznak. Jó, nyilván az osztálytársaimat nem magáztam, de attól még nem is voltam képes kapcsolatokat teremteni. Meg őszintén, nem is vágytam rá, mert csak plusz nyűgnek gondoltam az egészet. Nem vágytam arra, hogy bárkivel is baráti vagy bármilyen más kapcsolatom alakuljon ki, mert előbb-utóbb csak be kellett volna mutatnom apámnak, és akkor jöttek volna a kérdések. És nem feltétlenül nekem. Ezt az egészet megelőzendő, inkább éltem a saját kis világomban, a fantáziámban, majd később a könyvek univerzumában. Igaz, ezt sem volt egyszerű megoldani, mert elődeim szerint épp elég annyit olvasni, ami a tankönyvekben van. De azt viszont, elölről-hátulról, éjjel, álmomból felkeltve is fújnom kellett volna. Itt a „volna” szón van a hangsúly. Mert nem tettem, amolyan apró lázadásként. Megtanultam, hogy semmiben sem szabad túl jónak lenni, mert onnantól kezdve az lett az elvárás. Így maradtam meg a mindig hármas tanuló szintjén, és nem is törekedtem jobbra.

Ott tartottam, hogy az életem nem lett egyből tökéletes, de már láttam apró fénysugarakat az utam során. Mindkét oldalon, otthon és az iskolában is könnyebb lett a létezésem. Ezekhez az apró, de számomra jelentős változásokhoz hozzájárult az a fogadóóra, melyre édesanyám elment. Azt hiszem, mindenki el tudja képzelni, hogy mennyire voltam ideges, izgatott, míg otthon a négy fal között arra vártam, hogy megkapjam az újabb híreket.

Eleinte megpróbáltam kontrollálni magam, amiben már elég nagy gyakorlatot szereztem. Leültem az ágyamra, kinyitottam egy könyvet, és olvasni kezdtem. Néztem a betűket, szavakat, mondatokat, de egyszerűen az agyam nem fogta fel, amit a szemem látott. Minduntalan visszatértem ahhoz a kérdéskörhöz, melyre anyám hazaérkezéséig várnom kellett. Ettől függetlenül zakatolt az agyam, szabályosan hallottam, ahogy a fogaskerekek forognak odabent. Nem, nem nyikorogtak, mert minden hiedelemmel ellentétben mindig is használtam a nyakamon lévő súlyt.

Ha már hordanom kell, akkor legyen is értelme. Képtelen voltam egyhelyben megülni, ezért felálltam, és a szobámban járkáltam. Egyik faltól a másikig, majd vissza. Mindeközben azon morfondíroztam, mi lesz ennek az egésznek a vége. Vagy egy teljesen új kezdet, vagy teljes csőd. Más lehetőséget nem láttam

magam előtt. A lelkem mélyén soha nem alkudtam meg. Mindig, mindent egy lapra tettem fel, és mindent vagy semmit alapon éltem.

Ahogy róttam a köröket, egy idő után azon kaptam magam, hogy teljesen olyan vagyok, mint a fater. Ezen hangosan felnevettem. De jó, hogy nem látott, hallott senki, biztos kinevetett volna. Ettől függetlenül, nem bírtam megállni, és tovább járkáltam azon a tizenöt négyzetméteren. Telt az idő, és muter csak nem akart megérkezni. Ekkor már igencsak ideges voltam, elviselhetetlennek éreztem azt a feszültséget. Egyik pillanatban mindenfélével nyugtatgattam magam, míg a másikban a legrosszabb lehetőséget képzeltem el. Vergődtem, akár egy kalitkába zárt madár. A lelkem hiába volt szabad, ha a testemet rabságba száműzték.

Aztán megtörtént a csoda. Nyílt a bejárati ajtó, és anyám lépett be rajta. Az egész család előkészült a fogadására. Apám, hiába nem mutatta, attól még ő is ugyanolyan izgatott volt, mint én. Libasorban álltunk meg előtte, és vártuk a híreket.

Női szülőegyedem letette a táskáját, levette a cipőjét, és egy szó nélkül elsétált mellettünk. Faternak eddig tartott a türelme.

– Na, mi van? – förmedt rá a feleségére.

– Semmi.

– És ez most jó vagy rossz? – kukucskáltam ki apám háta mögül.

Azért azt meg kell hagyni, a családban nem csak fater tartozott a türelmetlen emberek közé. Nem mindenki lehet tökéletes, mindenkinek megvan a maga beütése. Ha mást nem is, de ezt az egyet tőle örököltem.

– Gyertek be a szobába, és megbeszéljük!

Követtük anyámat a nappaliba. Mindannyian leültünk, kényelmesen elhelyezkedtünk. Vagyis ők, mert én nem éreztem magam biztonságban, ezért az ajtó melletti fotelben kerestem menedéket. Közel állt a kijárathoz, és mivel nem volt karfája, minden oldalról szabad utat engedett, ha gyorsan kellett volna távoznom.

– Hát… – kezdett bele anyám. – Nem is tudom, a jó vagy a rossz hírt mondjam először.

– A jót – választott a lehetőségek közül apám.

– A tanári kar kilencven százaléka hisz nekünk.

Erre a mondatra egy picit megnyugodtam, és a szám szélén egy igen apró mosoly terült el. Akármennyire is pici volt az a mosoly,

anyám kiszúrta, és egyből letámadott:

– Ne legyen ennyire jó kedved, mert mondom tovább!

Egyből elment az a csöppnyi jókedvem, amit az előtte lévő mondatával okozott. Mindig is tudta, hogy kell lelombozni az embert.

– Ez így nem a helyes kifejezés, hogy hisznek nekünk. A lényeg, őket nem érdekli az, hogy ki és mit mondott, hanem azzal vannak tisztában, hogy az osztályfőnök iszik. Ezt tudják.

– Akkor miért támadnak minket? – tette fel az evidens kérdést apám.

– Azért, mert tanárként kötelességüknek érzik, hogy kiálljanak egy kollégájuk mellett. Nem kockáztatják az állásukat egy diák miatt.

– Ezt a marhaságot honnan veszed? – szólt közbe fater.

– Több tanárral is beszéltem. Érdekes módon, az eddig átlagos lányunkból egy rendbontó gyermek lett, aki rossz hatással van a társaira. A némettanár maradt a legvégére, és megemlítettem neki ezt a furcsaságot. Ő lehalkította a hangját, és suttogva tájékoztatott erről. – Egy percig csendben ültünk, és az új információt emésztettük, mikor muter újból megszólalt. – Sőt, még azt is elmesélte, hogy az igazgató tartott egy gyűlést a tanároknak, ahol kifejtette, hogy minden pedagógusnak kötelessége kiállni a kollégája mellett.

Remek. Más sem hiányzott. Viszont amikor jobban belegondoltam, ez nem is volt olyan rossz, mint amennyire elsőre annak tartottam. Legalább annyit elértünk, hogy tisztán láttunk az ügyben, és tudtuk, hogy mihez tartsuk magunkat.

Az életem a következő időkben, ami még a hetedik osztályból maradt, úgy telt el, hogy semmilyen atrocitás nem ért. Inkább az egész iskola úgy döntött, nem vesz rólam tudomást, mintha nem is léteznék. Mintha ezzel olyan nagyon megbántottak volna. Vagy mit képzeltek, miben reménykedtek? Megsértődök, könyörgök, esetleg valami butaságot csinálok? Mert ha ez volt a szándékuk, akkor nagyobbat nem is tévedhettek volna. Végre megkaptam azt, amit mindig is akartam, eltűnni a tömegben, és egy szürke egérré változni.

Persze, ez alól Anita és a családja kivételt képeztek. A történteket annyira a szívére vette Gizi néni, hogy ezután képtelen volt elengedni a kezem. Egy héten akár többször is átjött hozzánk, és

érdeklődött a lelkivilágom felől. Ekkor hozta magával Anitát és Lindát. Míg a szülők a nappaliban elvoltak egymással, addig mi a lányokkal a szobámban zenét hallgattunk, beszélgettünk. Ahogy telt az idő, egyre több mindent meséltünk el egymásnak, és talán ebből fakadóan kialakult köztünk egy dac- és védszövetség.

Amin a legjobban meglepődtem, hogy az őseim nem tiltottak el ettől a családtól, hanem engedték, hogy tartsam velük a kapcsolatot. Ez odáig ment, hogy még azt is megengedték, hogy a nyári szünetben ott aludjanak nálunk. Pedig ez mifelénk nagyon nagy szónak számított. Azért arra már nem vetemedtek, hogy engem engedjenek át. Igaz, egyetlenegyszer megesett, de ezt is csak Gizi néninek köszönhettem.

Azon a délutánon, elég volt apámtól egyetlen pillantás, hogy tudjam, hol a helyem, miről beszélhetek, és miről nem. Ezt az évek során olyannyira belém nevelték, hogyha akartam volna, akkor sem tudtam volna elmondani nekik a teljes valóságot.

10. Ballagás

A hetedik év vége és a nyolcadik osztály előtti nyári szünet igen kellemesen telt. Végre megkaptam azt a szabadságot, amit szerettem volna. Vagyis nem annyit, amennyit kívántam, de már az is jobb volt, mint állandóan a szüleim látókörében lenni. Akkor arra gondoltam, talán észrevették, hogy elkezdtem felnőni, és hagyniuk kell egy kis személyes teret. Ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna. Csak annyi történt, hogy mint mindig, akkor is nagyon sokat adtak a látszatra, ezért engedtek azon a bizonyos kantáron. Nem mondom, hogy rosszul esett, de azért feszegettem a határaimat, felmértem, meddig mehetek el, mennyire hosszú az a gyeplő.

A családi állapotok azonban nem sokat változtak. Mármint, ha a testvéreim és a felmenőim közti kapcsolatot nézzük. Állandóan összevesztek valamin, valamilyen formában. Ritkák voltak azok az időszakok, amikor mindenki, mindenkivel egyetértett, és szentnek mondhattam a családi békét. Ezeket az összeveszéseket mindenféle változatban és válfajban a profizmus szintjére emelték. Ne kérjétek, hogy írjam le, ki, mikor kivel és miért szállt vitába, mert ez egyszerűen képtelenség! Valakinek mindig volt valami baja valaki mással. Piros betűs ünnepnek számított, ha mind egyetértettek, és nem estek egymásnak. A családi összejövetelek is feszült légkörben teltek. Hol faternak nem tetszett az egyik nővérem életvitele, hol az egyik tesóm sértődött meg a másikra. És a végítélet napjáig sorolhatnám a változatokat, melyekből egyik résztvevő sem hiányozhatott. Talán anyám annyiban lógott ki a sorból, hogy ő nem szemtől szemben támadt, hanem sunyi módon hátulról. Meghúzódott apám mögött, és mindent ráfogott, még azt is, amit éppen ő magyarázott be neki. Soha, egyetlen egyszer sem állt ki és mondta el a véleményét az illetőnek, hanem csak és kizárólag az öregemnek duruzsolt a fülébe. Úgymond felpiszkálta az alvó oroszlánt.

Ebben az időben, és ilyen állapotok közt döntött úgy a kisebbik nővérem, Kati, hogy ideje a párjával szent kötelékre lépni. Az elhatározást tett követte, és ezt be is jelentették a családnak. Apám el volt ragadtatva az ötlettől. Örült, hogy megérhette az egyik lánya

jeles napját. Igen ám, de a mi családunkban semmi sem olyan egyszerű, mint az látszik. Történt ugyanis, hogy ebből az eseményből egy évekre szóló háború vette kezdetét, melyet időnként egy-egy jeles esemény kedvéért félretettek. Csak azért, hogy utána ugyanott folytassák, ahol előtte abbahagyták.

Kati és Matyi telefonon kértek egy időpontot. Ezt apámtól meg is kapták, így a megjelölt hétvégén megjelentek, és megtették a nagy bejelentést. Ezzel nem is lett volna baj, csak a többivel, vagyis a részletekkel. Nővéremék úgy tervezték, hogy mindkét fél felmenőjét meghívták a szertartásra, de az utána lévő bulin már csak Matyi szüleit látták szívesen. Azért apám és anyám sem maradt feladat nélkül, ugyanis a terv szerint nekik kellett volna vigyázni az unokájukra addig, míg a násznép mulat.

Azt hiszem, nem kell elregélnem a reakciót, amit erre a szüleim adtak. Eleinte csendben ültek, és emésztették a hallottakat. Mikor úgy érezték, ez megtörtént, akkor ütött be a katasztrófa. Kikérték maguknak ezt az eljárásmódot, és kerek perec kijelentették, hogy amilyen gyorsan ez a lehetőség az eszükbe jutott, olyan gyorsan vessék is el.

– Minek nézel minket, pesztrának? Arra jók vagyunk? Szóval csak ennyit érünk nektek? Persze, Matyi anyja az már más! Mi? – fakadt ki apám.

Ezután még egy darabig dühöngött, sorra tette fel a kérdéseit, melyekre Katiék nem tudtak, vagy nem akartak válaszolni. Fater meg annyira belelovalta magát az egészbe, hogy kiakadásának az utolsó mondata megváltoztatott mindent.

– Ne is lássalak titeket! Kifelé! – ordította.

A leendő ifjú pár mit tehetett? Sok mindent. Ők mégis a legrosszabb megoldást választották. Felálltak, és egy szó nélkül távoztak. Ezzel csak olajat öntöttek a tűzre, és bele sem gondoltak, ennek milyen következményei lehetnek. Nemcsak rám, rájuk, hanem az egész családra nézve.

Amint kiléptek az ajtón, apám már azon volt fennakadva, hogy velük semmit sem lehet megbeszélni. Hát, szívből tudtam gratulálni nekik, ezért a hülyeségért. Lehet, önzőnek tűnök, de akkor már tudtam azt, amit mások csak sejthettek. Ezek után nem sűrűn fognak

átengedni hozzájuk. Habár a későbbiek folyamán tettek erre kísérletet, de ezeket fater kategorikusan mindig elutasította.

Eltelt pár hét, és a postaládában anyám egy roppant érdekes levelet talált. Első dolgaként megmutatta az öregemnek. Na, apámnak sem kellett több. Újból megtörtént az, amire számítani lehetett, kiakadt. Megint.

Nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek az események e fordulatán. Nővéremnek nem volt elég az előtte történt kiutasítás, az, hogy fater nem akart, és nem is állt szóba velük, anyám játszotta a közvetítő szerepet. Nem, ez nem elég, még tudta borzolni a kedélyeket. Ugyanis abban a bizonyos borítékban nem más leledzett, mint egy esküvői meghívó.

Amikor ezt megtudtam, amilyen gyorsan csak tudtam, bemenekültem a szobámba, hogy ne legyek szem előtt. Fater minden egyes szavát hallottam, ami nem szépirodalmi műveltségét mutatta, épp ellenkezőleg, latba vetette a magyar nyelvű szlengtudását. És higgyétek el, volt neki, nem is kevés. Eltelt fél óra, és még mindig sorolta a szebbnél szebb szavakat, sőt, ezeket még mondatba is foglalta. Persze, közben nem felejtette el megemlíteni családunk összes tagját, azok felmenőit, kiegészítve egy-egy ékes jelzővel.

A birodalmam mélyén ültem az ágyamon, néztem ki az ablakon, és állandóan egy kérdés fogalmazódott meg bennem: Édes Istenem, mit tettem, amivel ezt érdemeltem?

Gondolataimból a nagy csend rángatott vissza a való világba. Csend, síri, néma csend. Ajaj, akkor már tudtam, hogy így, vagy úgy, de sorra kerülök. Nem is tévedtem.

– Lili! – lettem megszólítva.

Kimentem az ebédlőbe, ahol az asztalnál már ott ültek mind a ketten. Fogalmam sem volt, hogy mi az istent akarnak tőlem, ezért úgy közelítettem meg a helyszínt, hogy ha kell, bármelyik pillanatban futni tudjak. Rájuk néztem, egy picit közelebb merészkedtem, de nem ültem le. Még nem. A fene se tudta, mennyire feldúltak, mennyi dühöt, felháborodást adtak ki magukból, és mennyi zúdul rám.

– Ülj le – mutatott apám a velük szemben lévő székre.

– Na, ha ilyen szépen összeült a családi kupaktanács – kezdte a mondókáját –, akkor bejelenteném az elhatározásomat.

– Miért a te elhatározásod? Én nem számítok? Engem, meg sem kérdeztél! – háborodott fel muterom.

– Judit, ne vágj közbe – sóhajtott fel faterom. – A döntésem a következő, az unokára nem vigyázunk. Ti, ha akartok, elmehettek az esküvőre, de engem hat ökörrel sem fogtok oda vontatni. Érthető voltam? – nézett ránk jelentőségteljesen.

Ahogy mondani szokás, egy nagy kő esett le a szívemről. Igaz, ez is csak félmegoldás, de legalább apám próbált valami kompromisszumot kötni. Nemcsak közölte a tényeket, hanem hagyott nekünk választási lehetőséget. Ahogy anyámra pillantottam, rájöttem, ez a lehetőség olyan, mint a halottnak a csók. Ismertem már annyira muterom, hogy tudtam, megmakacsolja magát, és ebből nem lesz esküvő. Sem bulival, sem anélkül.

– Na, ennyi lettem volna. Még van időtök, addig gondoljátok át, és döntsétek el, mit akartok.

A döntést senki sem vitatta. Úgy éreztem, hogy apám jogosan mérges Katira. Nem az ő gyereke, ennek ellenére felnevelte. Úgy-ahogy, de megtette, pedig nem lett volna kötelessége. Ezután, a tesómnak volt pofája így rendezni a dolgokat. Mindezek ellenére, a szívem mélyén szerettem volna elmenni az esküvőre, pedig már akkor tudtam, hogy ez csak egy beteljesületlen álom. És megint azt kell mondjam, nem tévedtem.

Ezután fater egyszer sem hozta szóba a témát, ő lezártnak tekintette. Persze, nem így anyám, aki ugyan próbálkozott ezt megbeszélni velünk, de mindenkinél süket fülekre talált. Apám mindig ugyanazt mondta, mint előtte: ő döntött, és ezen nem változtat. Én meg nem akartam bajba kerülni, és inkább nem nyilatkoztam. Mikor muter megkörnyékezett ezzel, csak rántottam a vállamon, és nagyon diplomatikusan azt válaszoltam, hogy még nem tudom.

Ezzel nem lett volna baj, csak hát az idő mintha felgyorsult volna, és nem száguldott, hanem fénysebességgel robogott a nagy nap felé. Hiába próbáltam elodázni a dolgot, be kellett látnom, előbb-utóbb nekem is döntésre kell jutnom. De ez nem igazán rajtam múlt, hanem anyámon.

Végül elérkezett az esküvő előtti délután. Ekkor apám felhívta a felesége figyelmét olyan apróságra, hogyha menni szeretnénk, akkor

jobb lenne elkezdeni készülődni. Gondolt itt olyanra, mint például az alkalomhoz illő ruha.

– Nem megyünk – közölte nemes egyszerűséggel nőnemű szülőm.

– És erről Lilit is megkérdezted? – érdeklődött apám.

– Nem, minek?

– Talán, mert a testvére, és van neki is beleszólása – vett védő szárnyai alá az öregem.

– Én nem megyek, elengednéd őt egyedül?

– Hát nem – szólalt meg fater egy kis gondolkodás után.

– Na, látod. Akkor ez megoldódott – zárta rövidre a témát muter.

Szóval így történt, hogy a mi családunkból senki nem vett részt Kati nagy napján. Azt mi is csak utólag tudtuk meg, hogy a másik nővérem, Orsi még meghívót sem kapott. Igaz, abban az időben a két nővérem közt mosolyszünet állt fenn. Sőt, továbbmegyek, Orsi tudni sem tudott az egészről, egészen addig, míg egyszer anyám meg nem kérte, meséljen róla. Akkor tört ki az igazi balhé, mindenki haragudott mindenkire. A szüleim a két gyerekre, a két testvér egymásra, és az ősökre egyaránt. Elkezdődött a ki, kinek, mit mondott vagy nem mondott vita. Ennek az lett a vége, hogy fél évig senki nem beszélt a másikkal. Jó megoldás, mondhatom. Bár annyi előnyét láttam, hogy nem kellett senki lelki sirámait végighallgatnom, döntőbírót, esetleg bólogató Jánost játszanom. Egyszerűen úgy tettek, mintha a másik nem létezett volna.

Otthon csend, nyugalom, béke. Legalábbis az előzményekhez képest. Azért a napi szintű apró-cseprő bonyodalmak még mindig megvoltak, de Anita barátsága, és az, hogy az iskolában levegőnek néztek, segítettek átvészelni ezt az időszakot is.

Ha már szóba került a suli. Életem ezen területén is pozitív változás állt be. Méghozzá egy új osztálytárs, Tamás személyében. Az év elején köszönthettük köreinkben, mert hogy, hogy nem, de sikerült elérnie azt, amit nagyon sok diáknak nem: nyolcadik év végén megbukott. Persze ehhez lehetett annak is némi köze, hogy idejének nagy részét az intézményen kívül töltötte.

Az első tanítási napon bemutatkozott, elmondta, ki ő, és attól kezdve szerény személye is gyarapítja a létszámot. Az osztály

nagyobbik része úgy tekintett rá, akár egy istenre. Ezt pedig az osztályfőnök egyetlen gúnyosnak szánt megjegyzése okozta.

– Megbukott – súgta oda az első sorban ülőknek.

Nekik sem kellett több, elindult az ilyenkor szokásos hírlánc, és pár percen belül mindenki tudott róla. Ezután nem igazán volt gondja a beilleszkedésre, a fiúk szentként kezelték. A lányok próbáltak minél közelebb kerülni hozzá, mert mekkora vagánység, hogy ezt meg merte tenni, és amellett még jóképű is. Szerintük.

Talán az ő megjelenése okozta azt a szemmel látható változást, hogy az addigi klikkesedés szép lassan megszűnt, és kialakult az a közösség, aminek már jóval előbb meg kellett volna történnie.

Egyik nap, tesi után az öltözőben leledzettünk a lányokkal, mikor Zitának egy roppant jó ötlete támadt. Menjünk át a fiúkhoz, és próbáljunk jópofizni velük, hátha Tomika felfigyel valamelyikükre. Ültem a padon, és megdermedve néztem rá Anitára, hogy ő is azt hallotta-e, amit én. Rá kellett jönnöm, hogy nem a fülemmel van baj, hanem Zita fejével. Mielőtt ezt a gondolatomat megoszthattam volna vele, a többiek rábólintottak az ötletre. Gyorsan befejezték az öltözést, és elindultak a fiúkhoz. Legnagyobb meglepetésemre Anita sem akart kimaradni a jóból.

– Ez most komoly? – kérdeztem tőle.

– Figyu, ha nem megyünk, akkor szívni fogják a vérünk.

– És ha elkapnak? – akadékoskodtam.

– Hát egy egész osztálynak csak nem írnak be intőt. Képzeld csak el az ofőt, ahogy egyesével körmöli azokat a beírásokat.

– Nem megy, ő lustább annál. Amikor nekem kellett beírnia, akkor sem volt elragadtatva az ötletétől.

– Na, erről beszélek. Mi bajunk lehet?

Nem mondom, hogy teljesen jó kislány voltam, mert annyi idősen a kíváncsiság ott bujkált bennem is, de nem voltam benne biztos, hogy megérné még egy lapáttal rátenni a dolgokra. A tanári kar minimum fele már így is pikkelt rám. Mégis döntenem kellett. Ha számba vettem a lehetséges tényezőket, akkor inkább az intőt választottam, mint azt, hogy újból az osztály céltáblája legyek. Így belementem a dologba, és Anita után lépdeltem, de még mindig nem voltam biztos benne, hogy jó döntést hoztam. De ugye, akkor már késő bánat volt.

Beléptünk, és ugyan még nem láttunk semmit, de hallottuk, hogy valami nem kerek. Nagyon nem. Kiabálásra értünk oda, amiben ugyanúgy hallottunk lányhangot, mint fiút. Megálltunk az öltöző végénél, és onnan néztük a falban lévő, ökö̈l nagyságú lyukat, illetve Tamást, amint a vállát tapogatva ül egy padon. Az arcára a világ minden fájdalma kiült. Többen álltak mellette, és a lógó kezét tapogatták, hogy nem tört-e el, miközben Tomi kiabált a fájdalomtól. Az osztály többi része a hiányzó faldarab mellett állt, és nem épp halkan arról tanakodtak, hogy most mihez kezdjenek.

– Hogy a francba volt képes átütni a falat? – adtam hangot döbbenetemnek.

– Nézd meg jobban, az nem valódi fal, csak gipszkarton!

– Na, jó, én lépek – közöltem. Megfordultam, hogy visszamegyek a saját öltözőnkbe, mert nem akartam belekeveredni. De amilyen szerencsém van, még egy lépést sem tehettem, és a tesitanárral találtam szemben magam.

– Hova, hova ilyen sietősen? – kíváncsiskodott.

Na, pont ő hiányzott az életemből. Fogadni mertem volna, hogy ezt nem úszom meg, és valahogy megpróbálják ezt is a nyakamba varrni. Nem sokat tévedtem.

– Te mit keresel itt? – tette fel a kérdést, mintha csak én léteznék a világon.

Érdekesmód, a többieket nem vette észre. Persze az osztálytársaim rögtön néma csendbe burkolózva figyelték az események e fordulatát. Ha bíztam volna bennünk, akkor felcsillant volna egy halvány kis remény, hogy kihúznak a pácból, de ez hiú álomnak tűnt. És az is maradt.

– Még egyszer megkérdem: te mit keresel itt? – vált erélyesebbé a hangja.

– Semmit – válaszoltam az igazságnak megfelelően.

– Aha, és ezért a semmiért kukkoltad a fiúkat – vonta le a következtetést. – Szép, mondhatom. Nem elég, hogy egy kis hazug vagy, még perverz is.

Döbbenetemben szóhoz sem jutottam. Most komolyan nem látta a mögöttem lévő helyszínt, a falban lévő lyukat? Pedig magasabb volt nálam, így nem értettem a dolgot. Oké, egy picit ki volt rám akadva, de ennyire még ő sem lehetett vak.

– Tominak lóg a keze. Lehet, el kéne látni – lépett oda hozzánk Anita.

Ekkor már a tanárnak is feltűnt, ami pár perccel előtte nem. Körbehordozta tekintetét a társaságon, vett egy mély levegőt, kifújta, és elindult Tamás felé.

– Mutasd! – förmedt rá.

Az említett úgy tett, ahogy kérték tőle.

– Irány az orvosi. Ti meg – állapodott meg a tekintette rajtunk –, indíts az igazgatóhoz.

– Mégis ki? – jött a mentő kérdés valahonnan hátulról.

Ez elgondolkoztatta a tanárt. Nem sokáig, de ahhoz épp elég ideig, hogy aki csak tudott az a lyuk elé állt, így takarva azt.

– Oké, mindenki menjen a következő órájára. Erre meg… – mutatott Tamás vállára – később visszatérünk.

Átsétáltunk a következő órára, és percenként pislantottunk a bejárati ajtó felé. Azon tanakodtunk, hogy mikor fedezik fel azt a kis hézagot a falban. Nem igazán vártam azt a pillanatot, mert amilyen szerencsés csillagzat alatt születtem, és amennyire a tanárok szíve csücske voltam, biztosra vettem, hogy engem okolnak majd ezért is. Az óra közepén megjelent Tamás is.

– Te hol voltál? – vonta kérdőre a tanár.

– Az orvosiban. Meghúztam a vállam.

– Ülj a helyedre!

Ennyivel elintézte a dolgot a tanerő, majd folytatta a megkezdett anyag könyvből való felolvasását.

Mivel az óra végéig nem történt semmi, többen fellélegeztek, azt gondolván, hogy ezt megúszták, és majd az utánunk következő osztály viszi el a balhét.

Tévedésben éltek. De még mekkorában! Eljött az énekóra, ahol már a terembe lépésünkkor láttuk, több ember várt ránk. Megjelent a testnevelőtanár, az osztályfőnök, sőt még az igazgató is tiszteletét tette. Azért ezt már túlzásnak tartottam. Egy ilyen apróság miatt, ekkora hajcihőt csinálni.

Az első pár gyerek megállt az ajtóban, és csak fejüket dugták be, mert azt hitték, eltévesztették a teremszámot.

– Gyertek csak, gyertek! – szólította fel őket az énektanár, Éva néni. – Üljetek le!

Így is tettünk. Mindenki elfoglalta a helyét, kipakoltunk és izgatottan vártuk a fejleményeket. Ha ide illő hasonlattal szeretnék élni, akkor azt mondanám, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett. Persze csak addig, míg a tanári asztal mellett álló igazgató meg nem szakította azt.

– A fiúk öltözőjében az utánatok lévő osztály egy lyukat talált a falban. Tudtok erről valamit?

Persze, senki nem akart nyilatkozni. Pár kínosan eltelt pillanat után Éva néni vette át a szót.

– Mondjátok meg, hogy ki tette, és nem lesz semmi következménye. Csak annyit kérünk, hogy aki hibázott, az vállalja magára.

Ezután nagyon lassan körbehordozta a tekintetét rajtunk, és mindenkin elidőzött egy darabig. Ennek ellenére egyikünk sem szólalt meg, csak ültünk, és próbáltuk minél kisebbre összehúzni magunkat.

– Értem én, hogy egy osztály, egy közösség vagytok és véditek egymást, de ez nem az a helyzet, ami ennyivel megoldható – próbált a lelkünkre beszélni az igazgató. – Kár keletkezett az iskolában, amit valakinek meg kell térítenie – bújt ki a szög a zsákból.

– Szép és jó a zsiványbecsület, de ez nem az! – kelt ki magából Éva néni.

– Évikém, kérlek, nyugodj le! – próbálta lecsendesíteni az igazgató. – Te, ott! – kapott ki a tömegből úgy, mintha egyáltalán nem tudná, hogy ki vagyok. – Mondd el, ki tette!

– Nem tudom – hazudtam szemrebbenés nélkül.

– Állj fel, ha velem beszélsz!

Megtettem, amire kért, és legalább húsz nagykést éreztem a testembe fúródni. Csak és kizárólag az igazgatóra néztem. Nem is mertem máshova, mert ha lehetett volna egy tippem, hát azt arra tettem volna, hogy a társaim épp szemmel tesznek el láb alól.

– Ő kukkolta a fiúkat – mutatott rám a tesitanár.

Hogy a jó Isten nem tudta varangyos békával bekenni a nyelvét! Azt hittem, menten elsüllyedek szégyenemben. Soha nem volt szokásom senki után kémkedni, erre az az okostojás meggyanúsított.

Elhihetitek, hogy abban a pillanatban mindent kívántam én annak a nevelőnek nevezett egyénnek, csak szépet és jót nem. Persze ezt nem mondhattam ki hangosan, de azért egy megvető pillantást engedélyeztem magamnak.

– Majd arra is rátérünk, de most fontosabb az a lik – intette le az osztályfőnök.

Erre a mondatára többen is felkuncogtak, és a kezükkel próbálták eltakarni a hirtelen jött jókedvüket.

– Kérdeztem valamit! – folytatta ott, ahol abbahagyta.

– Nem tudom – ismételtem meg.

– Hát jó, ti tudjátok – fújt egy nagyot. – Megmondom, mi lesz. Mindannyian kaptok egy igazgatói intőt – nézett ránk.

A helyzet ezután is változatlan maradt, senki és semmi nem mozdult. Mivel már a szavak elhangzottak, ezért más lehetőség híján az osztályfőnökhöz fordult.

– A héten minden egyes diákodnak írd be azt az intőt! Részletesen írd meg minden egyes szülőnek, hogy mi történt.

– De hát… húszan vannak – háborodott fel.

– És? Írd be! – Majd, mint aki jól végezte dolgát, otthagyta az ofőt és a tesitanárt, hadd főjenek a saját levükben.

Azon a héten mindenki megkapta azt az intőt.

Mivel az iskola és a szüleim viszonyát nem nevezhettem rózsásnak, ezért előre szóltam a dologról az ősöknek, nehogy váratlan felfedezést tegyenek az ellenőrzőmben. Mint ahogy számítottam is rá, nem igazán érdekelte őket a dolog. Ami pedig engem illet, ez az apró esemény egy pici jólétet hozott a számomra. Még mindig nem igazán fogadtak be az ő kis zárt világukba, de már nem is éreztem magam közellenségnek. Valahogy lenyugodtak a kedélyek, és ahogy apám mondta: minden csoda három napig tart.

Ez alól egyetlen ember jelentett kivételt, mégpedig az osztályfőnök. Nem igazán akarta megbocsátani számomra azt, amit elkövettem ellene. Legalábbis szerinte. Gondoltam, nem baj, legfeljebb nem fogunk unatkozni. Nem tévedtem nagyot.

Ehhez kapcsolódik egy apró, de nem elhanyagolható tényező, mint a pályaválasztás. Igaz, akkor még csak a nyolcadik év elején jártunk, de ez nem fékezte meg a tanárokat, igazgatókat, hogy már az év végével riogassanak minket. Azt nem mondom, hogy oly

nagyon búsultak annak hallatán, hogy a kedves osztályunk lelép az intézményből. Örökre. Vagyis, reményeik szerint. Bár ezt sem mondhatnám, mert ha így lenne, akkor nem törekedtek volna arra, hogy jó pár gyermeket a bukás szörnyével riogassanak. Nem igazán sikerült nekik.

Szerencsére, ez engem nem érintett, mert a legrosszabb jegyem a hármas volt. Így otthon már nagyban folyt a beszélgetés, hogy mi leszek, ha nagy leszek. Ötleteim voltak. Meg apámnak is. Csak hát, ezek egyáltalán nem egyeztek, sőt, ha én azt mondtam, hogy dél akarok lenni, ő váltig állította, hogy nem, mert nekem észak lenne a jó. Ebből rengeteg vita alakult ki. Ekkor volt az először, hogy nem bólogattam mindenre, amit elém tártak.

De hogy pontosítsak egy picit, apám mindenáron rendőrnek szánt. Na mármost ez az ötlete nem nyerte el a tetszésemet. Hogy miért? Roppant egyszerű a magyarázat. Anyám szerint férfi felmenőm egy tök normális ember volt, egészen addig, míg be nem került a testülethez. Amint átlépte a küszöböt, egy év sem telt el, és fater átformálódott azzá az emberré, akit már én megismertem. Addig is volt jó pár hülye a családban, és egyáltalán nem szerettem volna gyarapítani a létszámot. Még darabszámra sem. Meg amúgy is, sokkal jobban kedveltem a testmozgást, mint az egyhelyben ülést. Mert azt azért hozzátenném, hogy ősöm szerint, egy nőnek csak és kizárólag irodai munkát tud elképzelni. Szóval nálam már itt bukott az elmélete. És hogy én mégis mit szerettem volna? Egyértelműen a sportot akartam folytatni, így egy élsportolói iskolát néztem ki magamnak. Igen ám, de ez meg apámnak nem tetszett. Egész egyszerűen magyarázta a dolgot:

– Nem mindenkiből lesz élsportoló, akit oda felvesznek.

– Jó, ez igaz, de ott van mellette az edző szakma is – próbáltam védeni álláspontomat.

Ezen a ponton éreztem, hogy fater meginog, és elgondolkodik a dolgon. Ekkor olyat tett, amit előtte nem sűrűn. Segítségül hívta édes feleségét.

– Judit, szerinted? – érdeklődött az asszonyánál.

– Nem – jött a tömör, egyszerű válasz.

Erre az egyetlen szóra mindketten csak bámultunk anyámra, nem értettük, pontosan mire is mondott nemet. Oké, azt előtte is tudtuk,

hogy muter kommunikációs készsége eléggé gyér lábakon, sőt, alapokon áll, de azért ennél többre számítottunk.

– Melyik verzió nem tetszik? – pontosított fater.

– Nem megy ugrabugráló suliba – kaptuk meg a választ.

– Na, te lány, azt hiszem, döntés született – közölte velem apám.

– Ne siessük el a dolgokat – emeltem fel a kezem. – Még van idő dönteni, és ha ti is engedtek, akkor én is fogok, így nem lesz veszekedés belőle.

Néma csendben ültek előttem, és láttam rajtuk, hogy elgondolkodnak az ajánlatomon.

– Rendben, legyen – adta be a derekát faterom.

Akkor el sem hittem, megnyertem vele szemben egy kisebb csatát. Jó, háborút, azt nem, de nekem már az is nagy szónak számított, hogy egyáltalán figyelembe vette a véleményem.

Aztán az öregem egyszer egy felvételi könyvvel állított haza. Ez viszont nála nagyon nagy szó volt, mert nem abba a táborba tartozott, akik sűrűn forgatnak könyvet a kezei között. Akkor nem értettem, mi az a felhajtás, amit művel, mert addig nem igazán érdekelte sem az iskola, sem az, hogyan teljesítek. Igaz, furcsának találtam a dolgot, de nem igazán ellenkeztem, mert jólesett a törődése, ami nem abból állt, hogy lehordott a sárga földig. Életem első szebb pillanatai közé tartoznak azok az emlékek, amikor ültünk a nappali szőnyegén, és együtt lapozgattuk a könyvet, és jelöltük meg azokat az iskolákat, melyeket mindkettőnk elfogadhatónak talált. Így esett a választásunk egy közgazdasági szakközépre. Pontosabban a két tannyelvű szaka keltette fel az érdeklődésünket.

Több lehetőséget is megjelöltünk, de abban egyetértettünk, hogy az a bizonyos intézmény lesz a befutó. Apám mindent megtett annak érdekében, hogy bekerüljek. Még magántanárt is fogadott, aki német nyelvből készített fel. Ez azért érdekes, mert fater egyedi világlátással rendelkezett, és azt vallotta, hogy magántanár csak a hülyéknek kell. Sikerült meggyőznöm, hogy ez nem igaz. Sőt, odáig merészkedtem, hogy sikerült rábeszélnem egy felvételi előkészítőre. Ezt abban az iskolában tartották, ahova járni szerettem volna. Igaz, így minden héten hatszor ültem padba, de nem számított. Bizonyítani akartam. Hogy kinek, nem tudom. Talán magamnak, hogy nem igaz, amit egész életemben hallgattam, és igenis képes

vagyok rá. Esetleg apámnak, ugyanezen okból. Fogalmam sincs, mi hajtott.

Anyámat is megemlíthetném, de nem teszem, mert ő az egészből kimaradt. Pont a párja ellentéte volt, egész egyszerűen a háttérbe vonult, és semmi érdeklődést nem mutatott ezzel kapcsolatban.

Aztán eljött a felvételi időpontja. Elmentem, megmérettettem magam. És sikerült. Jó, nem úgy, ahogy én vagy fater gondolta, de az iskolába bejutottam. Igaz, nem a két tannyelvű osztályba, hanem csak a sima közgazdaságiba, de nekem ez nem jelentett akkora törést, mint férfi felmenőmnek. Ahogy megkaptam a levelet, onnantól kezdve jött ugyanaz a szöveg, mint előtte: „Még erre sem vagy képes!”

Viszont ha belegondolok, hogy abban az időben az ország első öt legerősebb szakközépiskolája közül sikerült bejutnom az egyikbe, hát egyáltalán nem kellett volna szégyenkeznem. Inkább csalódott voltam. És nem a továbbtanulás miatt, hanem az bántott, akármennyire is igyekeztem, nem tudtam elérni, hogy fater valamiért büszke legyen rám. Ezután szépen, lassan, de kikopott, elhalványult és a legvégén megszűnt ez a vágyam. Rá kellett jönnöm, nem tudok olyat tenni, amire ő azt mondaná, hogy igen, ez szép volt. Elgondolkodtam azon, minek erőlködjek tovább. Saját magamért? Annyit nem értem. Legalábbis ezt gondoltam abban az időben. Ez az eset rámutatott arra, hogy akárhogy is vágytam az elismerésére, az soha nem fog összejönni. Talán ez az esemény döbbentett rá, hogy ne akarjak másoknak megfelelni. Onnantól kezdve a lelkemben felhúztam még egy védelmi falat, ami nem engedte, hogy befolyásoljon mások véleménye. Ha már a saját szülőm nem tudott elfogadni olyannak, amilyen voltam, akkor hogy várhattam el ezt egy vadidegen embertől?

Mindeközben robogott az idő, és elérkezett arra a pontra, ahol már a ballagásra kellett készülődni. Az iskolában egész jól álltak a dolgaim. Vagyis nem álltak azok sehogy, de legalább nem bántottak, nem szekáltak, és Anita barátsága is megmaradt. A legjobb megfogalmazás erre, ha azt mondom, ellavíroztam az események sűrűjében, és próbáltam minél kisebbre összehúzni magam, eltűnni a tömegben. És hála az égnek, sikerült is.

Ha már ballagásnál tartottunk, akkor azt is meg kell említenem, hogy a mi csodás osztályfőnökünk nemes egyszerűséggel közölte, hogy ő ugyan nem hajlandó bankettet tartani. Legalábbis velünk nem. Nincs az az isten. Végigcsinálja a ballagást, azt' jó napot. Most mondjam azt, mennyire elkeseredtünk a hír hallatán? Hát, nem mondom, mert az nem fedné a valóságot. Sőt! Még örültünk is neki, mert így legalább mi magunk szervezhettük meg, tanár jelenléte nélkül. De ne rohanjunk ennyire előre.

Szóval, ballagás. Ugye, erre ruha kell. Nem is akármilyen. Már abban az időben is utáltam vásárolni, szóval, mikor anyám beindult ezzel kapcsolatban, úgy éreztem magam, mint akit nyúznak. Az elkövetkezendő két hónap másról sem szólt, minthogy muter megfogott, és a környéken az összes fellelhető ruhaboltot végigjárta velem. Mindenféle rongyokat rám adott, és eldöntötte, mi áll jól, és mi nem. Emellett intézkedett a meghívókról, és az utána következő vacsoráról is. Pont úgy, ahogy faterom elvárta tőle. Na, most, ez idáig rendben is van. Vagyis lenne, de senkit nem tudtam meghívni, mert az egyetlen barátom az osztályomba járt, és hát ő is épp a ballagására készült. Így lett az az eredmény, hogy a szüleim a két nővéremen kívül a nagymamám testvérét, és három ismerősüket hívták meg.

A ruha, a vacsora és a meghívók anyám nyakába szakadtak. A kisebbik tesóm meg a kinézetem rendbetételét vállalta fel. Mondjuk, ezt sem igazán értettem, mert jó voltam úgy, ahogy voltam. Nem igazán tudtam, mit kellene rajtam változtatni. Erre is megkaptam a választ. Méghozzá záros határidőn belül.

Anyám továbbra is elráncigált ruhákat válogatni, tesóm meg mindenféle hajszínt kigondolt, elképzelt a számomra. És én mit csináltam? Hát tűrtem. Annak ellenére, hogy lelkem minden egyes kis darabja ellenkezett az egész ellen. A vége az lett, hogy muter megunta a vásárlást, ezért kiválasztott számomra egy szatén szoknyát, egy hozzá illő felsővel. Miután ez megvolt, tesóm lépett színre, és a ruhához igazította a megjelenésem. A hosszú szőke hajam levágta a vállamig, és befestette barnára. Amikor megláttam a rövid hajam, bementem a szobámba, és két napig sírtam. A színéről már említést sem teszek. Két napig zokogtam az ágyamon. Senkit nem hatott meg az elkeseredésem. Szerintük jól állt. Ennyi.

Ha ezután azt gondoltam, hogy végre vége az átalakulásomnak, hát, nagyot tévedtem. Az én kedves nővérem még nem végzett velem. Kitalálta, ha már így „felújított”, akkor ehhez kell igazítani a körmeimet is. Igen ám, de ezt mindenféle szülői egyeztetés nélkül tette meg.

A ballagás napján átvitt magukhoz, és apáméknak azt mondta, hogy egy picit megszabadítja őket tőlem, hogy nyugodtan tudjanak készülődni. Megbeszélték az időpontot, mikor engem visszaszállít hozzájuk. Pontosabban mondva, az iskolába, és ott majd mindannyian találkozunk. Nem rajongtam az ötletért, de ugye én nem lettem megkérdezve. Az ötletet a megvalósítás követte, így mire észbe kaptam, szorongva álltam az osztálytársaim gyűrűjében.

Olyannyira belejött a családom abba, hogy meg- és átváltoztassanak, hogy a hátam mögött lévő társaim sem ismertek meg. Barna hajjal, hosszú, kék műkörömmel, combközépig érő szatén szoknyában, és egy úgyszintén szatén, elöl cipzáros valamiben álltam Anita mellett, és próbáltam nem elsírni magam. Ugyan barátnőm kísérletet tett rá, hogy megvigasztaljon, de nem igazán sikerült neki. Amikor erre rájött, akkor egy szó nélkül a kezembe nyomott egy csomag papír zsebkendőt, és együttérzéséről biztosított. Sokra mentem vele.

Ilyen körülmények közt végigsétáltuk az egész iskolát. Legelöl az osztályfőnök ment, majd utána szépen libasorban a tanítványai. Amikor már minden teremben megfordultunk, nem volt más hátra, mint az udvaron felsorakozni. Ahogy kiléptünk az épületből, mindenkit letámadtak a rokonok, ismerősök, barátok, és kezünkbe nyomták a virágokat. Nem is értem, miért? Nem tudtak a műsor végéig várni? Most komolyan! Miért kellett minket így megszívatni? Ugyanis ezután jött még a műsornak, elköszönésnek nevezett félórás gyötrelem. Mindezt a tűző napon. Ott álltam harci díszben, és azon gondolkodtam, mikor lesz már vége az egésznek.

A hátam közepére kívántam az egészet. De ugye ezzel még nem értek véget szenvedéseim. Á, dehogy, az túl egyszerű lett volna.

A műsor végén mind a három nyolcadikos osztályt visszavezényelték a saját osztálytermébe. Amikor mi megérkeztünk, az ofő nagyon gyorsan lelépett azzal a szöveggel, hogy nemsokára jön a szülőkkel együtt. Ezt az alkalmat ragadta meg az egyik társunk

arra, hogy az elmaradt bankett helyett rögtönözzünk valamit. Ment a beszélgetés, ötletelés. Igazából nem is figyeltem, mert tisztában voltam vele, hogy nem kívánatos a jelenlétem. Annyi azért elért hozzám, hogy aki akar, az este nyolcra menjen vissza a suli elé, és együtt elmegyünk bankettezni, az egyik osztálytársunk szüleinek a bárjába. Ezután már egyáltalán nem foglalkoztam velük, megpróbáltam kizárni őket a világomból. De nem sikerült. Elhangzott a nevem, amire már felkaptam a fejem, és hegyezni kezdtem a fülem.

– Lilit? Te normális vagy? Ha odamegyek hozzá beszélgetni, elküld anyámba! Hogy kérdezzem meg, hogy jön-e?

Ez volt az a mondat, mely megragadta a figyelmem. Ekkor esett le és csattant elég hangosan az a tantusz, hogy nem utáltak ők engem, csak egyszerűen bunkónak tartottak. Fájó igazsággal kellett szembenéznem. Akkor, ott a ballagásom napján, amikor már csak egy óra volt hátra az egész társasággal. De nem volt időm ezen rágódni, mert ahogy elhangzott ez a pár mondat, megjelent az osztályfőnök. És amilyen szerencsés ember vagyok, rögtön kikapott a sorból.

– Lili! – kiáltott fel. – Neked milyen a kezed? – vált halálsápadttá.

Lenéztem az említett testrészre, de semmi különöset nem találtam, ami okot adott volna arra a reakcióra, melyet a neves tanerő produkált. Magam elé emeltem a kezem, és közelről is megvizsgáltam, mi oly furcsa rajta. Ezután felemeltem a fejem, és a tanárra tekintettem.

– A körmöd – világosított fel.

– Mi van vele? – kérdeztem.

– Kék – adta meg a választ.

– Tudom – mondtam.

– De hát… – akadt el a szava. – De hát, a szüleid tudják?

– Persze – feleltem teljes lelki nyugalommal.

Ettől függetlenül egyáltalán nem voltam nyugodt, mert tudtam, hogy erről csak a nővérem tud. Mindenki másnak újdonságot fog jelenteni a dolog. Azt hiszem, elég jól játszhattam a szerepem, mert az osztályfőnöktől csak egy rosszalló nézést kaptam. Ezután elindult a tanári asztalhoz.

Közben megérkeztek a szülők is, és az egész jelenet a feledés homályába veszett. Legalábbis addig, amíg le nem zajlott az egész hajcihő, és az őseimmel a kocsi felé nem sétáltunk. Akkor jött a következő rácsodálkozás.

– Lili! – szólított meg apám. – Milyen a körmöd?

– Kék – adtam ugyanazt a választ, mint előtte nem sokkal. – Az osztályfőnöknek nem tetszett. Szabályosan kiborult, mikor meglátta – mosolyogtam rá faterra.

– Tényleg?

– Aha – bólintottam vidáman.

– Na, menjünk – nyugodott bele.

Úgy gondolom, sikerült elég jól kijátszanom azt a kártyát, hogy a szüleim és az osztályfőnök nem igazán kedvelték egymást. Szóval beültünk a kocsiba, és hazamentünk, ahol már vártak rám. Most mit mondjak? Ragozzam túl az eseményeket? Nem teszem, mert nincs értelme. Elég, ha a lényeget leírom, jelesül azt, hogy otthon megvolt az öröm, a gratuláció és ajándékozás is. Konkrétan egy arany nyakláncot kaptam. Örültem is neki, meg nem is. Örültem, mert tetszett, szép volt, csak hát sosem voltam az a kimondott lányos lány. Valahogy nagyon elütött a stílusomtól, de ettől még feltettem magamra, és jó sokáig hordtam.

Miután megettük a jeles alkalomra szánt kaját, teli hassal elvonultam a szobámba, ahol bekapcsoltam a tévét, és magukra hagytam őket. Mivel az egész társaság a felmenőim ismerősei, barátai voltak, nem éreztem, hogy ott kellene maradnom. De ezt nem is vették zokon, mert legközelebb már csak akkor volt jelenésem, mikor elindultak hazafelé.

11. Első szerelem

Az előzőekben elmeséltem ballagásom történetét, illetve a nem létező bankettemet is. Ezt követően folytatódott tovább az életem. Az, hogy megszabadultam az általános iskolától, jó pár változást hozott az életembe. Teszem azt, nem kellett állandóan azt néznem, hogy melyik tanár, mikor akar belém kötni. És persze az osztálytársakról is szívesen megfeledkeztem. Emellett tettem magamnak egy fogadalmat: a középsuliban megpróbálok beilleszkedni. Hogy ez miért és hogyan jutott eszembe? A válasz, Anita.

Miután megismerkedtünk, elég sok dologra tanított meg, világított rá. Olyan apróságokra, mint például hogyan lehet úgy titkolni a családi életünket, hátterünket, hogy az ne hasson ki az iskolában betöltött szerepünkre. Mindig is csodáltam benne azt, hogy bármi is történt otthon, attól ő még a suliban ugyanaz a mosolygós, kedves lány maradt. Nekem ez nem ment. Attól függetlenül, hogy szinte az egész életemet végig kellett színészkednem, azért annyira nem voltam jó színész. Vagy csak az akarat hiányzott. Ezt nem tudom. Azt viszont igen, hogy állandóan fáradtnak éreztem magam, mert a naponta ismétlődő álarc viselése nagyon sok energiámat elvette.

Egy szóval, örültem annak, hogy végre egy gonddal kevesebbel kellett foglalkoznom. Bár ez szinte az összes nyári szünetre igaz volt. Mégis másnak tűnt, mert ha nem is tudtam róla, mégis éreztem, hogy valami megváltozik bennem. Beköszöntött a kamaszkor. Teljesen más dolgok kötötték le a figyelmemet, mint azelőtt. És ezen a korszakon nem egyedül kellett átbukdácsolnom, hanem ott volt mellettem Anita is, aki ugyanazokkal a gondokkal küzdött. Akkorra már igazi barátnők lettünk, és annak ellenére, hogy mindketten más és más iskolába mentünk tovább, ragaszkodtunk egymáshoz. Szinte minden egyes percünket együtt töltöttük. Amennyiben nem foglaltak le minket a szüleink.

Ha már az ősöknél tartunk, róluk is mondanék pár szót. Mármint Anita anyukájáról, Gizi néniről, és a saját felmenőimről. Szóval, ők sem tartották távol magukat egymástól, ha nem is napi rendszerességgel, de összejártak beszélgetni, az élet dolgait

megvitatni. Ez nekem csak a hasznomra vált, mert Gizi néni sokkal engedékenyebben nevelte apró ivadékait, mint az nálunk megszokott volt. Így fordult elő, hogy több szabadidőm lett, mint amivel előtte valaha is rendelkeztem. És nem csak ilyen téren vett kedvezőbb fordulatot az életem. Apámék úgy gondolták, hogy már eléggé felnőttem ahhoz, hogy ne kísérgessenek mindenhova, ne ültessenek a szoknyájuk mellé, és ne legyen rajtam a fél szemük. Ha egy picit is, de kitárult számomra világ.

Aztán nyár derekán, egyik nap Anita egy roppant kecsegtető, de kivitelezhetetlen ötlettel állt elő. Be kellene fűzni az öregeket, hogy elengedjenek minket diszkóba. Mikor megemlítette ezt a lehetőséget, megdermedtem. Csak álltam, és néztem rá.

– Hülye vagy? – tettem fel az első kérdést, ami az eszembe jutott.

– Miért ne? Én megbeszélem anyámékkal, ők meg közlik a tieiddel. Ilyen egyszerű.

– Szerinted – hitetlenkedtem még mindig.

– Nálam nem lesz gond, arra fogom majd, hogy elmaradt a bankett.

– Hát, az oké, hogy nálatok nem gond, de… ismered a szüleimet – akadékoskodtam.

– Egy próbát megér – mosolygott rám.

– Annyit meg. Csak nehogy szívás legyen a vége – vettem elő legnagyobb félelmemet.

– Te kimaradsz az egészből, majd ők lebokszolják egymás közt a dolgot. Anyám úgyis csíp téged. Így jó?

– Fogjuk rá! De még mindig nem vagyok biztos benne, hogy ez életed legjobb ötlete.

– Nem is azt mondtam, csak azt, hogy próbálkozni lehet.

Rántottam egyet a vállamon, és hanyagoltam a témát. Nem hittem az egészben, ezért nem is igazán foglalkoztam vele. Persze, ezzel nem mindenki volt így. Anita annyira belelovalta magát ebbe a dologba, ahányszor találkoztunk, valahogy, valamilyen szinten, de megemlítette. Ez addig ment, míg egy idő után már jómagam is hinni kezdtem az őrültségében.

Akkor megbeszéltük, hogy lendítsük előre a dolgok állását, és tegye meg az első lépést.

Nem kellett sokat várnom, mert Anita rögtön a tettek mezejére lépett. Egy hét után jött a kísérlete eredményével: pozitív elbírálást kapott. Innentől már csak egy feladatunk akadt, rádumálni a felmenőimet erre a képtelenségre. Vagyis ezt nem nekünk kellett kiviteleznünk, hanem az anyukájának. Ezután, ahányszor Gizi néni átjött hozzánk, a szobámba ültem, és izgatottan vártam az erről szóló fejleményeket. Na, ez már több időt vett igénybe. De a végén áttörést ért el az ügy. Akármilyen hihetetlen is, de faterom volt az, aki először beadta a derekát. Nyilván nem egyszerű dologra vállalkoztunk, de az eredmény magáért beszélt. Ezt követően, ha nekem valaki azt mondta volna, hogy Gizi néni egy seprűn lovagló

Disney-hercegnő, hát azt is elhiszem.

De hogy ne legyen olyan egyszerű az életem, akadt egy apró buktató az egészben. Ez pedig nem más, mint az én jó szülőanyám. Addig abban a hitben éltem, ő az engedékenyebb, apám meg maga az ördög.

Rá kellett jönnöm az igazságra, hogy ez nem igaz. Épp fordított a felállás. Ehhez annyira volt szükség, hogy lefekvés után, mikor már azt hitték, rég húzom a lóbőrt, nekem eszembe jusson kimenni a konyhába, és letámadni a hűtőt. Amint kinyitottam a szobám ajtaját, suttogásra lettem figyelmes. Rögtön megálltam, felfüggesztettem minden tevékenységemet, és életemben először hallgatóztam. Csak úgy, kíváncsiságból.

– Mondd, mi a bajod vele? – hallottam meg apám hangját.

– Hiányzik, hogy ketten mennek és hárman jönnek haza? – kérdezett vissza anyám.

– Judit, kérlek, ezzel ne viccelj!

– Miért? A mai világban már minden lehetséges. Nem lesz belőle kurva!

– Nem is, hiszen mi neveltük – vett védelmébe faterom.

– Na, ez az, kalitkába zártad! Annyi esze van, mint egy döglött csirkének. És az nem sok, elhiheted!

– Azért túlozni nem kell. Van neki esze, csak… – itt elakadt fater hangja – ritkán használja.

– Aha, és a hagymás eset? Az mi volt? – zsörtölődött tovább anyám.

– Rendben, az hiba volt. Ezt csak nem baltázza el. Bízzunk benne! Csak egy picit.

Ezután jó hosszú csend következett. Már épp indulni akartam vissza az ágyamba, mikor meghallottam muterom hangját:

– Jó, legyen, de ha baj lesz, az a te hibád. Én szóltam.

Ezzel véget ért a beszélgetés. Ugyan pontosan nem tudtam, miről folytattak ilyen felemelő társalgást, de azért sejtésem volt felőle. Másnap reggel pedig ez ténnyé változott.

Már a reggelinél a tudtomra hozták, hogy Gizi nénivel lefolytattak egy diskurzust az elmaradt bankettel kapcsolatban. Az a döntés született, hogy az egyik hétvégén Anitával karöltve meglátogathattunk egy diszkót. Persze, ennek vannak ám feltételei, melyet később kívánnak megosztani velem. Ha tehettem volna, ott helyben örömtáncot lejtek, de hát az túlontúl gyanússá tette volna őket. Így hát csak egy bólintást engedélyeztem magamnak, megspékelve egy apró mosollyal. Legnagyobb meglepetésemre apám arcán széles vigyor terült el. Egészen addig, míg anyám ki nem szúrta a dolgot.

Így hát nem volt mit tennem, vártam azt a bizonyos hétvégét. Eltelt pár nap, és semmi. Eltelt egy hét, és még mindig semmi hír nem érkezett erről. Múlt az idő, és én már kezdtem feladni a reményt, hogy ez az egész valaha valóra is válik. Aztán kereken három hét múlva egy szerdai napon apám mondta el a jó hírt. Megérett az idő, hogy szombat este életemben legelőször, és reméli, legutoljára kitomboljam magam.

Igaz, nem mutattam ki, irtózatosan izgultam a hétvégi esemény miatt. Másról sem szólt az a pár nap, mint arról, hogy próbálgattam a ruháimat, melyik lenne a megfelelő. És ez már nagy szó nálam, mert soha nem érdekelt, mi van rajtam. Mindent magamra kaptam, ami kényelmes és tiszta volt. A vállig érő göndör hajammal is megpróbáltam valamit kezdeni, hogy ne úgy nézzen ki, mintha akkor rángattak volna ki a kutya szájából. Persze, ez az egész készülősdi nem kerülte el anyám figyelmét, amit rögtön meg is említett a férjének:

– Nézd – bökött felém a fejével –, nem megmondtam?

– Hagyd már, hiszen lány – vett pártfogásába fater.

Az elkövetkező napokban kaptam még pár ilyen és ehhez hasonló kedves beszólást. Nem mondom, hogy ettől az új felállástól túl boldog lettem volna. Inkább meglepett az események fordulata. Jó, addig is tisztában voltam anyám kétszínűségével, de azért nem számítottam rá, hogy ilyen gyorsan ellenem fordul. Vagyis olyan nyíltan nem, ahogy akkor tette. A két nővérem mindig mondogatta, hogy nem csak és kizárólag fater ludas a neveltetésünkben, mert kettőn áll a vásár, de ezt, akkor annyi évesen, nem igazán hittem el. Végül eltelt pár év, és a saját bőrömön kellett megtapasztalnom, amiről a testvéreim beszéltek.

Aztán végül elérkezett a várva várt nagy nap. A terv az volt, hogy Anita átjön, és tőlünk indulunk, majd ugyanoda érkezünk. Legeslegkésőbb hajnali négy órára kellett a lakásunk ajtajának belső oldalán lennünk.

Anita a megbeszélt időben megérkezett, az öregek meg jól megnézték maguknak. Csak úgy, mintha soha nem látták volna előtte. Lecsekkolták, mennyire teszi ki azt, amije van. Sajnos, csalódniuk kellett, mert barátosném kitett magáért, és minden nőies testrészét illendően eltakarta. Innen, már nem volt megállás.

Másfél órás buszozást követően megérkeztünk a kiválasztott helyre. A legjobban azon csodálkoztam, hogy a bejáratnál nem állítottak meg, és nem kérdezték a korunkat. Bár az is igaz, elég nagy lökhárítókkal rendelkeztünk ahhoz, hogy pár évvel idősebbnek nézzenek minket. Igaz, nem is rejtettük véka alá testi adottságainkat. Mindketten úgy öltöztünk fel, hogy a szülői kívánalmaknak megfeleljünk, de ha leveszünk egy-két réteget magunkról, akkor az üssön a hímegyedeknél.

A belépésnél a kézfejünkre kaptunk egy pecsétet, ami csak UV-fény alatt látszott. Első dolgunk volt felmérni a terepet, és naná, hogy a bárpultot vettük közelebbről szemügyre, mert az odafelé út igencsak kiszárított minket. Jó, nem alkoholos itallal kezdtük az estét, de az ötletet nem vetettük el. Amint a kezünkben tartottuk az italunkat, bejártuk az egész helyet.

Több részre osztották a diszkót, ebből három a táncolni vágyóknak nyújtott szórakozást. Ezen kívül több kisebb helyiség szolgált asztalokkal és székekkel azoknak, akik egy picit meg szerettek volna pihenni.

Legelőször a három táncrészt jártuk végig, ahol mindegyikben más és más zenei irányzatot leltünk. Mi a populárisabb teremnél ragadtunk le, és itallal a kezünkben belevetettük magunkat az éjszakába. Egy kis idő múltán a kiürült poharunkat szorongatva, úgy döntöttünk, megint meglátogatjuk a bárpultot, de nem leszünk jó lányok, ehelyett kipróbáljuk, milyen az alkohol hatása. Aztán vissza a parkettre. Igen ám, de nem volt ilyen egyszerű a helyzet.

Kikértük a frissítőket, és leültünk az egyik asztalhoz, szusszantunk egyet. Hogy, hogy nem, közben társaságot kaptunk egy idősebb srác személyében. Szerencsére Anitát szemelte ki magának, és mellé telepedett le. Nem igazán néztem meg magamnak az illetőt, mert nem azért mentem, hogy pasit fogjak, hanem csak jól akartam érezni magam. Nem tudom, miről beszélgettek, de nagyon belemelegedtek. Én meg csak ültem ott, és unatkoztam. Egészen addig, míg be nem dobtam a törülközőt, és megböktem barátnőmet, hogy most már ideje visszaindulni a zenei részlegbe. Ezzel nem is lett volna baj, csak hát a srác levakarhatatlannak tűnt. Mit tehettünk, vittük magunkkal. Hárman kört alkottunk, és úgy táncoltunk.

Így telt az egész este. Hol a pihenőhelyen ültünk és beszélgettünk, hol meg a lábainkat járattuk meg.

Mint kiderült, a fiatalembert Ádámnak hívták, és magyar zenekarok háttértáncosaként dolgozott. Mikor ezt meghallottam, a képébe nevettem. Most komolyan, ilyen dumával akart csajt szerezni? És ezt a tudtára is hoztam.

– Te komolyan is gondolod, amit mondasz? – kérdeztem tőle.

– Persze. Miért? – lepődött meg.

– Tényleg elhiszed, hogy ennek a szövegnek bárki bedől?

– Nem kell elhinni, nem kértem. – Majd pár perc csend után folytatta: – Jó, nem most volt, mert jelenleg egy építkezésen dolgozom.

– Na, kibújt a szög a zsákból – jegyeztem meg.

– Ne légy már ilyen – szólt rám Anita.

– Ahogy érzed – sértődtem meg, és ezután szinte egész éjjel egy szót sem szóltam. Hagytam, hadd bontakozzanak ki a drágáim. Nem igazán foglalkoztam velük.

Addig jártunk a tánctér és a pihenőhely közt a köröket, hogy mire észbe kaptunk, már hajnali négyet mutatott az óra. Gyorsan

elbúcsúztunk Ádámtól, és elindultunk hazafelé. Mivel ekkor már nálunk kellett volna rontanunk a levegőt, bele sem mertem gondolni, mit kapok, amikor hazaérek. Kisétáltunk a buszmegállóba, ahol még egy roppant kellemetlen felfedezést tettünk. Nem járt az a busz, ami nekünk szükségszerű lett volna a hazajutáshoz. Ezt a problémát megvitattuk Anitával is, és arra jutottunk, hogy minő fájdalom, de kénytelenek leszünk felhívni apámat. És miért rá esett a választásunk? Mert a szülők közül, egyedül ő rendelkezett gépjárművel.

Találtunk egy telefonfülkét, beálltunk, és tárcsáztam az otthoni számot. Olyannyira ideges voltam, hogy nemcsak a kezem remegett, hanem a benne lévő kagyló is. Beütöttem a számot, és vártam a végzetem. Jó hosszan csengett, mire a másik oldalon felvette valaki.

– Igen? – hallottam meg apám álmos hangját.

– Szia, apu!

– Baj van? – ébredt fel egyből.

– Hát, ahogy vesszük – remegett meg a hangom.

– Mi történt? – lett egyből aggódó.

– Lekéstük a buszt, és nem tudunk hazamenni.

– De rendben vagytok? – kérdezte.

– Persze, csak nem jár a busz. Értünk tudnál jönni? – tettem fel félve a kérdést. Abba már bele se mertem gondolni, ezért mit kapok. Csak remélni tudtam, hogy élve kerülök ki az egészből.

– Nem, gyertek haza úgy, ahogy akartok!

– De apu! Éjjel van, el tudod képzelni, mi minden történhet velünk? – estem kétségbe.

A vonal végén hallottam egy nagy sóhajt. Vagyis annak tudtam beazonosítani.

– El, és ez a ti nagy szerencsétek. Tudod, hogy megérdemelnétek, hogy otthagyjalak titeket? – suttogott bele a telefonba.

– Tudom – adtam meg magam.

– Menjetek vissza a diszkóba, és egy óra múlva találkozunk előtte – és bontotta a vonalat.

Úgy tettünk, ahogy fater utasított, és visszasétáltunk a szórakozóhely elé. Nem mondom, hogy épp a leghiggadtabban, legtürelmesebben, de abban a helyzetben, nem volt más

választásunk. Miközben apámra vártunk, váltottunk pár szót Anitával. Bár eszembe sem jutott, ott akkor beszélgetést kezdeményezni, de láttam rajta, hogy valamiről nagyon be akar számolni. Így megkönyörültem rajta.

– Mondd – szólaltam meg.

– Mit?

– Ismerlek már annyira, hogy tudjam, valami böki a csőröd – világosítottam fel.

– Semmi nem böki a csőröm – háborodott fel –, viszont van egy jó hírem.

– És mi az? Apám nem nyír ki? Ne álmodozz! – legyintettem lemondóan.

– Ádámnak tetszel – közölte nemes egyszerűséggel.

– És? – tettem fel a kérdést teljesen érdektelenül. Kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy ki az a hímegyed, akinek bejövök.

– Megadtam a számod. Meg a sajátom.

– Hogy mit csináltál? – kiabáltam rá.

– Megadtam a számod Ádámnak – ismételte meg.

– Minek? Ha még sokáig barátkozom veled, eskü, nem élem meg a felnőttkort! És szerinted, mit fog csinálni két lány számával? Majd válogat köztünk? Gondolkodj már – háborogtam.

– Nem válogat, neki te jössz be.

– Akkor a tied miért kellett neki? – valahogy nem értettem a dolgot.

– Pár dolgot elmeséltem neki a családodról – vonta meg a vállát. – Az én számom, amolyan biztonsági tartalék.

– Nem nekem kellett volna? Mármint mesélnem magamról – lettem mérges.

– Amilyen kekec voltál vele, szerintem annak is örülj, hogy egy ilyen kedves, aranyos fiúnak tetszel.

– Aha, és ezt meséld el apámnak is! A megölésemmel nem várja meg, míg hazaérünk, itt helyben elintézi a dolgot.

– Ne légy te abban olyan biztos – mosolygott rám.

– Mondj valami biztatóbbat! Amúgy is, Ádámot nem is ismerem. Egész este te dumáltál vele, nekem semmi közöm hozzá.

– Majd felhív, és akkor megismerkedtek – adta meg a választ.

– Feltéve, ha túlélem ezt az éjszakát.

– Túl fogod. Szerinted, ha apád ki akarna nyírni, érted jönne?

– Nála a fene se tudja.
– Ne légy pesszimista – kaptam a jó tanácsot.
– Te könnyen beszélsz, nem a te apád – vitatkoztam vele továbbra is.
– Á – legyintett –, úgysem tudlak meggyőzni. De ha túléled apádat, akkor találkozol Ádámmal?
– Még meglátom – zártam le a témát.
Abban a pillanatban sem kedvet, sem erőt, energiát nem éreztem ahhoz, hogy azzal a sráccal bármilyen formában is foglalkozzak. Inkább azon őrlődtem, hogy mi lesz, ha faterom megérkezik. Ordít majd, esetleg megüt, vagy megöl, felkoncol? Vettem sorba a lehetőségeket. A válaszra nem kellett sokat várnom, mert nem telt el fél óra, és a kocsink megállt mellettünk.
Felmenőm nem szállt ki, csak a lehúzott ablakon keresztül kiabált ki.
– Gyertek már!
Beszálltunk a hátsó ülésre, kényelmesen elhelyezkedtünk, majd elindultunk. Egy szó nem sok, de annyi sem hangzott el. Az út elején még vártam hímnemű szülőegyedem kiakadását, ordítását vagy bárminemű reakcióját, de semmi. Nem tett vagy mondott az égadta világon semmit, amiből következtettem volna, hogy akkor mi is a helyzet. Már kezdtem megnyugodni, az izgalmakat magam mögött hagyni, amikor fater mégis szót kért magának.
– Erről anyádnak egy hangot se, oké?
Anitával egymásra néztünk, mert nem értettük öregem hirtelen változását. Addig mindig ő volt a balhésabb.
– Miért? – tettem fel a legégetőbb kérdést, ami érdekelt.
– Most nem állok neki magyarázkodni, de ha jót akarsz, akkor azt mondjuk, hogy időre hazaértél. És ezt az apró malőrt elfelejtjük.
– Oké – szólaltam meg hitetlenkedve.
Hazaértünk, ahol apám rögtön ágyba parancsolt minket. Annyira fáradtak voltunk, hogy egyből el is aludtunk. Legalábbis én. Pedig lett volna min gondolkodni.
A következő napok úgy teltek, hogy arra vártam, mikor lesz balhé, mikor fogja fater szólásra nyitni a száját. De nem tette, mélységes csöndbe burkolózott az üggyel kapcsolatban. Bár ezt el is várhattam tőle, hiszen ha ő balhézni akart, akkor megtette. Ott, ahol éppen

rátört a dilihopp, az olyan apróságok nem érdekelték, hogy hol vagyunk, ki lát minket és mit gondolnak rólunk. Ezek után sorba vettem az eseményeket, és azon agyaltam, miért is döntött így. Egyszer csak bevillant a megoldás. Eszembe jutott, az anyámmal való beszélgetése, melyet véletlen meghallottam. Fater meg ugye férfiból volt, és nem engedhette, hogy az asszonynak igaza legyen. Talán ezért is döntött úgy, hogy a „nem szól szám, nem fáj fejem” elvet követi.

Már kezdtem túltenni magam az egészen, és elkönyvelni magamban, hogy volt egy jó estém, mikor újabb bonyodalommal kerültem szembe. Vagyis nem volt ez probléma, nem olyan, amit ne lehetett volna gyorsan megoldani, de még magam sem tudtam, hogy akarom-e.

Egy kis kitérő: ugye, senkit nem kell emlékeztetni, hogy abban az időben ugyan már létezett a mobiltelefon, de szinte senkinek sem volt. Még mindig a régi hagyományos vezetékest használtuk.

Szóval, a buli után körülbelül egy héttel csöngött a telefon. Ezzel nem is lett volna gond. Azzal sem, hogy pont én vettem fel. És ennek köszönhettem a szerencsémet, mert a vonal végén egy fiú hangját hallottam, aki Ádámnak nevezte magát, és engem keresett. Gyerekek, akkor és ott köpni-nyelni nem tudtam! Egyáltalán nem számítottam rá. A hab a tortán csak az volt, hogy ahogy felemeltem a kagylót, rá két másodpercre megjelent anyám is. És ennek az apróságnak köszönhettem életem első randiját.

Mi mást akarhatott Ádám, mint látni engem? Eszembe jutott, adok neki egy fényképet, aztán nézegesse, de mielőtt ezt közölhettem volna vele, megjelent muterom a színen. Így mindenbe belementem, csak le ne bukjak. Na, abból lett volna balhé. A lényeg, hogy másnap délutánra lett kitűzve a találkozó időpontja egy olyan helyen, amit mindketten ismertünk. Anyámat meg szépen leráztam azzal, hogy téves hívást fogadtam.

Fogalmam sincs, ki hogy készül fel az első randijára, de számomra ez nem jelentett semmit. Innentől kezdve magamra rángattam egy farmert és kényelmes pólót, azt’ csókolom. Nem akartam magamnak több gondot, mint ami amúgy is létezett, ezért eldöntöttem, hogy elmegyek, és közlöm vele, szép és jó, amit ő elképzelt, de az megmarad fantáziának. Az már egy más kérdés,

hogy mi az, amit én eldöntök, és mi az, amit cselekszem. A kettő nem mindig fedi egymást. És ez abban az esetben igaznak bizonyult.

A másik gondomat ezzel kapcsolatban nagyon gyorsan megoldottam. Mivel eszembe sem jutott az ősöknek elmondani, hogy hova készülök, hát felhívtam Anitát, és elmeséltem neki a történteket. A reakció? Visított a vonal másik végén, olyannyira, hogy a kagylót távolra kellett tartanom magamtól. Aztán nem vártam ki öröme végét, egyből le is hűtöttem. De azért kértem, falazzon nekem, hogy elvileg vele együtt vagyok. Nem mondott ellent. Így történt, hogy aznap délután Ádámmal megejtettük első igazi beszélgetésünket.

Most leírhatnám a részleteket, de feleslegesnek tartom, mert semmi olyan nem történt, amit megemlíthetnék, ami fontos lenne. Nem ültünk be sehova, nem ettünk-ittunk semmit, csak sétáltunk és dumáltunk. Hogy miről? Hát mindenről, róla, rólam, az élet dolgairól. Annyit azért elárulhatok, annyira jól éreztem magam, hogy a vége az lett, megbeszéltünk egy újabb randit. Aztán még egyet, meg még egyet. Így telt a nyaram nagy része, és igazán élveztem.

Egyszerűen elvarázsolt a kedvességével, és azzal, hogy rohadt sokat tudott beszélni, és a humorérzéke sem volt elhanyagolható, amivel mindig megnevettetett. Nálam meg nagy szó, ha el tudom viselni azt, ha valaki igen intenzíven nyilatkozik magáról, másról, mindenről. De egyáltalán nem zavart a bőbeszédűsége, sőt, épp ellenkezőleg, nagyon megkedveltem. Emellett, az sem mellékes tény, hogy kinézetre is eszméletlen jól nézett ki. Legalábbis számomra eléggé bejövős volt a srác. Egyetlen dolog riasztott meg, mégpedig a nagy korkülönbség. Míg én a tizenötöt, addig ő a huszonegyedik életévét taposta. Jó, a hat év nem nagy, de ha azt nézem, hogy én még egy kamaszlány voltam, ő meg egy érett férfi, hát nem igazán mertem hosszabb távon gondolkodni vele kapcsolatban. Előtte soha nem volt pasim, és vele sem terveztem sokat, csak annyit, hogy néha találkozunk, és jókat beszélgetünk. Milyen kis naiv voltam!

Ugyanis akármennyire megijesztett az egész kapcsolatosdi, azt el kell ismernem, hogy simán belezúgtam, mint vak ló a gödörbe. De ennek akkor még nem voltam tudatában, csak annak, hogy alig

tudtam kivárni a következő találkozásunkat. Amikor elváltunk egymástól, és hazafelé sétáltam, csak rá tudtam gondolni, és már akkor hiányzott a mélytónusú hangja, a mindig a szája szegletében bujkáló mosolya, egy-egy gesztusa. Kiváltképp szerettem benne az udvariasságát, a nagylelkűségét. A végén már őrülten szerelmes lettem, és érte bármit megtettem volna. Ezekben az időkben nagyon nagy hasznát vettem az életem során tanult színészkedésnek, mert egyáltalán nem szerettem volna lebukni az öregek előtt. Az egy dolog, hogy a lelkem bizsergett a hangja hallatán, a gyomrom görcsbe rándult minden egyes találkozás előtt, után és közben. De azért egy percre sem felejtettem el, mi lenne ennek a vége, ha az ősök rájönnének. Anitát viszont nagyon sajnáltam, mert mindig falazott a számomra. Olyankor azt mondta otthon, hogy velem megy ide meg oda. És míg én Ádámmal voltam, addig ő kénytelen volt valahol, valami elfoglaltságot találni magának. Mert hát otthon nem maradhatott, hiszen elég lett volna a szüleimtől egy telefon hozzájuk, és lebukunk mindketten.

Már túl jól működött minden. Jó, egy apróság zavart Ádámban. Állandóan csak sétáltunk, megnéztük a város nevezetességeit, esetleg ettünk egy fagyit, de egyetlen gesztusán sem láttam, hogy próbálna közeledni felém. És itt most a testiségre gondolok. Soha nem fogta meg a kezem, nem csókolt meg, de még jelét sem adta annak, hogy ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak volna a fejében. Eleinte ez elbizonytalanított, aztán egy Anitával történt beszélgetés után átgondoltam a dolgot, és igazat adtam neki. Barátosném felhívta rá a figyelmem, hogy Ádám nem akar ajtóstul rontani a házba. Hiszen tisztában van vele, hogy én még tiszta és ártatlan vagyok. Emellett neki még a szüleimre is gondolnia kell, ha hosszabban szeretne tervezni velem. Hát ő is megnyugtatott. Addig a pontig, eszembe sem jutott ebbe belevonni szülőegyedeimet. De hát, ami késik, az nem múlik. Ugye?

Minden ment, mint a karikacsapás, összejártunk Ádámmal, jól éreztük magunkat, belezúgtam, Anita falazott, otthon meg senki nem tudott semmiről. Akár azt is mondhatnám, hogy szép volt az élet. Akár. De akkor még mindig hadilábon álltam a szerencsével.

Egy újabb randit követően Ádám elkísért hazafelé egy darabon. Szokás szerint mentünk, mendegéltünk, míg egyszer csak szembe

nem találkoztunk apámmal. Megálltam, és csak bámultam rá, mintha egy kísértetet látnék. Még félni és remegni is elfelejtettem. Ádám ugyan egyből észrevette hangulatom megváltozását, de magát a helyzetet nem értette. Nem kellett sokat várnia, mert fater hozta szokásos formáját.

– Ő ki? – interjúztatott apám, feltűnően nyugodt hangon.

– Én? – bökött magára Ádám.

– Igen, te! – kezdett apám kijönni a béketűrésből.

– Nem mindegy magának? Ne egy lánnyal kötözködjön, hanem velem – dobta fel a magas labdát.

– Á, szóval, én kötözködöm – ordított felém fater.

– Apu, kérlek – találtam meg a hangom. Igaz, cérnavékony frekvencián, de abban a helyzetben, azon is csodálkozom, hogy nem estem össze.

– Ő az apád? – döbbent meg Ádám.

Bólintottam, mert más nem tellett tőlem.

– És te ki vagy? – érdeklődött újfent fater.

– A barátja, Ádám – lett egyből tisztelettudó a hangja.

Erre a mondatára kétkedve ránéztem, mert álmomban sem gondoltam, hogy ő így vélekedik kettőnkről. Teljesen letaglózott a felismerés. A szívem egyből hevesen kezdett el dobogni, és a legszívesebben a nyakába ugrottam volna, de visszafogtam magam, mielőtt nagyobb zűrbe kerültem volna, mint amiben voltam. Apám hangja rángatott vissza a valóságba.

– Ó – most apámon volt a sor, hogy meglepődjön.

Legalábbis erre következtettem abból, hogy elkerekedett a szeme, felvonta szemöldökét és összeráncolta homlokát.

– Á, úgy! A barátod – nyugtázta magában, miután sikerült feldolgoznia az események nem várt fordulatát.

– Na, kisasszony, most megfogja magát, és elindul hazafelé – szólt hozzám, tudomást sem véve a mellettünk álló srácról.

– Ádám… – kezdtem bele.

– Most! – ordított rám fater.

Nagy szívfájdalommal, de tettem, amit apám mondott. Azért egy apró kézlegyintésnek betudható mozdulattal megpróbáltam elköszönni.

Ezután partnert váltva indultam otthonom felé. Egész úton egy árva szó nem hangzott el. Gondolom apám mérlegelte az újonnan a tudomására jutott tényeket, én meg csak meghúztam magam mellette, nem szerettem volna még jobban magamra haragítani. Ugyan nem láttam, hogy épp rajta lenne a dilihopp, de ez nem tévesztett meg. Végül elértünk a lakásunkig, ahol belépve, fater rögtön egyetlen hű támaszát, a feleségét szólította. Nem telt bele pár perc, mindhárman az asztalnál ültünk, és megtartottuk a családi tanácsot, ahol mi is lehetett volna a téma. Naná, hogy én. Remek.

– A lányodnak barátja van – vágott a közepébe faterom.

A mondat után jó hosszú csend következett. Anyám várta a folytatást, apám meg muter véleményét. De hát őt nem abból a fából faragták, hogy így előttem is felvállalta volna.

– Judit, mondj már valamit – unta meg a csendet fater.

– Én szóltam előre – jött a válasz.

– Miről beszélsz, nem értelek.

– Nem megmondtam, hogy ketten mennek és hárman jönnek? – vált gúnyossá muterom hangja. – Jó, nem így gondoltam, de a lényegen nem változtat.

Szerintem meg igenis, van egy kis különbség aközött, hogy terhesen megyek haza, vagy pedig egy baráttal. De ezt a véleményemet megtartottam magamnak, mert nem mertem túlfeszíteni a húrt, így is elég nagy pácba kerültem. Ültem az asztalnál, lehajtott fejjel, és már igen szabadulni lett volna kedvem.

– Azért, akkora tragédia nem történt. Csak… – kereste apám a szavakat – bepasizott. Igaz, a srác jóval idősebb nála – említette meg csak úgy mellékesen.

Pedig ekkor már kezdtem hinni a szerencsémben, hogy fater valamilyen oknál fogva a pártomat fogja. De az utolsó mondata minden reményt elvett tőlem.

– Mennyivel idősebb? – tette fel a kérdést anyám.

– Hát, olyan öt év lehet köztük.

– És te végiggondoltad ezt? – jött a következő kérdés.

– Pontosan mire is gondolsz?

– Szerinted, egy idősebb fiú a kezét akarja fogni? Ne élj már álomvilágban! – csattant fel női szülőm.

Oh, kösz muter, ha ezt nem mondod, magunktól nem jövünk rá! Eddig legalább valami halvány esélyt láttam rá, hogy nem olyan vészes az egész. De hogy egy csekély, de annál fontosabb részletet kiemelt, már más volt a leányzó fekvése. Rápillantottam faterra, és rögtön tudtam, hogy vesztett ügyem van.

– Rendben. Többet nem találkozhat vele. Így jó? – fordult oda feleségéhez.

– Csak ennyi? És az, hogy becsapott minket, az nem számít? Azt sem tudjuk, hol ismerte meg, mennyi ideje találkozgatnak, és arról már nem is beszélek, hogy meddig jutottak!

És megint kösz, anyám, tudtam, hogy számíthatok rád. Nem is értem, miért kellettem én oda, ha ők olyan jól elbeszélgettek nélkülem is. De hát a szülői hülyeség ellen nem tehettem semmit, csak vártam az ítéletet. Ami nem is maradt el.

– Terhes vagy? – tért a lényegre megint apám.

– Nem – nyögtem ki.

– Szűz vagy még? – érdeklődött muter.

– Igen – vörösödtem bele a válaszba.

Hát ő sem könyörült rajtam. Nem tudtam eldönteni, minek köszönhettem azt a szerencsémet, hogy anyámnak ennyire a lelkébe vájtam. Apám csak balhézott, aztán lehiggadt, de azt tudtam, hogy muterommal vigyázni kellett. Nagyon. Mindig is szerette háttérből irányítani az eseményeket. Bár erre is nem sokkal előtte ébredtem rá, de már legalább tisztában voltam a felállással. Pontosan akkor, amikor sikerült kihallgatnom egy beszélgetésüket. Utána meg a többit.

Míg ezeken gondolkodtam, apám végigmért, majd döntést hozott:

– Két hét szobafogság, és azt az embert meg ne lássam többé a közeledben!

Ezzel az ítélettel lettem elbocsátva. Így is áldottam a sorsom, hogy ennyivel megúsztam, ahhoz már nem volt merszem, hogy megkérdezzem, azért Anita átjöhet-e. Az idő viszont megoldotta ezt a problémát, mert pár nap múltán ültem a szobámban, és egyszer csak a nagy semmiből a barátnőm lépett elém. Egyáltalán nem számítottam társaságra, ezért mikor megpillantottam, nagy mosolyra húztam a szám, és olyat tettem, amit előtte soha. Átöleltem.

– Hát te? – kérdeztem, miután sikerült kiszabadulnia karom szorításából.
– Átjöttem.
– Jó, de én szobafogságban vagyok – világosítottam fel.
– Az azt jelenti, hogy te nem mehetsz sehova, nem azt, hogy hozzád nem jöhetnek. Vagyis anyám ezzel érvelt az őseidnek.
– Isten éltesse Gizi nénit! – kiáltottam fel örömömben.
– Halkabban, meghallják – szólt rám Anita.
– Jó-jó, igazad van. Amúgy… – álltam meg egy pillanatra –, Ádámmal mi van? Nem tudod?
– Te is jó barátnő vagy, mondhatom. Kiharcolom, hogy átjöhessek, és téged mi érdekel, naná, hogy a pasid – sértődött meg.
– Nem a pasim – ellenkeztem.
– Én nem így hallottam – kuncogott.
Erre nem tudtam mit mondani. Ha ők azt hitték, hogy járunk, ám legyen, nem érdekelt. Na jó, mégis, de az még jobban, hogy vele mi lesz. Egyáltalán akar-e látni még ezután?
– Felejtsd el a kérdésem Ádámról. Úgysem jön ez össze – sóhajtottam megtörten.
– Gondolod? – vált sejtelmessé a hangja.
– Tudom – adtam fel az egész pasi dolgot.
– Pedig nálam már jelentkezett. Érdeklődött felőled.
– Tényleg? – lettem egyből kíváncsi. Kérdeztem volna még többet is, de nem szerettem volna ajtóstul rontani a házba. Gondoltam, megvárom, míg magától meséli el a történetet.
– Aha – bólintott. – De ne kérdezz, majd meglátod.
– Most megnyugtattál – vetettem oda.
Innentől kezdve a beszélgetésünk apróságokról szólt, semmi érdemleges nem hangzott el. Hiába próbáltam kiszedni belőle valamit, Anita egy szót nem volt hajlandó mondani arról, hogy mire készül. Mert ahogy ismertem, tudtam, hogy van valami ötlete Ádámmal kapcsolatban. Csak azt nem tudtam, hogy mi. És ez igencsak feszélyezett, sőt, idegessé tett. Több okból is. Az első, nem akartam, hogy ő játssza nekem a kerítőt, a másik pedig az, féltem, hogy rosszul sül el a terve. Ami rám nézve nem kecsegetett semmi jóval. Egy idő után feladtam, és beletörődtem, hogy más lehetőség híján, várnom kell.

Másnap délelőtt borús volt az ég, de az eső csak kora délután érkezett meg. Eleinte csak csöpögött, majd egyik pillanatról a másikra esni kezdett. Mintha csak az időjárás a lelkemet akarta volna utánozni, nyomott voltam, és semmihez sem volt kedvem.

A szobámban ültem, és egy könyvet olvastam, de nem tudtam odafigyelni, mert minden gondolatom Ádám körül forgott. Viaskodtam magammal, mert az egyik percben azt kívántam, bárcsak ott lenne mellettem, a következőben meg látni sem akartam, annyira szégyelltem magam. Nemcsak azért, mert fater jelenetet rendezett előtte, hanem az is nagyon zavart, hogy Anita miket mesélhetett rólam. Jó, azért annyira rosszakat nem, ha még utána is volt kedve találkozni velem, de ezektől függetlenül eléggé összezavarodtam az események láncolatában. Hiába súgta azt a szívem, hogy nekem ő kell, az eszemmel tudtam, a lehetetlent kívánom. Fogalmam sem volt, mit kellene tennem, éreznem. Ezeken járt az eszem, mikor meghallottam a kapucsengőt. Már csak a kellemetlen gondolatok elűzése végett is szívesen ugrottam volna, és vettem volna fel a kagylót, de hát szobafogságra lettem ítélve. Abban azért reménykedtem, hátha valaki meglátogat minket, és az egykedvűségemet, letörtségemet, ha csak egy kis ideig, de magam mögött hagyhatom. Valahol bejött a reményem, mert ugyan volt, aki tiszteletét tette nálunk. Vagyis, szerette volna.

– Hogy ki? – hallottam apám kiabáló hangját.

Aztán egy kis szünet.

– Menj innen, és többet ne is halljak rólad! Felejts el minket! – ordította fater.

Ezen a ponton már igen fúrta az oldalam a kíváncsiság, hogy fater ki a francot nem akar ennyire látni. Kit üldöz ilyen messzire az otthonunktól. Mivel hívás nélkül nem hagyhattam el a börtönömet, ezért gyorsan az ablakhoz rohantam, és kinéztem rajta, hátha látom még a távozó alakot. Amikor megpillantottam az illetőt, egyszerűen nem hittem a szememnek.

A szívem majd megállt a felismeréstől. Pár másodperccel utána pedig már úgy éreztem, mintha a torkomban dobogna.

A szobám ablaka alatt Ádám állt, kezében egyetlen szál vörös rózsával. Felfelé nézett, egyenesen a szobám ablaka felé, és mikor megpillantott, felemelte kezével a rózsát, és feltartotta, mintha épp

akkor adná át. Amint észhez tértem az első döbbenetből, kinyitottam az ablakot, hogy beszélni tudjak vele.

– Csukd be az ablakot! – hallottam anyám hangját.

Nehéz szívvel, de teljesítettem, amire kért. Olyan boldog voltam, hogy majd kiugrottam a bőrömből. Viszont ott volt az a tény is, hogy férfi felmenőm nem könnyítette meg a dolgom. És erre még rájátszott anyám kedvessége is.

Ettől függetlenül két lóval sem tudtak volna elrángatni az ablaktól. Rátapadtam, mint matrica a szekrényre. Ráültem a radiátorra, és onnan néztem, ahogy Ádám a kezét a mellkasához emelte, ott ujjaival egy szívet formázott, és átnyújtotta nekem. Akkor, ott tudtam, hogy szeret, és én is ugyanúgy érzek iránta. Nem tehettünk mást, így üvegen keresztül, kézzel-lábbal mutogatva próbáltunk beszélgetni. És láss csodát, még így is megértettük egymást.

Közben a szüleim kis időközönként kinéztek, és morogtak, hogy még mindig ott van az a liliomtipró senkiházi. És még sorolhatnám, hogy felmenőim milyen kedves jelzővel illették udvarlómat. De semmit nem tudtak tenni ellene, mert Ádám közterületen állt, és onnan nem zavarhatták el.

– Nézd már, úgy áll ott a zuhogó esőben, hogy lassan gomba nő a hátán – jegyezte meg apám.

– Ha neki jó, akkor hadd ázzon – szólalt meg anyám.

– Már vagy két órája szobrozik a lány ablaka alatt. Ebből tüdőgyulladás lesz.

A szerencsétlen – hallottam faterom sajnálkozó hangját.

– Gyere el az ablaktól – kapta a jó tanácsot a feleségétől.

– De azt meg kell hagyni, hogy kitartó – szögezte le apám.

Még egy fél óra telt el ebben a felállásban, mikor szólítva lettem. Kezem-lábam remegett az idegességtől. Arra számítottam, parancsot kapok, hogy küldjem el Ádámot. Nagyon lassan, ezzel is időt nyerve átmentem az előszobába.

– Lemehetsz hozzá, de fél óra múlva itthon – vakkantotta oda nekem fater.

– Tessék? – kérdeztem rá, mert nem tudtam hinni a fülemnek.

– Jól hallottad, lemehetsz, de fél órád van. Addig menj, míg meg nem gondolom magam.

Nem kellett kétszer mondania. A fogasról felkaptam a kabátom, és rohantam, ahogy csak a lábam bírta. Amikor odaértem Ádámhoz, ő a karjaiba zárt. Aztán eltolt magától, és kaptam egy apró puszit az arcomra. Ennél többet nem mertünk, mert tudtuk, hogy az ablakból két szempár leskelődik utánunk. Bár, nem is szerettünk volna semmi mást, nekünk már ez elég volt. Ezután a kezét nyújtotta, hogy fogjam meg. Elfogadtam a felkérést, és kezem belesimult az ő erős, mégis gyengéd tenyerébe. Így sétáltunk el a házunkkal szemben lévő kávézóba.

Ettől a naptól kezdve Ádámmal egy párt alkottunk. Természetesen szülői engedéllyel, és csak úgy találkozhattunk, ha apám vagy anyám ott volt a közelünkben. Komolyan, úgy éreztem magam, mint egy királylány, akit mindig elkísér a gardedámja. De különösképp ez sem zavart, mert hosszú ideje akkor éreztem úgy, hogy boldog vagyok. Van valaki, akinek számítok, aki szeret, és akit viszontszerethetek.